

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

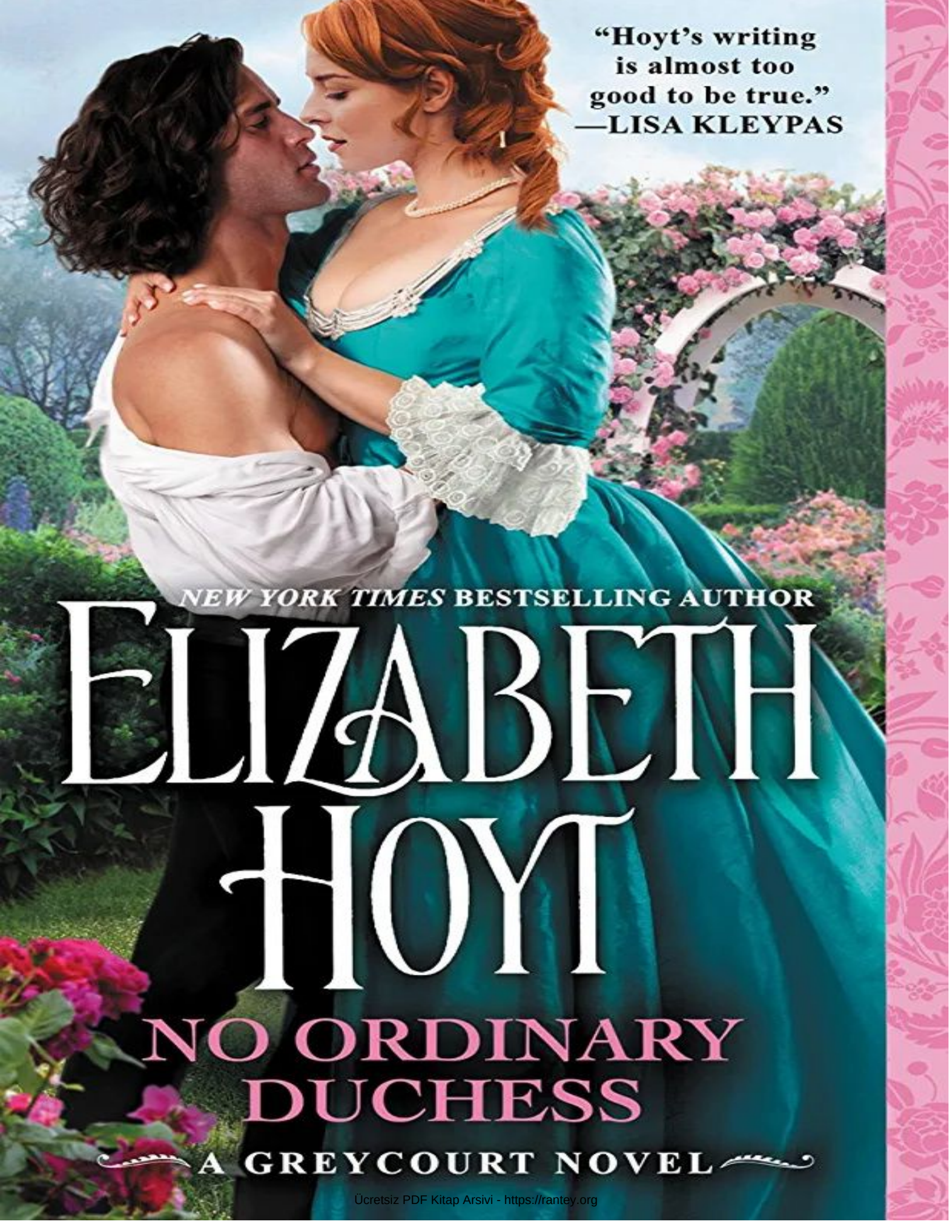
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Hoyt’s writing
is almost too
good to be true.”
—LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELIZABETH HOYT

NO ORDINARY
DUCHESS

— A GREYCOURT NOVEL —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ELIZABETH
HOYT

NO SIRADAN
DUCHESS

BİR GREYCOURT ROMANI

FOREVER

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Nancy E. McKinnell

Kapak tasarımı Elizabeth Turner Stokes

Kapak resmi Alan Ayers

Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

read-forever.com

@readforeverpub

İlk Baskı: Aralık 2024

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, aşağıdakiler için geniş bir yazar yelpazesi sunar

konuşma etkinlikleri. Daha fazla bilgi edinmek için
hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Forever kitapları iş, eēitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak
satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapınızla veya
special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group zel Pazarlar
Departmanı ile iletişime geçin.

ISBN: 9781538763582 (mass market), 9781538763599 (ebook)

E3-20241017-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Daha Fazlasını](#)

[Keşfedin Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Elizabeth Hoyt'un Diğer Kitapları](#)

[Elizabeth Hoyt'a Övgüler](#)

*Bu, seilmek için değişmeleri gerektiği söylenen herkes
içindir. Lütfen unutmayın: şu anda, bu dakikada,
mükemmelsiniz.*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

TEŞEKKÜRLER

To Taste Temptation'ın kapağını radikal bir şekilde değiştirdiği ve beni *New York Times* çoksatan yazarı olma yoluna soktuğu 2007 yılından beri editörüm olan Amy Pierpont'a teşekkür ederim. Harika bir on yedi yıl geçirdim. Seni özleyeceğim.

Revizyonların ortasında hiç vakit kaybetmeden editörlüğümü üstlenen Alex Logan'a teşekkür ederim. Umarım uzun yıllar birlikte oluruz. Ve son olarak, bana duyarlı bir okuyucu bulan Cecilia Tan'a teşekkür ederim, Cameron Quintain'e de uzman okuyucu olduğu için teşekkür ederim. İkiniz de harikasınız!

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar bir sarayda bir kız bebek doğmuş. Bebeğin altın sarısı gözleri, tüylü siyah saçları ve yüzüne göre çok ama çok büyük bir burnu vardı. Kralın saray görevlisi olan babası onu gördüğünde, gururla gülümsedi. Ancak annesi sessizdi....

-Lady Long-Nose'dan

EKİM 1760 LONDRA

Leydi Elspeth de Moray, özel kütüphanelerin olağanüstü olduğunu düşündü. Bir kişinin evinde bütün bir odanın kitaplarla dolu olması oldukça fantastik görünüyordu. Eğer bir kütüphanesi olsaydı, hiç çıkmazdı. Yemek yer, uyur, etrafı hikâyelerle çevrili hayaller kurar ve tamamen mutlu olurdu.

Kapının dışında hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Ve -daha pratik olarak- bir kütüphane, bir hanımefendinin bir kütüphanede gizlendiği fark edilirse, hemen el altında çok sayıda mazeret barındırıyordu.

Elspeth büyük bir kitaba uzandı ve onu açtı, bunu yaparken kütüphane merdivenine tünedi.

Tam da bu sırada uzun boylu, son derece yakışıklı bir beyefendi Windemere Dükü'nün kütüphanesine girdi. Onu gördüğünde gözleri kısıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ses tonu dostça değildi. Aslında, dürüst olmak gerekirse, sesi oldukça buz gibiydi. Başka türlü ilgi çekici olduğu için bu üzücü bir durumdu. Siyah saçları uzun bir kuyruk şeklinde örülmüştü ve gri inci bir küpe takıyordu

Çenesinin keskin açısıyla sallanıyordu.

Elsbeth onun bakışlarıyla karşılaştı. Adamın berrak gri gözleri inci küpesiyle aynı renkteydi; güzel ve neredeyse uhreviydi. Ne yazık ki ona, ayakkabısına yapıştığını yeni fark ettiği bir gübre parçasıymış gibi bakıyordu.

Humph. "Okuyorum," diye cevap verdi onun sorusuna kibirli bir şekilde ve sonra kitaba baktı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kaba bir gravür sayfayı kaplıyordu.

Beyefendi ona doğru yürüdü, hareketleri zarifti. Kıvrımlı. Ona özellikle tombul bir serçeye doğru süzülen bir engerek yılanını hatırlattı - bu durumda serçe kızdı.

Adam onun önünde durdu, o kadar yakındı ki Elspeth gözlerini tekrar kıstığında gözlerinin kenarlarındaki küçük kırışıklıkları görebiliyordu.

"Öyle misin?" Bakışları bir çiftin resmine kaydı... bir çift mi? Muhtemelen iki çift? Kafa karıştırıcı sayıda uzuv vardı. Adam ona bakarken abanoz kaşlarından biri alaycı bir şekilde kalktı. "Okumak, yani?"

Karşılığında kaşlarını kaldıramaması büyük haksızlıktı. Sıcaklığın yanaklarını istila ettiğini hissetti. "Evet."

Adamın ağzı sinirli bir şekilde seğirdi ve kadın onun dudaklarına bakmaktan kendini alamadı. İnce ama mükemmel biçimlendirilmişlerdi, aşk tanrısının yayı geniş ve belirgin, alt dudak biraz daha dolgundu.

Dudakları aralanarak "Kimsin sen ve bu kütüphaneye nasıl girdin?" diye sorduğunda hâlâ bakıyordu.

Kadının bakışları aniden adamın taş gibi bakışlarıyla buluştu.

Elsbeth çenesini kaldırdı. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Eğer dikkat etmemiş olsaydı, adamın üst dudağındaki küçük kıvrımı fark etmeyecekti.

Onu görmezden geliyor gibiydi, sanki bir şey -ya da belki *birini*-arıyormuş gibi kütüphaneye göz gezdiriyordu. Oda oldukça kasvetliydi. Kitap rafları ikinci bir kata kadar yükseliyordu ve sadece üzerinde oturduğu merdivenle ulaşılabilirdi. Duvarlar yaldızlı ve kan kırmızısıydı, gölgeli ve tehditkârdı. Atmosferik bir odaydı.

Belki de bu yüzden, adamın dikkati tekrar ona yöneldiğinde sırtında bir alarm titreşimi hissetti. "Neden buradasın?"

"Bir insan neden sık sık kütüphaneye gider ki?" Elspeth omuz silkti. "Kitaplar için tabii ki." Gülümsedi. "Neden soruyorsunuz? Belki de

burada olmanın başka bir nedeni var mı?"

Kadına bakarken yüzü buz kesmiş, tüm ifadesi kaybolmuştu. "Soruma cevap vermediniz."

Beyefendi ısrarcıydı. Ve biraz da zorlu.

Elspeth yutkundu. "Sen de öyle."

Keskin bir tavırla, "Hiç sanmıyorum-" dedi.

Ona söylemek istediği korkunç sözler yarıda kesildi.

Kapının dışında sesler hızla yaklaşıyordu.

Elspeth'in düşünmesine fırsat kalmadan beyefendi onu yakaladı ve yüzünü merdivene dönmesini sağladı. Skandal yaratan kitap parmaklarının arasından yere düştü.

Avucunu kızın poposuna koydu ve sert bir şekilde itti. "Kıınılda!" diye tıslayarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Onun kaba itişine rağmen, Elspeth kütüphanenin üst katına tırmandı. Burada bulunmasının ona hiçbir faydası olmayacaktı. Odanın etrafında dar bir geçit uzanıyordu ve kazayla düşmesini engellemek için demir bir korkuluk vardı.

Kendisi de merdivenden çıktıktan sonra, beyefendi onu kirle kaplı bir pencerenin bulunduğu karanlık bir köşeye götürdü. Hem köşe hem de pencere, kütüphanenin tam karşısında durulmadığı sürece aşağıdakiler tarafından görülemiyordu.

Birdenbire oturup Elspeth'i aşağı çekti ve Elspeth saklandıklarını geç de olsa fark etti; Elspeth'in de saklanmak için bir nedeni olmalıydı. Ne kadar ilginç. Birbirlerine sokuldular, beyefendi sırtını pencereye dayamıştı ve Elspeth de onun bacaklarının arasındaydı.

Kapı açıldı.

Biri-iki kişi- kütüphaneye doğru yürürken mum ışığı aniden aşağıdaki odayı aydınlattı.

Beyefendi, kızın ortasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Elspeth'in poposu adamın kalçalarına sıkıca yapışmış, adamın sıcaklığı onu sarmıştı. Elspeth aşağıdaki adamları dinlemek için aklını adamın ensesine değen nefesinin hissinden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"... mesele," diyordu Windemere Dükü.

Oh Tanrıça. Elbette kütüphane Dük'ündü ama Dük'ün kendisi ayrılmadan önce eve dönmeyeceğini umuyordu.

"Evet, Majesteleri." Diğer adam gırtlaktan gelen bir Londra aksanıyla konuştu.

Elsbeth'in dikkati ilgi çekici bir kokuyla dağıldı. Baharatlı bir şey. Belki de topuz? Ya da karanfil - ikisini birbirinden ayırmakta her zaman zorlanırdı. Başını çevirdi ve uzun bir nefes aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı beyefendi, kulağına o kadar yakındı ki gıdıklandı.

"Seni kokluyorum," diye cevap verdi olabildiğince yumuşak bir sesle. "*Yapma.*" Fısıltısında bir hırıltı vardı.

Bu nefes almamak anlamına gelirdi ve nefes alması gerektiği için bu aptalca bir emirdi.

En ufak bir şeyde öfkelenmeye eğilimli görünüyordu.

Dük de öyleydi. Ekselansları şimdi Londra aksanlı adamla sert bir şekilde konuşuyordu. "... ve ağzını sıkı tutmalısın."

Kahretsin. Yine bir şey kaçırmıştı.

Ama bir beyefendinin kollarında tutulurken kulağa ders gibi gelen bir şeye konsantre olmak zordu. Soğuk ve ani olabilirdi ama kolları sıcak ve çok sağladı. Aslında oldukça kaslıydı.

Elsbeth deneysel bir elini onun kalçasına koydu. Evet, bacakları da kaslıydı. Ve kadifeyle kaplıydı. İnsanın ellerini uyluğunun yumuşak ama sert uzunluğunda gezdiresi geliyordu.

Beyefendi elini bacağından çekip kucağına koymadan önce sertleşti.

Aşağı baktı. Adam elini bırakmamıştı ve elinin onunkinin yanında bu kadar büyük olması büyüleyiciydi; parmakları bileğini kolayca kavırıyordu. İşaret parmağına pırıl pırıl parlayan altın bir yüzük takmıştı. Yüzüğün üzerinde bir çeşit oyma var gibiydi. Elsbeth yüzüğü incelemek için iki elini de gözlerine yaklaştırmaya çalıştı ama elbette adam buna izin vermedi.

Katı adam.

Onun yerine ellerinin üzerine eğildi. Işık iyi değildi ama bir yılanı seçebiliyordu. Her halükârda yılanı bir şey, yüzüğün düz başının etrafında kıvrılıyordu. Ne kadar sıra dışı. De Moray'lerin amblemi Merlin'di ve babasının altın yüzüğünü incelediğini hatırlıyordu; buna çok benziyordu ama tabii ki yılan yerine bir kuş vardı. Sanki-

"... bu da ne böyle?" dedi dük aniden. "Bu kitabı raftan kim aldı?"

Elsbeth başını kaldırdı. Windemere'in sesi sakindi, neredeyse sıkılmıştı.

Aslında, ama ya kütüphaneyi aramaya karar verirse? Burada bulunmayı göze alamazdı. Araştırması daha yeni başlamıştı ve eğer keşfedilirse-

Beyefendinin kolları sanki onu korumak istercesine kızın etrafında sıkılaştı. Yumuşak bir gümbürtü, rafa kaldırılan bir kitabın sesi.

"Nerede kalmıştım?" Windemere mırıldandı. "Ah, evet. Paranın geri kalanını iş bittikten sonra alacaksın, daha önce değil." Aşağıdan sanki biri sandalyeden kalkıyormuş gibi bir ses geldi. "Evimden çıkarken tedbirli ol, ne kadar az görünürsen o kadar iyi ve adamlarının da bunu bildiğinden emin ol. Bu hafta içinde bir rapor bekliyorum, anladın mı?"

"Evet, Majesteleri."

Kapı açıldı ve ardından mum ışığını da beraberinde götürerek kapandı.

Elsbeth ayağa kalkmak için hamle yaptı ama beyefendi onu engelledi. "Dur. Kımıldama."

Gözlerini devirdi. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi. Elspeth merak etmeye başladı. Kütüphanede keşfedilmekten neden bu kadar çekiniyordu? Saklanmak için kendi nedenlerini biliyordu ama onunki neydi?

Elsbeth nefesinin onunkiyle eşleştiğini fark etti. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Böyle oturmak, onun sıcak bedenini kendi bedenine yaslayıp beklemek çok rahattı.

Esnedi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı kulağına ve sonra ayağa kalkıp onu çekerek huzurunu bozdu.

Elsbeth eteklerini silkeledikten sonra başını kaldırdığında beyefendinin çoktan merdivenden inmiş olduğunu gördü. Adam kütüphanenin ana katına atladı ve sabırsızca ona işaret etti.

Merdivenden daha yavaş indi. Yarı yolda, adamın ellerinin kalçalarını kavradığını ve sanki yeni doğmuş bir civciv kadar hafifmiş gibi kaldırdığını hissetti - ki kesinlikle öyle değildi.

İki ayağı üzerinde durduğunda onu hemen bıraktı.

Döndü.

Adam neredeyse suçlayıcı bir tavırla ona bakıyordu. "Pekala," dedi parlak bir sesle, "heyecan verici değil miydi?"

"Gitmelisin," diye kestirip attı. "Eğer-"

"Neden saklanmamız konusunda bu kadar ısrarcıydınız acaba?" diye araya girdi. Beyefendinin aristokrat burun delikleri alevlendi. "Özür dilerim."

Sözler kibar olabilir, ancak soğuk tonu bunu açıkça ortaya koyuyordu

dilenmesi gerekenin Elspeth olduğunu söyledi.

Aptal adam. Sanki hiç yalvaracakmış gibi.

Onun yerine gülümsedi. "Windemere'in kütüphanesini keşfetmek için izin aldıysanız, ondan saklanmanız gerekeceğinden şüpheliyim. Sen hırsız mısın?"

Yüzü buz kesmişti. "Beni dinle kızım," dedi dayanılmaz bir hassasiyetle. "Windemere Dükü'nün dikkatini çekmek istemezsin. Bu evde kimseye güvenme. Olabildiğince çabuk git. Oyalanmayın. Seni bir daha Dük'ün kütüphanesinde ya da evinin herhangi bir yerinde görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Elspeth yavaşça başını salladı. Beyefendinin talimatları oldukça anlaşılırdı, uğursuzluktan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Git," dedi, koluna girdi ve onu kütüphane kapısına doğru yürüttü.

Uzaklaşırken ürperdi. Adamın bakışlarının buzdan parmaklar gibi sırtında sabitlendiğini hissedebiliyordu. Hiç şüphe yok ki ona itaat ettiğinden ve ön kapıya giden doğru koridoru kullandığından emin olmak istiyordu.

Yapacağından değil tabii ki.

Başını iki yana salladı. Dük'ün kütüphanesinde gizlenmesinin nedeni ne olursa olsun, beyefendi büyüleyici bir adamdı; o kadar katı, o kadar sert, o kadar *içine* kapanıktı ki. Onun buzlarının erimesi için ne gerektiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama merakına ayıracak zamanı yoktu. Londra'da bulunmasının çok önemli bir nedeni vardı: Bilge Kadınları kurtarmak ve İskoçya'daki evine dönmek.

Bunu yapmak için de Greycourt kütüphanelerinden birinde saklı bir kitabı bulup çalması gerekiyordu.

* * *

Julian Greycourt genç kadının eteklerinin salınımının salonun köşesinde kayboluşunu izledi. Onu *istiyordu*.

Gözlerini kapattı.

Bu... dürtüler iğrençti ama yine de onu neredeyse sürekli rahatsız ediyorlardı. Bir ayı aşkın süredir Londra'daydı ve hiçbir çare bulamamıştı. Belki de bu yüzden kendini kıza doğru çekilirken bulmuştu.

Güzel, parlak ve masumdu ve yaban gülleri kokuyordu. Onun dokunuşunu hoş karşılamazdı. Aklı başında hiçbir kadın onun dokunuşunu hoş karşılamazdı, en azından para almadan.

Julian başını salladı ve kızı ve sapkın ihtiyaçlarını aklından çıkararak koridorda ilerlemeye başladı. Düşünmesi gereken başka, daha önemli şeyler vardı.

Örneğin kütüphanede karşılaşmayı beklediği kişi Peg McDonald'dı. Peg ona günü, saati ve yeri bildiren bir not göndermişti.

Ama yine de orada değildi.

Belki de cesaretini kaybetmişti. Peg bir hizmetçiydi - Julian'ın küçüklüğünden beri Greycourt'lara hizmet eden birkaç kişiden biriydi. Daha da önemlisi, Peg annesinin ölümüne kadar ona hizmet etmişti. Julian'ın onu kendisiyle tanışmaya ikna etmesi aylar sürmüştü.

Kadın dehşete düşmüştü.

Julian koridorda bir köşeyi döndü ve Peg'in korkusunun sebebiyle yüz yüze geldi. Augustus Greycourt, Windemere Dükü -ve Julian'ın amcası. Dük kısa boylu, tombul, altmışını biraz geçmiş bir adamdı. Az bukleli, sade beyaz bir peruk takıyordu. Yanakları pembe, gözleri Greycourt grisiydi - Julian'ınkilerle aynı.

Augustus'un neşeli bir adam olması gerekirdi.

Bu vakada görünüş sadece kandırmakla kalmamış, aynı zamanda içerideki deliliğe dair hiçbir ön uyarı da vermemiştir.

Augustus onu gülümseyerek, "Yeğenim," diye selamladı. "Amca." Julian ses tonunu eşit tuttu.

"Düşesin toplantısına mı katılmak istiyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Julian, onu dikkatle izleyerek. Düşes onu ikinci çayına davet etmişti, Windemere Evi'nde olması için hazır bir bahaneydi bu.

Amcası şaşırmış gibi yaptı, kaşları yukarı kalktı, ellerini iki yana açtı. "Yine de ön kapıdan karımın salonuna giden yol bu değil. Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Augustus onun kaybolmadığını çok iyi biliyordu. Julian bir yirmi yaşındayken kaçmadan önce dört yıl boyunca bu cehennem gibi evde yaşamıştı. "Bir kitap aramak için kütüphaneye uğradım."

"Bir kitap mı?" Yaşlı adamın yüz ifadesi nazik bir endişe ifadesinden sinsi bir eğlence ifadesine dönüştü. "Belki de ...

ahlaksız çizimler? İlgilendiğiniz kitap bu muydu?"

"Evet," diye cevap verdi hiç istifini bozmadan. Amcasının önünde küçük düşmek anlamına gelse bile, kızın kütüphanedeki varlığını ele veremezdi.

Dük başını meraklı bir ardıç kuşu ya da saldırmak üzere olan vahşi bir köpek gibi eğdi. "Böyle basit arzulara karşı dikkatli olmalısın. Onların bir adamı mahvettiğini bilirim."

Julian omurgasında bir ürperti hissetti. Cinsel ihtiyaçlarını sadece taşrada ve gizlice gidermeye özen göstermişti. Eğer amcası Julian'ın arzuladığı şeyi fark ederse, dük bu bilgiyle onu mahvedebilirdi.

Dük devam etti: "Kütüphanede beklemekten sıkılmış olmalısınız." Yaşlı adamın gülümsemesi kötü niyetle sırtına kadar genişledi. "*Hizmetçim* Peg McDonald'ın gelmemesinin hayal kırıklığı yarattığını tahmin ediyorum."

Julian sustu. Peg ölmüştü. Bunu sanki ölümüne tanık olmuş gibi kesin olarak biliyordu. Julian göğsünde sıcak bir öfkenin kaynadığını hissetti - amcasına, kadını tehlikeye attığı için *kendisine*. Ama öfkesini kontrol altına aldı, duygusunu bastırdı, onu kayıtsızlığın demir duvarları ardına kilitledi.

Amcasının kalp acısından zevk almasına izin vermeyecekti. Augustus başkalarının kederinden, dehşetinden ve öfkesinden beslenirdi. Julian duygularını göstermemeyi uzun z a m a n önce öğrenmişti.

"Hizmetçin mi?" Julian donuk bir ses tonuyla sordu. "Belki de yaşlandıkça zihniniz yumuşuyordur, Majesteleri. Ben hizmetçilerle *görüşmem*."

Amcasının yüzü öfkeyle buruştu ve sonra tükürdü: "Ortadan kaybolduğuna göre iyi olmuş."

"Yazık." Julian sakince Augustus'un bakışlarını tuttu. "Müsaade eder misiniz? Majestelerinin partisine geç kaldım bile."

"Elbette." Augustus kenara çekildi. "Çayın ve karımın zekice sohbetinin tadını çıkarın."

Julian geçerken vahşi yaşlı adama sürtündü. Dük arkasından konuştuğunda iki adım uzaklaşmıştı. "Oh, ve Julian?"

Yavaşça dönüp amcasına bakmadan önce dondu kaldı.

Augustus gülümsedi. "Bence Lucretia'nın evlenme vakti geldi, sence de öyle değil mi?" Julian yavaşça nefes aldı, yaşlı adamı izliyordu.

Amcası hafifçe kıkırdadı. "Ve en muhteşem damadı buldum. Sanırım çok şaşıracaksın."

Dük kendinden çok memnundu. Julian isimsiz adamın Lucretia için tamamen yanlış biri olduğunu biliyordu.

Dükün sözlerinin etkisini hissetti. İçinden hırlıyor, ellerini yaşlı adamın boğazına sarıp Augustus kendi safrasında boğulana kadar *sıkma* isteğiyle savaşıyordu. Dışarıdan yorum yapmadan döndü ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Nasıl geldiğini hatırlamadan pembe salonun kapısında durduğu için otomatik olarak yürümüş olmalıydı.

Julian gözlerini kırıştırdı. Düşesin çayı Windemere Evi'nde olması için bir bahane, bir nedendi. Ama şimdi kız kardeşlerini şahsen görmek için umutsuz bir istek duyuyordu. Hayatta ve iyi olduklarından emin olmak için.

Uzun boyalı kapıları iterek açtı.

Pembe salon kocaman bir odaydı. Duvarlar, açık gri alçıdan çiçek sepetleri kabartmalarıyla süslenmiş, koyu, çığlık atan bir pembeydi. Başını kaldırıp bakma talihsizliğine uğrayan biri, bir ziyafet sırasında Romalı figürlerle boyanmış tavanın gözlerine saldırdığını görürdü.

Romalılar pembe, beyaz, gök mavisi ve altın rengindeydi, bir rokoko aşırılığı.

Salonun uzak ucunda, ipek elbiseleri neredeyse tavan kadar renkli olan bir grup kadın toplanmıştı. Julian kız kardeşlerini birlikte otururken görebiliyordu, parlayan siyah saçları partinin geri kalanıyla tezat oluşturuyordu.

Nefes aldı, göğsünün gevşediğini hissetti ve onlara doğru yürüdü.

Julian yaklaşırken, gülünç bir İtalyan tazısı ona doğru koştu ve bacaklarına atlayarak çoraplarını parçalamaya çalıştı.

Julian hayvanı ustalıkla yakaladı ve ilerlemeye devam ederek kız kardeşi Messalina'nın önünde durdu. "Sanırım senin?"

Messalina başını kaldırıp baktı, abanoz saçlarının parlaklığı ışığı yansıtıyordu. "Ah, Daisy!"

Yavru köpek mutlu bir şekilde kıpırdandı.

Daisy, Julian'ın hayvanı vazgeçirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen ondan aptalca bir şekilde hoşlanmıştı. Bir an için parmaklarını kadife yumuşaklığındaki kürkünün içine soktu, keşke...

Sonra Julian yavru köpeği kız kardeşinin kucağına bıraktı.

Ev sahibesine dönerek bir bacak yaptı. "Majesteleri, geç kaldığım için affınıza sığınıyorum."

Ann Greycourt, Windemere Düşesi -ve Augustus'un üçüncü karısı -Sadece üç yaşında ve yirmi yaşındaydı, Julian'dan tam on yaş küçüktü. Amcasının Makyavelist entrikalarına dayanamayacak kadar narin görünen, solgun, oldukça çekingen bir kızdı.

Ann oldukça gergin bir gülümsemeyle Julian'a baktı. "Hiç de değil. Hiç de değil. Geldiğine çok sevindim."

Kız kardeşlerine başıyla selam verdi. "Messalina. Lucretia. İyi günler." Büyük olan Messalina, Daisy'ye bir şeyler yedirirken gülümsedi.

Lucretia ona baktı ve Julian onun güzel gri gözlerindeki sıkılmış ifadeye sevindi. O bilmiyordu. Hiç korkusu yoktu.

"Davet edildiğini sanmıyordum," diye söylendi.

Lucretia'nın etekleri, Messalina bacağına tekme atmış gibi seğirdi. Önemli değildi. Kız kardeşlerinin onu soğuk ve ilgisiz bulmaları umurunda değildi. Aslında bu görüntüyü sürdürmesi daha iyiydi.

Augustus'la aralarında duran, onların kalkanıydı. "Gerçekten de davet edildim," diye cevap verdi kuru bir sesle.

Messalina boğazını temizledi. "Buradaki herkesle tanıştın mı kardeşim?"

Hayır deyince, düşesin görevi olan olağan tanışma faslına başladı.

Ann'e baktı ve onu, belki de parmağındaki yüzüğü parlatmak için elini yavaşça güneş ışığına doğru eğerken buldu. Zavallı kız. Dük'le evlenmek eğlenceli olamazdı. Augustus bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Bu durumda Julian'ın kendisi dükün varisiydi ve bu gerçeği amcasının yüzüne vurmaktan zevk alıyordu.

Julian selamlamak ve tekrar selamlamak için tanışma faslına geri döndü. Messalina son kadına gelene kadar isimler ve yüzler kelimelerden ve kadınsı kıkırdamalardan oluşan bir bulanıklıktı.

Oda sessizleşmiş gibiydi.

"Leydi Elspeth de Moray ile tanıştınız mı?" Tanıdık bir yüz ona bakarken Messalina Julian'a uyarıcı bir bakış atarak sordu.

De Moray.

Kütüphanedeki kız bir de Moray'di. *Ranulf* de Moray'ın kız kardeşi. Onun düşmanı.

Messalina'nın bakışlarına küçük bir kaş hareketiyle karşılık verdi. Kız kardeşi onun bu isme öfkeleneneğini mi düşünmüştü?

Julian, de Moray kızını incelemek için dikkatle döndü. Modaya uygun olandan daha tombuldu. Cömertçe yuvarlatılmış kalçaları sandalyesinin koltuğundan taşıyordu ve yastıklı göğüsleri sanki serbest bırakılmak istercesine kalçalarına doğru itiliyordu. Dolgun yanakları beyaz tenine karşı pembeydi ve saçları yeni bir günün şafağı gibi muhteşem bir sarı kırmızıydı.

Gür dudaklarında bir gülümseme oynadı.

Kendi ağzının da gerildiğini hissetti. "Henüz tanıştırmadık."

Messalina başını salladı. "Leydi Elspeth, kardeşim Julian Greycourt."

Leydi Elspeth'in mavi gözlerinde Julian'ın hiç hoşlanmadığı neşeli bir pırıltı vardı. Amcasının kütüphanesinde ne işi *vardı*? Ona hiç cevap vermediğini fark etti. Ne kadar da şüpheliydi.

Eğildi ve onun yumuşak ve beyaz elini tuttu. "Benim için bir onurdur leydim."

Dudakları kızın parmak eklemlerine değdi ve kısa bir an için ağzını kızın eline dayayıp teninin tadını keşfetmek istedi.

Çılgınlık.

Doğruldu.

"Gelmekte gecikmenizin korkunç bir şeyden kaynaklanmadığını umuyorum?" diye sordu masum bir havayla.

Tek boş sandalye onunkinin yanındaydı. Oturdu, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Hiç de değil. İstedikimde atım eyerlenmemiştir."

"Ah, bir atın var," diye anlamsızca cevap verdi, gözleri yumuşamıştı. "Ne tür?"

Neyle ilgiliydi? "Bir doru kısarak."

Gülümsedi ve oda biraz daha aydınlanır gibi oldu. "Peki ya adı?"

Boğazını temizledi. "Octavia."

Leydi Elspeth başını eğdi ve ciddi bir şekilde düşündü. "Greycourt ailesi eski Roma isimlerine oldukça düşkün görünüyor. Daisy dışında tabii ki."

"Belli ki." Ev sahibesinin çay koymasını izlemek için dikkatle döndü. Ama yaban güllerinin kokusu omzuna vuruyor, onu yanındaki kadından haberdar ediyor gibiydi.

Toplantının diğer ucunda Lucretia içini çekti. "Atalarımızın neden Roma isimlerini kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini anlayamıyorum. Ne de olsa çok fazla isim var ve pek çoğu da trajedilerle ünlenmiş. *Lucretia*'yı kastediyorum, tüm insanları."

"Adaşım da pek iyi değil," diye mırıldandı Messalina. "Ama bu bir gelenek canım."

Lucretia homurdandı ve isimler ve eski figürler üzerine tartışmaya başladılar. İkisine karşı alışılmadık bir sevgi kabarması hissetti.

"Şeker?" Ann elinde küçük, narin bir çay fincanı tutarak sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim, Majesteleri." Julian çay tabağını aldı.

Yanında Leydi Elspeth kıpırdandı. Onun vücut ısısının kendi tarafını ısıttığını hayal etti. "Şekersiz ya da sütsüz tek başına nasıl çay içebildiğini anlamıyorum. Çok acı."

"Belki de acıdan hoşlanıyorumdur," diye cevap verdi. Elbette Windemere Evi'ndeki çayın tadına bakmayacaktı. Ann yeterince masum görünse bile, Augustus'un gücü altındaki herhangi birine güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Leydi Elspeth'in kendisine baktığını hissedebiliyordu ama bakışlarını kararlılıkla Lucretia'dan ayırmadı.

Leydi Elspeth derin bir nefes aldı. "Bu oldukça kendi kendine zarar veren bir durum gibi görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sonunda ona döndü ve o geniş mavi gözleri çok yakınında buldu. Kendini toparladı ve doğruldu. "Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz leydim."

Başını salladı. "Sanırım bu yüzden seni bir portakal gibi soyma arzusu duyuyorum. Eminim içiniz tatlı olmalı?"

Yumruklarını sıkarak herhangi bir fiziksel tepkiyle savaştı. "Kimsenin beni tatlı olarak tanımladığından şüpheliyim."

"Hayır mı? Ama bu beni merkezinizde ne sakladığınız konusunda daha da meraklandırıyor." Kadın başını eğdi ve adam bir an için kadının onun içini görebildiğini hissetti. "Elbette senin hakkında *birkaç* şey biliyorum." Gülümsemek için savaşıyormuş gibi görünüyordu. Onunla alay mı ediyordu? "Bir merdiveni çok hızlı çıkabildiğini biliyorum."

"Sus," diye nefes aldı. Kızmış mıydı? Kütüphanede baş başa kaldıkları ortaya çıkarsa itibarı yerle bir olacaktı.

Kaşlarını kaldırdı ve alçak sesle mırıldandı: "Bu kadar mı mizahsızsınız, Mr. Greycourt?"

Sertleşti. "Mizah için vaktim yok."

"Öyle değil mi?" Sesi artık neredeyse acır gibiydi ve adam ona keskin bir bakış fırlattı. Kadın omuz silkti. "Bence mizah günlerimizin baharatıdır, Bay Greycourt. Her şeyi çok daha canlı kılıyor. Çok daha keyifli hale getiriyor."

Bu sefer ona cevap verme zahmetine girmede, omzunu ona verdi.

Masanın öbür ucundaki hanımlar şapkalar ya da başka bir süs eşyası hakkında konuşuyorlardı. Lucretia önlerindeki tabaklardan birinden bir başka zarif kek aldı; Lucretia odaya girdiğinden beri üçüncü kekini almıştı. Dudakları yumuşadı. Onun

En küçük kız kardeş çocukluğundan beri tatlı şeylere düşkündü.

O da öyleydi.

Ama Julian daha iyi biliyordu; her türlü hoşgörü, sömürülmeyi bekleyen bir zayıflıktı.

Leydi Elspeth ikram tepsisinden kendi seçimini yapmak için öne doğru eğildi; küçük bir pastanın üzerinde pembe şeker gülleri vardı. Leydi Elspeth'in çatalını görmezden gelip pastayı parmaklarıyla dudaklarına götürmesini dehşetle izledi. Julian yutkundu. Parmaklarından yaladığı kremanın, tatlı şekerin ve onun tadı nasıl olurdu? Bu düşünce çok şehvetliydi. Her yönden çok cazipti.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kadının bir sonraki sözlerini neredeyse kaçıracaktı. "Sanırım senin de zevk almaya vaktin yok." Sesi bir kadına göre alçak, neredeyse boğuktu. "Korkarım bu, ne için vaktiniz *olduğu* sorusunu akla getiriyor. Belki atınız. Ya da bir köpek. Köpeğiniz var mı?"

"Hayır," diye ısırdı. *On yedi yaşımdan beri değil.*

Aklını başına toplaması gerekiyordu.

Amcasının Lucretia'yla ilgili planları hakkında söylediklerine odaklanın. Augustus ailenin reisiydi ve Lucretia'yı evliliğe zorlayacak güce sahipti. Tıpkı iki ay önce Messalina'yı Gideon Hawthorne'la evlendirdiğinde yaptığı gibi - felaket bir yanlış anlaşılma. Hawthorne, Augustus'un kabadayı çocuğuydu; Londra'nın en sefil bölgelerinden biri olan St Giles'in gübre yığınınından çıkmış, şiddet yanlısı, ahlaksız bir adamdı.

"Köpek yok," diye mırıldandı Leydi Elspeth yanında, ilgi bekleyen bir kedi yavrusu kadar ısrarcıydı, iğne gibi keskin pençeleri derisine batıyor ve onu tırmalıyordu. "Tabii ki yok. Çok anlamsız sanırım." Kan dökmek mi istiyordu? "Bazı Londralı beyefendilerin -ve hanımefendilerin- tütüne oldukça meraklı olduğunu fark ettim. Tütün içiyor musunuz, burnunuza çekiyor musunuz ya da başka bir şekilde tütün kullanıyor musunuz?"

Anlaşıldığı kadarıyla Hawthorne beklendiği kadar kötü biri değildi. Messalina adama vurulmuş gibi görünüyordu; bu da Julian'ın bırakın kız kardeşlerini, kadınların iç işleyişini bile asla anlayamayacağını kanıtlıyordu.

"Belki de kartlar?" Leydi Elspeth mırıldandı, sesi dayanılmaz bir mırıltıya dönüşmüştü. "Ya da kitaplar? Ne de olsa sizinle bir kütüphanede tanışmıştım."

Ama gerçek değişmemişti: Augustus birleşmeye zorladığında Julian şehir dışındaydı. Julian Messalina'ya yardım etmek için çok geç kalmıştı.

İşe yaramazdı. Çok uzakta, dikkati çok dağınık-

"Şehvet sanatları mı?"

Kızın fısıltısıyla başı döndü.

Adamın ani hareketi karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh."

"Bu evli olmayan hanımlara göre bir konu değil," dedi sertçe.

Hem şaşkın hem de masum görünüyordu ama belki de bir oyuncuydu. "Öyle değil mi?"

Ne yapmaya çalışıyordu? "Tabii ki hayır."

Herkes ona bakıyor olmalıydı. Bakışların bir araya gelmesiyle ısındığını hissetti. Bakışlarını kadın çemberinde gezdirdi ama kimse aralarındaki küçük alışverişi fark etmemiş gibiydi.

Gözleri Leydi Elspeth'e döndüğünde, kendisini onun fazlasıyla niyetli incelemesinin nesnesi olarak buldu. "Ne kadar ilginç," dedi gök mavisi gözleri adamın boynundan göğsüne, oradan da göbeğine doğru ilerlerken. "Soğukkanlı dış görünüşünüze bakılırsa bir özgürlükçü olabileceğiniz hiç aklınıza gelmezdi-"

"Sus."

Kıvılcımlar bakışlarının ardına düşmüş, kuru çıraya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Her an alevler içinde kalacakmış gibi hissediyordu.

"Sözleriniz ve düşünceleriniz çok kaba leydim," diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve kısa bir an için kızın yüzündeki incinmişlik ifadesini gördü.

Kendini onun dehşetini görmezden gelmeye zorladı. Julian ayağa kalktı ve düşesi selamladı. "Majesteleri, beni bağışlayın, çünkü ilgilenmem gereken acil bir mesele var."

Odadan çıkıp ön kapıya yönelmeden önce Ann'in şaşkın bir şekilde başını sallamasını zar zor bekledi.

Octavia dışarıda, bir seyisin gözetimi altında sabırla onu bekliyordu. Arkasında amblemi olmayan büyük bir araba duruyordu. İki kaypak gözlü adam kasanın üzerine uzanmış, iri bir hayvan da yan tarafta dişlerini karıştırıyordu.

Gideon Hawthorne'un adamları.

Julian kız kardeşinin kocasından hiç hoşlanmazdı ama Hawthorne'un Messalina'nın -ve dolayısıyla Lucretia'nın- iyi korunduğundan emin olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Julian arabanın yanındaki iri adama başıyla selam verdi ve Octavia'ya binmek için döndü. Şu an için Lucretia güvendeydi.

Sadece öyle kalmasını sağlamak zorundaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

*İki hafta sonra, tüm saray bebeğin vaftiz töreni için toplandı.
Çocuğun battaniyesi geri çekildiğinde, herkes onu görmek için öne
doğru eğildi.*

*Bunun üzerine toplu bir nefes alma sesi fısıltıya dönüştü ve çatıya
tünemiş güvercinleri kanatlandıracak kadar yüksek bir mırıltıya yol
açtı.*

*Herkesin söylediği şey şuydu: Lady
Long-Nose....*

-Lady Long-Nose'dan

Neredeyse bir saat sonra Hawthorne arabasına son binen Elspeth oldu. Messalina ve Lucretia'nın karşısına oturdu ve düşünceli bir tavırla eteklerini düzeltti. "Bay Greycourt çay partilerine sık sık gelir mi? Küçük pastalar ve dedikodularla ilgilenecek birine benzemiyor."

Lucretia homurdandı. "Hayır, değil."

"Julian bizim için endişeleniyor." Messalina kucığında uyuklayan Daisy'yi okşarken şöyle dedi. "Ya da en azından ben düşesin davetini bu yüzden kabul ettiğine inanıyorum."

Lucretia gözlerini devirdi. "Julian'ın eylemleri tamamen şeffaf değil." "Öyle mi?" Messalina düşünceli görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Elspeth merakla sordu.

Messalina dudağını ısırdı. "Bence Julian Aurelia'nın ölümünden kendini sorumlu tutuyor."

Elspeth titredi. Ah. On beş yıl önce, Greycourt'un en büyük kızı Aurelia Greycourt'un öldürüldüğü o gece. Ve Elspeth'in

Şimdi Ayr Dükü olan öz kardeşi Ranulf de Moray'ın onun katili olduğu fısıldanıyordu.

Elsbeth tereddüt etti ve sonra ağzından kaçırdı, "Aurelia'nın ölümünden Bay Greycourt mu sorumlu *tutulmalı*?"

"Hiç sanmıyorum." Messalina içini çekti. "Tabii olay olduğunda uyuyordum, o yüzden kesin bir şey söyleyemem, ama her halükârda Aurelia'nın ölümü yüzünden Julian'ın Lucretia ve benim için iki kat endişelendiğini düşünüyorum." Elspeth'e baktı. "Bir kız kardeşini daha kaybetmek istemiyor."

Elsbeth'in kaşları havaya kalktı. "Tehlikede misin o zaman?" Messalina yüzünü buruşturdu. "İşte amcamız. Dük..."

"Bir canavar," dedi Lucretia açıkça. "İnsanları mutsuz etmekten zevk alan kötü kalpli yaşlı bir adam."

"Julian'ın bizi koruma dürtüsü de buradan geliyor."

"Bir parça sığır eti için hırlayan bir tür çoban köpeği gibi." Lucretia burnunu kırıştırdı. "Yemin ederim ne zaman aynı odada olsak bana baktığını hissedebiliyorum. Bu hiç de hoş değil."

"Sevgilim," diye mırıldandı Messalina azarlayan bir ses tonuyla, "bizi önemsiyor."

"Öyle mi?" Lucretia meydan okudu. "Her zamanki nezaketin dışında bizimle neredeyse hiç konuşmuyor. Bence biz onun için bir göreviz, sevdiği kız kardeşler değil."

Messalina mutsuz görünüyordu ama Lucretia'nın iddiasını yalanlamadığını fark etti Elspeth.

Araba engebeli kaldırım taşlarının üzerinde eğilip bükülüyordu.

Elsbeth arabanın penceresinden dışarı bakarken, Bay Greycourt'un çok... gergin olduğunu düşündü. Onu dükten, kütüphaneden ve aslında tüm Windemere Evi'nden uzak durması için uyarırken, soluk gri gözlerinin onu delip geçtiğini hatırladı. Gözleri çok sert, çok soğuktu.

Ve yine de...

Onda kendisini kırmak istemesine neden olan bir şey vardı. O buz gibi maskeyi çıkarıp onu gördüğünü kabul etmesini sağlamak.

Adamın üzerinde durmayı bırakmalı.

Araba titreyerek durdu ve Elspeth doğruldu ve pencereden dışarı baktı. "Oh, Harlowe Evi'ndeyiz."

Harlowe Evi, Harlowe Dükleri'nin Londra'daki eviydi ve bunların en sonuncusu Elspeth'in kayınbiraderi, aile arasında daha çok Kester olarak bilinen Christopher'dı. Freya onunla sadece bir ay önce küçük bir törenle evlenmişti.

"Freya'ya sevgilerimi iletin," dedi Messalina. "Ve ona gelecek haftaki balosunu dört gözle beklediğimizi söyle."

Elspeth arabadan inerken başını salladı. "Yapacağım."

Sürücü atları çalıştırırken iki kadın da el salladı.

Elspeth Harlowe Evi'ni incelemek için döndü.

Windemere ile aynı seviyede büyük bir şehir eviydi. Ancak Harlowe Evi çok daha yakın bir zamanda inşa edilmişti ve bu nedenle cephe boyunca yükselen güzel Palladyan sütunlara sahipti.

Palladian. Elspeth kollarını kendine doladı ve mutlulukla kıpırdandı. Daha önce sadece kitaplarda okuduğu mimariyi görmek çok güzeldi.

Ön basamakları tırmandı ve bekleyen uşağa gözlerini dikti. Kendisine Fletcher diyen adam uzun boylu, zayıf ve gülünç derecede gür kaşlıydı. Elspeth ona zerre kadar güvenmiyordu. Uşaklar *çok* şüpheliydi. Bütün büyük evlerde yaşarlardı ve gerçekte ne yaptıklarını kim bilebilirdi? Fletcher onu Freya'nın oturma odasına götürürken gözlerini ondan ayırmadı.

Freya ateşin yanında uzanıyordu ama Elspeth'in girişiyle ayağa kalktı ve ellerini selamlamak için uzattı. "Seni saatler önce bekliyordum. Majestelerinin çayı epey uzun sürmüş olmalı."

Elspeth kız kardeşinin yanına gitti ve Freya'nın ellerini tutarken yanağına dokunmasına izin verdi. "Ne kadar uzun olduğuna inanamazsın. Ama beni teselli edecek küçük buzlu kekler vardı."

Freya eğlenmiş görünüyordu. "Tanrıya şükür."

Oturma odasının kapısı Fletcher'ın arkasından kapanırken ikisi de onu dinledi. Freya hemen Elspeth'i yanına, şöminenin yanındaki kanepeye oturması için çekti

-Kapıdan ve dinleyen kulaklardan uzakta. "Eee?"

Elspeth, Bay Greycourt'un kütüphaneye gururlu ve mesafeli adımlarla girişini hatırlayarak, "İşim yarıda kaldı," dedi. "Maighread'in günlüğünü bulacak vaktim olmadı."

Freya'nın kaşları endişeyle çatıldı. "Fark edildiniz mi?"

"Dük tarafından değil."

"Tanrıçaya şükürler olsun!"

Elspeth yüzünü buruşturdu. "Ama Julian Greycourt beni kütüphanede gördü."

"Bunun daha iyi olduğundan pek emin değilim," dedi Freya acımasızca.

"Aurelia'nın öldürüldüğü ve Ranulf'un çok kötü dövüldüğü gece oradaydı. O hiçbir zaman

kardeşimizin savunmasına geldi."

"Ama o zamandan beri Messalina ve Lucretia ile barıştınız?" Elspeth merakla sordu.

Freya dudaklarını büktü. "Greycourt malikânesinde olanlarla hiçbir ilgileri yoktu. Ayrıca Kester da oradaydı, hatırladın mı? Kocam bana, dükün adamları tarafından dövülen Ranulf'a yardım etmesine izin vermeyenin Julian olduğunu söyledi."

"Ah." Elspeth yutkundu, kendini biraz hasta hissediyordu. Ranulf o dayak yüzünden sağ elini kaybetmişti. Bay Greycourt de Moray'lerden nefret ediyor olmalıydı. "Korkarım daha sonra çaya geldi. *Ve* benim yanıma oturdu."

Freya şiddetle sordu, "Seni tehdit mi etti?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Elspeth yavaşça. "Bay Greycourt oldukça sert ve onaylamaz bir tavır takındı ama beni sadece dükten uzak durmam konusunda uyardı."

Aslında, Bay Greycourt'un onun bir de Moray olduğunu anladığında daha düşmanca davranması gerekmez miydi? Ne de olsa, kardeşinin kız kardeşini öldürdüğüne inanıyordu.

"Bu konuda oldukça haklıydı." Freya tereddüt etti ve sonra bir konuda karar vermiş gibi göründü. "Özür dilerim, canım. Maighread'in günlüğünü bulmanın Bilge Kadınlar'ı bir şekilde bir araya getireceğini düşündüğünü biliyorum ama bu tehlikeye değer mi gerçekten?"

"Evet." Elspeth çenesini meydan okurcasına öne çıkardığının farkındaydı. De Moray kardeşlerin üçü de -Freya, Caitriona ve kendisi- inatçılıklarıyla tanınırlardı. En küçükleri olan Elspeth, kendisinden büyük ve daha açık sözlü kız kardeşlerine karşı fikirlerini savunmayı erkenden öğrenmek zorunda kalmıştı. "Maighread yaklaşık bin yıl önce Bilge Kadınları yeniden şekillendirdi, yasalarımızı yazdı ve bize *tüm* kadınlara hizmet ettiğimizi hatırlattı. Bilge Kadınlar sadece onun sayesinde hala varlar. Kocakarılar onun yazılarını dinlemeli."

"Yine de mecburlar mı?" Freya dudaklarını büzdü. "Ya Kocakarılar Maighread'in öğretileriyle ilgilenmiyorlarsa? Ne de olsa onlar Bilge Kadınlar'ın liderleri. Çoğu koyun gibi Kocakarıların emirlerine uyar."

Elspeth nefes aldı ve düşüncelerini düzenlemek için bir an durdu.

Bilge Kadınlar, Britanya'daki tüm kadınlara yardım etmeyi taahhüt eden eski ve gizli bir örgüttü. Yerleşkeleri İskoçya'nın kuzeyindeydi ve Elspeth ile kız kardeşleri babaları öldükten sonra orada büyümüşlerdi. Babalarını kaybettiklerinde Elspeth sadece altı yaşındaydı.

Freya yıllar önce Bilge Kadınlar'ın casusu Macha olduğunda evlerini terk etmişti. Ama Elspeth ve ortanca kız kardeşleri Caitriona o izole dünyada kalmışlardı.

Bilge Kadınlar'ın yerleşkesinde dünyanın dört bir yanından gelen bilgilerle dolu kadim bir kütüphane vardı. Bu kütüphanenin koruyucusuna Bibliothacar denirdi. Elspeth on üç yaşına geldiğinde, Kocakarılar onun Bibliothacar'ın çırağı olmasına karar vermişlerdi.

Neyse ki Elspeth bu işten zevk aldığını fark etmişti. Ona rehberlik eden Bibliothacar, Rikvi adında çok yaşlı bir kadındı. Sert ama nazik biriydi ve Elspeth hem onu hem de kütüphaneyi çok sevmişti. Rikvi öldüğünde, Elspeth'in bu unvanı miras alması gerekiyordu.

Ancak bazıları öldüğü ve yerlerine yenileri geldiği için Cadılarda değişiklikler olmuştu. Yeni Kocakarılar korkmaya başlamıştı. Bilge Kadınlar her zaman gizemli olmuşlardı ama artık Kocakarılar keşfedilme ve yok edilme riskinin çok büyük olduğuna karar verdiler. Kadınları duvarlarının dışında bıraktılar, kapıları kapattılar ve de Moray kardeşler de dahil olmak üzere aynı fikirde olmayan Bilge Kadınları dışarı attılar.

Freya ya yeni kurallara uyması ya da Bilge Kadınlar'dan ayrılması yönünde emir aldığında Londra'daydı. İkincisini seçmişti. Caitriona ve Elspeth yerleşkeden ayrılmak zorunda kalmış, Caitriona İskoçya'daki kardeşleri

Lachlan'ı görmeye gitmiş, Elspeth ise Londra'ya ve Freya'ya yolculuk yapmıştı. Freya buraya sadece birkaç hafta önce gelmiş ve hemen Windemere

Dükü'nün kütüphanesini araştırmak için planlar yapmaya başlamıştı.

Bilge Kadınlar, Kocakarılar korktuğu için büzüşüp ölmelerine izin verilemeyecek kadar değerliydi.

Elspeth gözlerini açtı. "Haklısın. Maighread'in günlüğünü Cadılara götürdüğümde bunu reddedebilirler ama Bilge Kadınlar arasında Maighread'in öğretilerine hâlâ saygı duyan yeterince insan olduğuna inanıyorum. Rikvi günlüğün önemli olduğunu düşünüyordu."

"Eminim görmüştür," diye cevap verdi Freya, sesi yatıştırıcıydı, o kadar sinir bozucuydu ki! "Ama günlüğü hiç görmedi, değil mi?"

Elspeth heyecanla, "Yaşayan hiçbir Bilge Kadın bunu yapmadı," dedi. Neredeyse efsanevi olan kitabı bulması harika olmaz mıydı?

"O zaman hâlâ ayakta olduğunu nereden biliyoruz? Belki de onlarca yıl önce yakılmıştır."

Elspeth'in gözleri büyüdü. "Neden biri böyle değerli bir şeyi

Artefakt?"

Freya nazikçe, "Ah, sevgilim, dünyaya geleli daha bir ay oldu," dedi. "Belki birileri okumuştur. Ne de olsa, dışarıdan bakanların çoğunun en iyi ihtimalle topluma karşı bir asi, daha da kötüsü deli olarak göreceği bir kadın tarafından yazıldı."

Bazen Elspeth dış toplumu anlamakta çok zorlanıyordu. Ama... "*Olabilecekler* yüzünden araştırmamdan vazgeçemem." "Peki ya hiç var olmamışsa?" Freya sordu. "Belki de Maighread'in günlüğü tek kelimeyle efsane."

"Hayır, değil." Elspeth bu konuda haklı olduğunu biliyordu. "Rikvi günlüğün bir Greycourt ailesinin evinde olduğundan emindi. Bu bilgi Bibliothacar'dan Bibliothacar'a aktarıldı."

"Pekala." Freya arkasını koltuğa yasladı. "Sanırım fikrini değiştirmen için seni ikna edemem, ama dikkatli olmalısın sevgilim." Elspeth'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bay Greycourt tehlikeli biri, dük daha da tehlikeli ve Londra'da Dunkelder'lar var."

Dunkelder'lar mizahtan yoksun insanlardı - doğal olarak çoğu erkekti. Britanya'nın geri kalanı cadı yakmaktan vazgeçmiş olabilir, ancak Dunkelders hala Bilge Kadınları avlıyordu.

Elspeth bu düşünceyle ürperdi. "Dikkatli olacağım ama o günlüğü bulmalıyım."

Bu Bay Greycourt'la yollarının tekrar kesişmesi anlamına gelse bile.

* * *

Julian o akşam cadde boyunca at sürdü. Islak kaldırım taşları, yükselen evler ve havanın kendisi loş ışıktaki bulanık ve ürkütücüydü. Karanlıktan ayak sesleri geliyordu, kimi yakından, kimi uzaktan, ama Julian sokakta yalnızdı. Bulutların ardına gizlenmiş ay bile ona eşlik etmiyordu.

Maudlin düşüncesi.

Bir kedi aniden kaldırımların üzerinden fırlayarak Octavia'nın ürkmesine neden oldu ve Julian üzüntüsünden etrafında olup bitenlere dikkat etmediğini fark etti. Kısrağın toynakları kaldırım taşlarına net *bir tak-tak* sesiyle vurdu, ses kepenkli binalarda yankılandı. Karanlık

artık tamamen düşmüştü. İleride, iki gölge bir ara sokakta oyalanıyordu.

Hareketsiz.

Sessiz kalmak.

Augustus'un yıllarca süren tehditleri, taklitleri ve açık saldırılarından sonra şüphe artık yerleşik bir alışkanlık haline gelmişti.

Dük, onun unvanı miras almasını istemedi.

Julian bu düşünceyle Octavia'yı döndürdü ve sokağın aşağısına doğru dörtnala koşturdu. Arkasından bir bağırış ve *patlama* sesi geldi ve içgüdüsel olarak eyerinin üzerine çömeldi, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Daha kalabalık bir caddeye döndüler ve Julian Octavia'yı tırısı kaldırdı. Octavia başını salladı, aniden geri çekilmelerinden sonra gergindi.

Julian onu farklı bir rotaya yönlendirirken boynunu okşadı.

Sadece birkaç dakika sonra Beyaz At Hanı göründü ve Julian rahat bir nefes aldı. O ve küçük kardeşi Quintus burada oda tutmuşlardı.

Babam yaşasaydı, Londra'da bir şehir evi olacaktı. Ama Augustus, kardeşi Julian'ın babası öldüğünden beri ailenin kesesini elinde tutuyordu. Julian yirmi bir yaşına geldiğinde Dük ona mirasını devretmişti, çok az bir miktar.

Julian daha fazla para olduğunu *biliyordu*, biliyordu ama Windemere Dükü'ne karşı ne yapabilirdi ki?

Bu yüzden han.

Beyaz At büyük bir posta hanıydı. Avlunun ortasında bir at arabası duruyordu, arabacılar atları çözüp yorgun hayvanları ahıra götürürken, arabacılar bavulları indiriyor ve son kalan yolcular hana giriyordu.

Julian sonunda Octavia'nın dizginlerini bir seyisin ellerine bırakıp içeri girdiğinde, ortak salonun tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Duman, kızarmış et kokusu ve yemek yiyen yolcuların yüksek sesleri duyularına saldırdı. "Sen

oradaki," diye seslendi Julian, acele eden bir meyhane hizmetçisini

durdurarak. "Bazıları

Odalarımız için kokusunu alabildiğim biftek ve bir şişe şarap."

"Emredersiniz, efendim." Kız reverans yaptı ve hareketli mutfağa

doğru koştu. Julian'ın yemeklerini yakın zamanda görebileceğine dair pek umudu yoktu.

Sola döndü, yaşlı bir taşra beyinden af diledi ve sağlam ahşap merdivenleri tırmanarak bir üst kata çıktı. Duvar da sadece birkaç mum vardı ve pencere olmadığı için koridor loştu. Julian

sağdaki üçüncü kapıda durdu ve kapıyı çaldı.

İçeriden bir gümbürtü geldi ve ardından kapı açılmadan önce bir sıyrık duyuldu.

Quinn dışarı baktı, siyah saçları başının etrafında dağınık bir şekilde toplanmıştı. Hantal omuzları kapı aralığını dolduruyordu.

"Jules!" Quinn, Julian'ın kolundan tutup onu odaya çekti ve kapıyı arkalarından çarptı. "Onu gördüm. Aurelia'yı bugün yine gördüm!"

"Öyle mi?" Julian kardeşinin elinden nazikçe kurtuldu ve küçük şöminenin önündeki masa ve sandalyelere doğru yürüdü. Eldivenlerini ve şapkasını çıkarıp masanın üzerine attı.

"Sesin kuşkulu geliyor." Julian döndü.

Quinn kaşlarını çatmış ona bakıyordu, belli ki kavga etmeye hazırды.

Julian gözlerini kapattı. Bunu istemiyordu. Kardeşiyle tartışmak. Quinn'in ikizi Aurelia'nın hâlâ hayatta olabileceğine dair umudunu -inancını- yıkmaya çalışmak. İki hafta öncesine kadar kardeşi neredeyse her gün onun fincanlarını dolduruyordu.

Ama sonra Quinn altın sarısı saçları olan ve başını belli bir şekilde tutan bir kadın görmüştü. Covent Garden pazarındaki kalabalığın içinde sadece bir anlığına görmüştü ama onun Aurelia olduğuna emindi. Aurelia'nın on beş yıl önce ölmüş olmasına aldırmadı. Aurelia'nın öldüğünde on altı yaşında olmasına aldırmadı. Yaşasaydı bir buçuk otuz yaşında olacağını ve neye benzeyeceğini kim bilebilirdi ki? Quinn ikizini gördüğüne ikna olmuştu.

En azından bu yeni umut -ne kadar zayıf olursa olsun- Quinn'in içkiyi azaltmasını sağlamıştı.

Julian nefes aldı. "Bunu daha sonra tartışabilir miyiz?"

"Evet." Quinn homurdandı ve kendini bir sandalyeye atarak sandalyenin gıcırdamasına neden oldu. "Peg'den ne haber? Sana Augustus hakkında herhangi bir bilgi verdi mi?"

"Peg orada değildi." Julian kardeşinin bakışlarını acımasızca karşıladı. "Dahası, kütüphaneden çıktıktan sonra Augustus beni koridorda durdurdu. Bana Peg'in gittiğini söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Quinn. "Seninle konuşacağını öğrenmiş olmalı. Nasıl?"

Julian omuz silkti. "Yaşlı adam Windemere'i kendisine sadık casuslarla doldurdu. Bir şeylerin ağzından kaçmasına izin vermiş olmalı. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor.

Augustus kendisi için olası tehlikeyi fark ettiğinde onun yaşamasına izin vermezdi. Peg McDonald'ın bunca yıl hayatta kalması ve onun yanında çalışması bir mucizeydi."

"Sana ne söylemek istediği hakkında bir fikrin var mı?" Quinn sordu.

"Hayır." Julian kardeşinin karşısındaki sandalyeye çöktü. "Belki de hiçbir şey bilmiyordum. Belki de ben sadece geçici bir umudun peşinden koşuyordum ve o bu uğurda öldü."

"Yaşlı adama karşı bir şeyler biliyor olmalı," diye homurdandı Quinn. "Yoksa onu neden öldürsün ki?"

"Sırf kötü niyet mi?"

"Şaka yapma." Quinn ona ters ters baktı.

"Öyle olduğumu düşündüren ne?" Julian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sanırım eve dönerken biri bana ateş etti."

Kardeşi vahşice küfretti. "Kendi güvenliğini ne zaman ciddiye alacaksın? Geceleri seyahat etmemen gerektiğini biliyorsun."

"Ya da kalabalıklarda, sık gittiğim yerlerde, aşına olmadığım yerlerde..." Julian acı acı gülümsedi. "Sorun şu ki, kendi güvenliğim için bu kadar endişeleniyor olsaydım gece gündüz yatağımın altında olurum. Bunu yapamam. Saklanamam ve ailemi de güvende tutamam. *Yapmayacağım.*"

"Bu senin hayatın," dedi Quinn şiddetle. "Jules."

"Yapmak zorunda olduğum şey bu," dedi Julian sessizce. "Elimden gelen önlemleri alıyorum." Anlamsız sözler. Dük zaten başarısız bir girişimde bulunmuştu. Bir tane daha yapması an meselesiydi. Ve bu sefer yaşlı adam pekâlâ başarılı olabilirdi. "Seni onun varisi olarak bırakmayacağım."

Onun yerine Quinn'in sırtına hedef tahtası çiz.

Quinn alay etti. "Yapmasan iyi edersin."

"Ayrıca," diye devam etti Julian daha hafif bir sesle, "belki de yaşlı adam sonunda Ann'e bir varis bulur. O zaman tüm endişelerimiz sona erer."

Quinn gözlerine düşen dağınık saçlarının altından ona baktı. "Sanırım amcamız mezara girene kadar endişelerimiz olacak. Bu konudaki fikrimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Julian sakince. Quinn birkaç kez amcalarının ölümünü hızlandırmanın tüm Greycourt ailesi için faydalı olacağını söylemişti. "Ayrıca ikimizden birinin ya da her ikimizin bir akranımızı öldürmek suçundan asılmasının bu aileyi yok edeceğini de biliyorum."

"Bir üyemizi daha kaybedersek ailemizden geriye pek bir şey kalmayacak." Quinn

huzursuzca sandalyesinden kalktı.

Ve gerçekten de meselenin özü bu değil miydi? Aurelia'nın on beş yıl önceki ölümü aileyi kelimenin tam anlamıyla parçalamıştı. Anne kısa bir süre sonra ölmüş, kızlar uzaktaki yaşlı bir amcanın yanına gönderilmiş, Quinn ve Julian ise Augustus'un evine katlanmaya mahkûm edilmişti.

Sessizlik Quinn'in yumruğunun duvara çarpmasıyla bozuldu.

Sıva parçaları yere düştü.

"Bunun için bizden para alacaklar," diye mırıldandı Julian umursamazca.

Quinn karşı duvara doğru yürüdü. "Belki de Augustus Peg'i Aurelia'nın hayatta olduğunu bildiği için öldürdü."

Julian kardeşine baktı ve kalbini sertleştirdi. "Aurelia öldü." Quinn ona baktı. "Onu gördüm Jules, bugün Bond Caddesi'nde gördüm, ve onu iki hafta önce gördüm. Uzun boylu ve zayıftı. Saçları gine rengindeydi, rüzgarda uçuşan bukleleri vardı, tıpkı Greycourt'ta asılı olan portredeki anneminki gibi. Aurelia'ydı."

Julian ellerini kaldırdı. "Belki de sadece bir hayalet olan kız kardeşini aramaya gitmeden önce, bırak da yanımızdaki kanlı canlı kız kardeşimizi kurtaralım. Lucretia'nın yardımımıza ihtiyacı var."

Quinn kaşlarını çatı. "Eğer bu bir-"

"Augustus Lucretia'yı evlendirmek istiyor," dedi Julian acımasızca. "Zaten bir damadı olduğunu söylüyor."

"Tanrım." Quinn afallamış görünüyordu.

"Aynen öyle," dedi Julian. "Henüz ona söylemedim. Haberi vermeden önce onun kaçıışı için bir plan yapmayı umuyordum ama..." Yüzünü buruşturdu. Fikirler hâlâ kafasında dönüyordu. "Her halükarda, ona yarın söylemem gerekecek."

"Evet." Quinn ayağa kalktı ve volta attı. "Ne düşünüyorsun?"

Julian ellerini önünde birleştirdi. "Onu İngiltere'den ya da en azından Londra'dan çıkarmalıyız."

"Dük'ün onu izleyen casusları vardır," diye homurdandı Quinn. "Muhtemelen bizi de izliyorlardır."

"Evet." Julian parmaklarının ucunu çenesinin altına yerleştirdi ve derin derin düşündü.

Quinn ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "Tanrım. Adamın kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Julian kaşlarını çatı. "Doğru. Bizim için adamı keşfetmeniz gerekecek ve ben-" Kapıdan bir ses geldi.

"Girin," dedi Quinn.

Kapı, Julian'ın uşağı Vanderberg tarafından ardına kadar açıldı. Arkasında kocaman bir yemek tepsisi taşıyan bir hizmetçi vardı.

Kız tepsiyi Julian'ın önündeki masaya koyarken Vanderberg eğildi. "Geciktiğim için beni bağışlayın."

Julian hizmetçiye teşekkür etti ve uşağına dönmeden önce onun gidişini izledi. Vanderberg kısa boylu, zayıf bir adamdı ve Julian'ın karşılayabileceğinden çok daha fazla kazanıyor olmalıydı. "Önemli değil. Mutfakta iki banyo hazırlasınlar."

Vanderberg kuşkululu görünüyordu. "Banyonun hazır olması biraz zaman alabilir."

Julian ona kapıya doğru el salladı. "Yine de." Uşak eğildi ve gitti.

Quinn oturdu ve ekmeğini parçaladı. "Ona daha uzun süre ödeme yapabilecek misin?"

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Julian. "Vanderberg sadıktır."

"Öyle." Quinn başını salladı. "Akşam yemeğimiz gelmeden önce ne söyleyecektin?"

"Lucretia konusunda bize yardım edecek birini bulmalıyız." Julian başını kaldırıp kardeşine baktı. "Güvenebileceğimiz biri."

* * *

Ertesi sabah Lucretia Greycourt, Elspeth çalışırken Whispers kütüphanesine girdi. Whispers, Gideon Hawthorne'un eviydi ve görünüşe göre Messalina onunla evlendiğinde neredeyse boştu.

"Aman Tanrım, bu saatte ayakta ne yapıyorsun?" Lucretia bir esnemeyi sıvazlayarak sordu.

Elspeth saate baktı. "Saat neredeyse dokuz olmuş."

"Korkunç," diye mırıldandı Lucretia, bir koltuğa gömülüp kolunu gözlerinin üzerine sarkıtırken.

Arkadaşça bir sessizlik oldu.

Kütüphane, kitaplarla doldurulmayı bekleyen raflarla kaplı geniş bir odaydı; Elspeth burada çalışırken akşam yemeğini kaçırmaması diye oraya yerleştirilen saat dışında boştu.

Messalina, açık artırma yoluyla büyük bir kitap koleksiyonu satın almıştı.

vefat eden bir kişinin mirası. Ne yazık ki koleksiyon kataloglanmamış ya da herhangi bir şekilde tasnif edilmemişti.

Elspeth kitap kasalarını gördüğünde doğal olarak kütüphaneyi kataloglamayı ve rafa kaldırmayı teklif etmişti. Messalina rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle teklifi kabul etmiş, hatta Elspeth'in çalışması sırasında Whispers'ta uyuyabileceğini söylemişti.

Şimdi zemin odanın bir ucundan diğerine kitap yığınlarıyla doluydu; sanki çocuklar zemini bir deniz, kitapları da adalar olarak düşünmüş ve bu alanda ancak bir yığından diğerine atlayarak ilerleyebileceklerine karar vermişlerdi.

Elspeth'in kütüphane için, Rikvi'nin ona öğrettiği yöntemeye dayanan kendi sıralama yöntemi vardı. Her yığın ortak bir temaya sahip kitapları temsil ediyordu. Şiir, tarih ya da sıkıcı kitaplar gibi. Elbette sorun çıkaran bazı kitaplar da yok değildi. Örneğin Virgil'in *Aeneid*'i ilk iki kategoriden birine yerleştirilebilirdi ve üçüncü kategoride de kataloglanabileceği iddia edilebilirdi.

Elspeth'e fırsat verilse böyle büyüleyici muammalar üzerinde saatlerce düşünebilirdi.

Ancak bu keyifli kütüphaneyi kendisi için değil Messalina için düzenliyordu, bu yüzden görevine sadık kalmaya çalıştı.

Çoğunlukla.

Elspeth yerde oturmuş kitapları sıralarken, yarıda bıraktığı araştırmasına devam etmek için Windemere kütüphanesine dönme sorununu düşündü. Greycourt kardeşlerin, Elspeth Londra'ya geldikten hemen sonra teyzelerinin çayına davet edilmeleri tamamen şanstı. Bir daha tesadüflere bel bağlayamazdı.

Bir şekilde Dük'ün evine girebilir miydi? Buradaki zorluk, Londra sosyetesine çoktan Leydi Elspeth de Moray olarak tanıtılmış olmasıydı. Bir hizmetçi, bir aşçı ya da dük tarafından baştan çıkarılmak isteyen dul bir kadın gibi davranamazdı.

Elspeth burnunu kırıstırdı. Özellikle de sonuncusu.

O zaman geriye ne kalıyordu?

Karanlıkta gizlice Windemere'e girebilir ve kütüphaneyi soyabilirdi! Zor ve biraz tehlikeli olurdu ama büyük olasılıkla fark edilmeden yapılabilirdi.

Elspeth dudağını ısırды. Freya böyle bir planı hiç tasvip etmezdi.

İç çekti.

Belli ki daha geleneksel bir fikir düşünmeliydi. "Leydi Elspeth."

Kendisine bu kadar yakın olan bu derin sesle irkildi. Başını kaldırdığında Bay Greycourt'un kendisine baktığını gördü, bakışları o kadar niyetliydi ki bunu hemen hissetmediğine şaşırdı. Kaşlarını çatmıştı ve gergin görünüyordu.

"Bay Greycourt," diye cevap verdi sakın sakın. Freya onu ona karşı uyarmış olsa da, Elspeth onu görünce ürpermekten kendini alamadı. "Günaydın. Kız kardeşlerinizi mi arıyorsunuz?"

Arkasında, Lucretia burnunu çekti ve hafif bir horlamaya başladı.

Bay Greycourt dudaklarını büzdü -muhtemelen onaylamıyordu, ama Lucretia'yı mı, onu mu, yoksa tüm dünyayı mı onayladığını söylemek zordu. "Evet." Kanepede uyuyan kız kardeşine baktı ve bir an için yüzü yumuşadı. Sonra tekrar Elspeth'e baktı ve yine buz gibiydi. "Yerde oturmuş ne yapıyorsun?"

"Messalina için kitap katalogluyorum," dedi ve etrafındaki ciltleri işaret etti. "Izaak Walton'ın *The Compleat Angler* kitabının dört kopyasını bulduğumu biliyor musun, ve hala açmam gereken kutular var." Odanın uzak ucuna yığılmış yarım düzine sandığı işaret etti. "Bir insan neden aynı kitabın dört kopyasını satın alır ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Önce kitap yığınlarına, sonra tekrar ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Kütüphanelere karşı bir sevginiz var gibi görünüyor."

Sesi şüpheli geliyordu.

Kaşlarını kaldırdı. Her zaman bu kadar temkinli miydi? Çok yorucu olmalı. "Şey, evet. Kütüphaneleri, kitapları ve okumayı seviyorum ama herkes sevmez mi?"

"Benim gözlemlerime göre değil."

Neşeli havası biraz bozuldu. "Belki, ama kesinlikle yapmalısın. Ne de olsa sizinle bir kütüphanede tanıştım."

"İçinde bulunmaya hakkın olmayan bir yer." Adam ona soğuk soğuk baktı.

Elbette sevmiyordu ama. .. "Bu kitaplardan hoşlanmadığın anlamına mı geliyor?" diye sordu endişeyle.

Gri gözleri çakmak çakmak oldu ve sonra dudakları birbirine yapıştı.

"Zevk için okuyacak kadar boş vaktim yok."

Ruhunda keskin bir acı hissetti. "Edebiyat olmadan nasıl hayatta kalabilirsin ki?"

"Oldukça kolay." Sesi alaycı geliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Senin bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum." Bunun üzerine kaşları havaya kalktı.

"Ne?"

Elsbeth kollarını iki yana açtı. "İnsan kitaplar olmadan da *yaşayabilir*. Kuşlar yaşar. Kediler yaşar. En iyi köpekler bile yaşar. Ama sadece insanlar bir kitaptaki kelimelerle *uçabilir*. Öyküler bizi hayal gücüyle bulutların üzerine fırlatır. Şiirler kalpleri duyguyla ağlatır. Bilim akli hayretler içinde bırakır." Ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. "Edebiyatın uyarıcılığı olmadan yaşayabilirsin, evet. Ama ruhun toprağa bağlı kalacak. Hayal gücü olmayan bir budala."

"I..." Her zamanki mağrur ifadesini takınmadan önce bir anlığına şaşırması gibi gözlerini kırıştırdı. "Sizi temin ederim leydim, kitaplar olmadan da gayet iyi yaşıyorum."

"Hayır." Başını salladı, ona, hiçbir şey istemediğini düşünen bu sert adama acıyordu. "Hayır. Nefes alıyorsun ve hareket ediyorsun ama içinde, zihninde sadece gri var. Yükselmenin ne olduğunu bilmiyorsun."

Onunla göz göze geldi. Burun delikleri alevlenirken, ince dudakları aralanırken ve gri gözleri fırtınalı bir hal alırken ortam gerginleşmişti ve bir an için -sadece bir an için- yüz ifadesinin tutkusunun nasıl görüneceğine çok benzediğini düşündü.

Sonra arkasında Lucretia inledi. "Kardeşimle mi tartışıyorsun? Zahmet etmeyin. O her zaman kazanır."

Bay Greycourt döndü ve o an geçti. "Günaydın, Lucretia."

Lucretia abartılı bir şekilde esnedi. "Sana da günaydın kardeşim. Messalina'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, gerçi onu kahvaltıda gördüm, yani buralarda bir yerde olmalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece Messalina'yı görmeye geldiğimi nereden çıkardın?"

Lucretia şaşkın görünüyordu. "Öyle değil mi?"

Bay Greycourt sadece ona baktı, gözlerinde belli belirsiz bir eğlence izi vardı. "Aslında görüşmem gereken bir konu var-"

"Yakında yola çıkmayı planlıyoruz," diye ağzından kaçırdı Lucretia.

"Öyle mi?" Bastonunu yere vururken Bay Greycourt'un ağzı inceldi. "Bu benim planlarımla mükemmel bir şekilde uyuyor. Bond Sokağı'na kadar size eşlik edeceğim."

Lucretia dizginledi. "Bond Caddesi mi? Bond'a gideceğimizi hiç söylemedim.

Sokak. Hem neden bize eşlik ediyorsunuz ki?"

Bu oldukça kabaydı. Elspeth nefesini tuttu, yarı yarıya Mr. Greycourt arkadaşını azarlardı.

Bunun yerine sadece küçük kız kardeşine acımasızca baktı.

Kütüphane boğucu bir hal alırken Elspeth titredi.

Sonra Lucretia yüzünü buruşturdu ve gözlerini kardeşinden kaçırdı. "Oh, pekâlâ. Bond Sokağı'na bir gezi yaparız."

"Teşekkür ederim," dedi Bay Greycourt yumuşak bir sesle.

Lucretia, "Ama Elspeth de bizimle gelmeli," diye ısrar etti. Elspeth'e döndü. "Yani Bond Sokağı'nı ziyaret etmek isterseniz?"

Tabii ki görecekti! Elspeth burayı duymuştu ama ünlü alışveriş merkezini henüz ziyaret etmemişti. Lucretia'ya gülümsedi. "Ah, evet."

Lucretia ağabeyine meydan okuyan bir bakış atarak, "O zaman anlaştık," dedi.

Bay Greycourt ise kararsız gibi görünen bir ifadeyle Elspeth'e bakıyordu. "Pekâlâ," dedi yavaşça, sonra saate baktı. "Saat on birde yola çıkalım. Lucretia, lütfen Messalina'yı bul ve ona söyle."

Lucretia kendi kendine mırıldandı ama itaatkâr bir şekilde odadan çıktı. Elspeth tozlu ellerine baktı. "Gidip tazelensem iyi olacak."

Yüzünün önünde bir el belirdi.

İrkilerek başını kaldırdı ve Bay Greycourt'un karşısında durduğunu gördü. Adam abanoz kaşlarını kaldırdı. "Leydim?"

Elspeth gözlerini kırptırdı ve elini onun elinin içine koydu.

Onu hiç çaba harcamadan ayağa kaldırdı ama sonra neredeyse kucaklaşacakları şekilde kendine çekti. Konuşurken adamın nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. "Umarım, senin iyiliğin için, sana güvenebilirim."

Elspeth elini onunkinden kurtardı. "Yapabilirsin."

Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıktı ama merak etmeden de edemiyordu: Bay Greycourt ne planlıyordu?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Babası öfkелendi, kükredi ve hatta krala şikayette bulundu, ama yine de bu korkunç isim kaldı.

Annesi, burnunun büyümesini engellemek için Leydi Uzun Burun'a iksir vermiş ve lapa sürmüş.

Ancak hiçbir şey bebeğin burnunun boyutunu küçültmedi....

-Lady Long-Nose'dan

"Bu sabah kütüphanenizde ne bulduğumu size söyledim mi?" Leydi Elspeth Messalina'ya hevesle sordu.

Julian araba Bond Sokağı'na doğru ilerlerken Leydi Elspeth'i izledi. Yanakları güzelce kızarmış, gülümserken ağzının kenarında bir gamze belirmişti.

Masumiyetin timsali gibi görünüyordu.

Arabanın penceresinden dışarı bakmak için gözlerini kaçırdı. Lucretia'ya yönelik evlilik tehdidini yakında kız kardeşlerine anlatması gerekecekti ama henüz değil.

Messalina onun yanından, "Hayır, ne buldun?" diye sordu.

"Çok eski bir folyo parçası. Sanırım Bede'nin *İngiliz Halkının Kilise Tarihi kitabının* bir parçası."

Messalina fısıltıyla, "*Hayır*," diye bağırdı.

Julian Ran'ın en küçük kız kardeşini on beş yılı aşkın bir süredir düşünmemişti. Yine de şimdi Lucretia ve Messalina'nın hayatlarına kolayca yerleşmiş gibi görünüyordu. Leydi Elspeth kardeşi için casusluk mu yapıyordu?

Ran'ın kesinlikle bir sebebi vardı.

"Bu tam olarak nedir?" Lucretia isteksiz bir ilgiyle sordu.

Leydi Elspeth irkilmiş görünüyordu.

"Sevgilim." Messalina iç çekti. "Bede. İngiliz tarihinin babası mı?" "Ah, şu Bede," diye cevap verdi Lucretia neşeyle. "Bede'yi kastettiğini sanmıştım. Sicilyalı Bede ya da hatta Fransa'daki."

Julian gözlerini kapadı. Onlar kız kardeşleri olabilirdi ama Lucretia ve Messalina böyle anlamsız davrandıklarında kendini yabancı hissediyordu. Augustus'un evinde dört yıl geçirmişti; kimseye güvenilemeyen bir yer. Hizmetçilerin ve misafirlerin onu gözetlediği, en ufak bir şeyi ihbar etmeye hevesli oldukları bir yerdi. Eğer bir hizmetçiye gülümserse, hizmetçi ertesi gün ortadan kayboluyordu. Eğer bir kitabı eline alırsa, Augustus onu yakarken Julian'a izletirdi. Eğer bir uşağa kaşlarını çatarsa, özür dilemek zorunda kalırdı.

"Bunu sen uydurdun." Leydi Elspeth'in sesi büyülenmiş gibiydi.

Aynı zamanda Messalina, "Başka Bedes yok! Sadece bir tane var."

Lucretia mırıldandı, "Killjoy."

Julian kendini tutmayı, ne sevinç ne üzüntü ne de öfke ifade etmeyi öğrenene kadar her ifadesi, her küçük hareketi incelenmiş, parçalara ayrılmış ve ona karşı kullanılmıştı. Tüm düşüncelerini ve duygularını o kadar derine gömmüştü ki bazen onları tamamen kaybettiğini düşünüyordu.

Messalina hiç de kadınsı olmayan bir tavırla homurdandı. "Bazı insanlar ne yazık ki Bede'den bihaber olsalar bile, el yazmasını bulduğun için sana minnettarım Elspeth."

Leydi Elspeth, "Bu işten büyük keyif alıyorum," dedi ve Julian'ın zihninde yine o gamzeyi gördü. "Sanki haritası çıkarılmamış bir ülkeyi keşfediyor gibiyim. Ne bulacağımı asla bilemiyorum - aydınlatılmış mezmurlar ya da Yunanca felsefi metinler ya da-"

"Kadın şair Aphra Behn'in toplu şiirleri," diye atıldı Lucretia. "Westminster Abbey'de gömülü olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Messalina şaşırmış gibiydi. "Böylesine önemli bir katedral için fazla skandalcı olduğunu düşünmüştüm."

Araba sokaktaki bir şeyin üzerinden geçerken sarsıldı ve Julian gözlerini açtı. Leydi Elspeth tam ona bakıyordu, ağzında hâlâ yumuşak bir gülümseme vardı. Neden? Julian onu küçümsemekten başka bir şey yapmazken neden kız ona sürekli gülümsüyordu? Bu kıvrımlı pembe dudaklar onu şüphelendirmeliydi. Tepesini attırmalı ve bir silaha uzanmasını sağlamalıydı.

Lucretia arabanın koltuğunda zıplayarak, "Westminster Manastırı'na gidip onu aramalıyız," dedi.

Messalina kız kardeşine baktı. "Bir manastırı mı ziyaret etmek istiyorsun?"

"Skandal yaratan insanların gömüldüğü bir manastır," diye karşılık verdi Lucretia. "Bir köy kilisesinden oldukça farklı."

"Katedrali gezmek istiyorum," diye söze girdi Leydi Elspeth. "İçinde Kraliçe Elizabeth'in korkunç bir heykelinin olduğunu duydum."

Ondan daha yaşlıydı, ailesinden geriye kalanları korumaya çalışan ve çoğunlukla başarısız olan alaycı bir adamdı. Neden ona bu kadar nazik bakıyordu ki? Küçük, yumuşak bir yaratığın içgüdüsel ihtiyatından yoksun muydu?

Yine de onun bakışları altında rahatladığını, üzerine bir sıcaklık ve rahatlık hissi geldiğini fark etti.

Yüce Tanrım, Elspeth de Moray tehlikeliydi ama ilk başta düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

"Çok güzel," dedi Lucretia. "O zaman hep birlikte gidelim."

Messalina alaycı bir tavırla, "Harika," dedi. "Her zaman korkunç bir heykel görmek istemişimdir."

Julian pencereden dışarı baktı. Bond Caddesi'ne yaklaşıyorlardı. Onlarla şimdi konuşmak zorundaydı.

Boğazını temizledi. "İkinize de söylemem gereken bir şey var. Dük, Lucretia'yı bilinmeyen bir adamla evlendirmek için planlar yaptı."

Yanında Messalina'nın nefesi kesildi. "Yüce Tanrım."

Lucretia donup kalmış, korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

Messalina onun koluna yapıştı. "Londra'yı terk etmesi gerekiyor. İskoçya'ya ya da Fransa'ya gitmeli. Saklanabileceği bir yere."

Elini kız kardeşinin parmaklarının üzerine koydu. "Evet. Ve onu dışarı çıkaracağız."

Quinn ve ben planlar düşünüyoruz."

"Ama Lucretia basitçe hayır diyemez mi?" Leydi Elspeth sordu.

Onu sıkıştırıyor muydu? Julian kıza baktı ama kızın ifadesi tamamen açıktı, mavi gözleri onları şaşkınlıkla izliyordu.

Bir insan nasıl bu kadar saf olabilir?

Lucretia sessizce, "Hayır," dedi. "Augustus Amca düğünü zorlayabilir. Tıpkı Messalina'nın evliliğinde yaptığı gibi."

"Ne?"

"Şantaj," dedi Messalina. "Dük beni kaçırdı ve sonra

Lucretia'nın güvenliğini başımın üstünde tuttum."

"Başka seçeneği yoktu," diye homurdandı Julian, öfkesini ve şokunu, Messalina'yı kurtarmak için Londra'ya yaptığı umutsuz yolculuğu hatırlayarak. Çok geç kaldığının farkına varmıştı.

Messalina keskin bir sesle, "Neyse ki kocamı sevmeye başladım," dedi. "Gideon'u uzun zamandır affediyorum."

"Görmedim," diye mırıldandı

Lucretia. Araba yuvarlanarak durdu.

Julian pencereden dışarı baktı. Araba Bond Caddesi'nden ayrılmıştı ama cadde hâlâ kalabalıktı. Güzeldi.

Dönüp Lucretia'ya başıyla selam verdi. "Korkmana gerek yok, Hawthorne'un adamları burada ve ben de buradayım. Kimse seni sokaktan kaçırılmaz."

Başını gururla kaldırdı. "Biliyorum."

Messalina Julian'a başını salladı. Leydi Elspeth'e baktı ve onun bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi kendisini izlediğini gördü.

Arabanın kapısı açıldı ve basamaklar yerleştirildi. Önce Julian aşağı atladı. Lucretia ve Messalina'nın inmesine yardım ettikten sonra Leydi Elspeth'e elini uzattı. Leydi Elspeth aşağı inerken küçük eldivenli parmaklarını onun avuçlarına yerleştirdi. Leydi Elspeth kısık kirpiklerinin altından ona bir bakış attı ve bir an için göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Sonra bıraktı ve soğuk geri döndü. Koyu mavi pelerininin kapüşonunu başının üzerine kaldırdı.

"Gidelim mi?" Lucretia kolunu Messalina'nınkiyle birleştirdi ve Bond Sokağı'na doğru yola koyuldu.

"Leydim?" Julian Leydi Elspeth'e kolunu uzattı ve Leydi bir an için şaşkınlıkla koluna baktı.

O kadar iğrenç miydi?

Sonra başını salladı ve onun koluna girdi.

Yaban güllerinin kokusunu içine çekti ve vücudunun tepki olarak gerilmesine engel olamadı. Yüzünü onun boynuna yaklaştırmak, o parfümün kaynağını bulmak ve...

Julian boğazını temizledi ve ilerlemeye başladı.

İlerlemeleri yavaştı, yol hem şık hem de işçi sınıfıyla doluydu. Zarif peruklu bir çift beyefendi, kıkırdayan üç hanımefendiyi selamlıyordu. Süslü püslü bir taşra beyefendisi ailesine eşlik ediyordu: başörtülü bir hanımefendi ve üç heyecanlı kız. Kırmızı ceketli bir asker, çenesini havaya kaldırmış, bando kutusunu tutarak aceleyle yürüyen bir değirmenciye göz kırptı.

tarafından.

"Seni suçlamıyorum, biliyorsun," dedi Leydi Elspeth aniden.

Bir an için, kızın bir şekilde onun özlemini hissedip hissetmediğini merak etti. Sonra akli başına geldi. Onu duyabilmek için başını eğdi. "Beni suçla Ne için?"

"Ranulf."

Kalbi dondu. "O zaman hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." "Kardeşimin sağ elini kaybettiğini biliyorum."

Gözlerini kapamak, bu konuşmadan uzaklaşmak ve anıyı beyninden kazımak istedi.

Ran bir sanatçıydı.

"Ve bunun benim hatam olduğunu düşünüyorsun." *Öyleydi. Öyleydi.*

"Hayır, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi neredeyse azarlarcasına. "Kimin hatasıydı bilmiyorum, eğer birisinin hatasıysa, ama seni suçlamıyorum."

Öyle yapmalı. "Çok nazıksınız."

"Şimdi de alaycı olmaya başladın." İçini çekti. "Ranulf sorularıma cevap vermeyi reddediyor."

Ona baktı. Kapüşonunun altında beyaz bir şapka vardı, dantelleri yüzünü bir çiçeğin taç yaprakları gibi çerçevesiyordu. "Ran'ı gördün mü?"

Burnunu kırıştırdı, bu gülünç derecede sevimliydi. "Onu hiç *görmedim*, hayır. Düklük toprakları hakkında Ranulf'a danışmak zorunda olan Lachlan dışında ailemizden kimsenin yıllardır görüştüğünü sanmıyorum. Ama iki kardeşime de yazıyorum."

Julian gözlerini kırıştırdı. Söylentilere göre Ran inzivaya çekilmiş, Edinburgh'da bir evde saklanıyormuş. "Ne..." Bir nefes aldı. "Ne diyor?"

Çok yüksek sesle, çok gürültülü ve son derece çekici bir şekilde güldü. Hak etmediği her şeyi. "Bana anatomiden bahsediyor."

"Ne?"

Ona gülümsedi. "Bu konuya büyük ilgi duyuyor ve kıtanın dört bir yanındaki bilgili adamlara danışıyor." Gülümsemesi düştü. "Mektuplarla tabii ki."

"Elbette." Julian, Ran'ın pes ettiğini düşünmüştü. Bir daha dönmek üzere dünyadan elini eteğini çekmişti. Ama eğer ilgi alanlarının peşinden gidiyorsa, başkalarıyla temas halindeyse...

Bu iyiydi. Çok iyiydi.

Bu haberle suçluluk duygusu azalacaktı. Ama Julian'ın bu haberle

önce kendisi.

Ran'a ne yaptığını biliyordu.

Leydi Elspeth, "Düşman olmamıza gerçekten gerek yok. Ne de olsa kız kardeşleriniz benim için dosttur."

"Kız kardeşlerim," dedi sert dudaklarının arasından, "kardeşinizin Aurelia'yı öldürdüğünü unutun." Ona baktı ve yüz ifadesi sertleşti. "Sen ve ben asla arkadaş olamayız."

Ciddi gözlerle ona baktı. "Yapamaz mıyız?"

Neden deniyordu ki? Ran'ın düşüşünün mimarının o olduğunu bilmiyor muydu? Onun arzularının ne kadar temel olduğunu bilmiyor muydu?

Kimse onunla arkadaş olmamalı.

Arkalarından bir bağırış geldi ve Julian tam zamanında dönüp sıska bir lordun yırtık pırtık bir kestanenin peşinden koştuğunu ve bu sırada şişe yeşili yelekli bir adamı kenara ittiğini gördü.

Julian tekrar öne doğru baktı.

Leydi Elspeth kolunu çekti ve Julian kız kardeşlerinin bir dükkânın vitrini önünde durduklarını fark etti, başlarını birleştirmiş içeriye bakıyorlardı. Julian ve Leydi Elspeth onlara yetişene kadar dükkânda kitap satıldığını göremedi.

"İçeri girelim mi?" Messalina Lucretia'ya sordu.

Lucretia gözlerini devirdi. "Yeterince kitabın yok mu?"

Messalina, "Hayır," diye cevap verdi.

Aynı anda Leydi Elspeth heyecanla, "İnsanın yeterince kitabı olabileceğini hiç sanmıyorum," dedi.

Julian'ın dudakları kıpırdadı. "Tabii ki bilmiyorsun."

"İçeri gelin," dedi alaycı bir tavırla ve kız kardeşlerinin peşinden dükkâna girdiler.

İçeride, sıkıca yerleştirilmiş kitap rafları, havada mürekkep, küf ve belli belirsiz çürüme kokusu ile bir koloni oluşturuyordu. Dükkânda hem yeni baskılar hem de eski ciltler bulunuyordu. Raflara bakan iki müşteri vardı ama onun dışında dükkân boştu.

Messalina ve Lucretia hemen bir camekânın içinde duran bazı büyük ciltleri incelemeye koyuldular.

Leydi Elspeth etrafına bakındı, yüzü coşkuya yakın bir şeyle aydınlanmıştı. "Şuraya bakalım," dedi ve onu bir koridora yönlendirdi.

Eski kağıt kokusu burada daha güçlüydü ve Julian'a eski günlerini hatırlatıyordu.

babamın Greycourt'taki kütüphanesi. Pencere kenarındaki koltuğunda şiir okuyarak geçirdiği saatler, güneş ışığında uçan toz zerrecikleri. O zamanlar sonsuza dek kaybedilmiş bir cennet gibiydi. Hayalperest bir çocuktuk, Augustus'a ve onun kötülüğüne hazırlıksızdık.

"Ah, bakın," diye seslendi Leydi Elspeth, Julian'ı düşüncelerinden kopararak. "Bay Johnson'ın *İngiliz Dili Sözlüğü*'nün ne güzel bir seti. Çok güzeller, değil mi?"

Leydi Elspeth, içinde dört folyo cilt bulunan uzun, tozlu bir cam kutuyu işaret ediyordu. Kutu doğal olarak kilitliydi.

"Ve pahalı," dedi Julian kuru bir sesle.

Leydi Elspeth dudak büktü. "Ama yine de güzeller. Çoğu kişi için uygun olmasa bile."

Belki de onun sıcaklığını teninde hissetmek için daha yakına eğilme dürtüsüne karşı koydu. "Nokta."

Sanki kendine bir şey kanıtlamış gibi başını salladı ve mağazanın derinliklerine doğru yürüdü.

Julian başını salladı ve Leydi Elspeth'in peşinden yürüdü. Leydi parmak uçlarında durup üst raftaki ince bir folyoya ulaşmaya çalışırken ona yetişti. Diğer kolunda iki kitap daha tutuyordu.

Julian başının üzerinden uzandı ve kitabı kolayca indirerek ona sundu.

"Oh, teşekkür ederim." Kitabı aldı ve hafifçe gülümseyerek açtı. "Bu Christopher Marlowe'dan *Hero ve Leander*. Hep okumak istemişimdir."

"Okudunuz mu?" Onu düşündü. "Evli olmayan biri için biraz müstehcen Bayan."

"Sanırım başkalarının fikirlerini pek önemsemediğimi biliyorsun." Burnunun ucunda bir toz lekesi vardı ve adam onu parmaklarıyla uzaklaştırmayı çok istiyordu.

Onun yerine, "Hayır, kendi kurallarına göre yaşıyor gibisin," diye mırıldandı. Elspeth ya onu görmezden geldi ya da sözlerini duymadı. "Ah," dedi,

Kral 6. James'in *Daemonologie*'sine kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ne iğrenç bir kitap."

Söz konusu kitaba baktı -yırtık pırtık bir nüsha, yüzü dışarı dönüktü- ve homurdandı. "Cadılara inanmıyorsun, değil mi?"

Ona garip bir şekilde baktı. "Öyle mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Omuz silkti. "Ama benim büyüdüğüm sınırdakim."

batıl inançlar hala canlıydı. Ve tabii ki cadı olarak görölmek isteyen tuhaf kadınlar vardı. Kendilerine Bilge Kadınlar diyorlardı ve şifalı otlar ve benzeri şeylerle uğraşıyorlardı. Tek kelimeyle saçmalık."

Yüzü bir nedenle kapanmıştı ve gözlerini okuyamıyordu.

"Elspeth," diye seslendi Messalina arkasından, "hazır mısın? Lucretia eldiven yapımcısını ziyaret etmek istiyor."

"Geliyorum," diye cevap verdi Leydi Elspeth. "Sadece bunları almam gerekiyor."

Sahibinin uyuklayarak oturduğu küçük tezgâha gittiler. İş için rahatsız edilmekten pek memnun görünmüyordu ama Leydi Elspeth'le olan alışverişi çabucak halletti ve küçük kitap yığını birbiri bağladı.

"Teşekkür ederim," dedi Leydi Elspeth kibarca ve paketine uzandı. Julian ondan önce kitapları aldı. "İzin verin."

"Çok naziksınız," dedi sert bir sesle.

Kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Çok az hanımefendi bana nazik diyebilmiştir."

Yanlarında Lucretia homurdandı.

Leydi Elspeth garip bir şekilde kız kardeşine kaşlarını çatı. Dışarıda Hawthorne'un adamları sabırla bekliyordu.

Julian kadınları takip ederken onlara başıyla selam verdi. Bunu yaparken arkalarında yeşil bir parıltı fark etti.

Şişe yeşili yelekli adam kitapçının önündeki dükkânda oyalanıyor, öndeki masanın üzerinde duran dantel süslemeli üç boynuzlu atlarla ilgileniyor gibi görünüyordu. Dükkândaki çocuk yeşil yelekli adama şüpheyle bakıyordu ve öyle de olmalıydı. Adam, bırakın giymeyi, dantel süslemeli bir üç boynuz almaya bile gücü yetecek birine benzemiyordu.

Julian kayıtsızca geri dönüp kadınların peşine takıldı. Belki de şişe yeşili yelekli adam onları takip etmiyordu. Belki de çok şüpheliydi.

Ama başka bir olasılık daha vardı. Belki de Augustus, Julian'ı öldürmek için onlara bir gözcü yerleştirmişti.

Ya da Lucretia'nın evlilikten önce kaçmadığından emin olmak için.

* * *

"Şey," dedi Elspeth ertesi gün, "bu kesinlikle iç karartıcı."

"Öyle değil mi?" Lucretia belli belirsiz onayladı.

"Ne?" diye sordu Windemere Düşesi Ann Greycourt, kafası karışmış bir sesle.

Üç hanımefendi de Messalina'yla birlikte Westminster Manastırı'nın dehlizlerinde kadın şair Aphra Behn'in mezar taşına bakıyordu. Mezar taşı siyahtı ve taş zeminle aynı hizadaydı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

*BAYAN APHRA
BEHN 16 NİSAN'DA
BOYANDI
M.S. 1689.*

*BURADA ZEKÂNIN ÖLÜMLÜLÜĞE KARŞI ASLA YETERLİ
BİR SAVUNMA OLAMAYACAĞININ BİR KANITI YATIYOR.*

Elsbeth başını eğerek yazıyı inceledi. "Mezar taşında böyle yazmasını istediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye inledi Lucretia. Yazıtı çok zor alıyor gibi görünüyordu.

Düşes sadece gözlerini kırıştırdı ve dalgın dalgın etrafına bakındı. Elspeth katedralde onlarla birlikte olmaya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi. Düşes o sabah Whispers'ta göründükten sonra Messalina'nın onu davet etmesiyle ilgili bir şeydi. Kız kardeşler ve Elspeth, Lucretia'nın kaçması için bir yol bulunana kadar mümkün olduğunca normal davranmaya karar vermişlerdi.

Messalina, "Bayan Behn'in mezar taşında bunu istemiş olması pek olası görünmüyor," dedi. "Tabii hayatının sonlarına doğru oldukça dindar olmadıysa. John Donne gibi."

"John Donne dindar mıydı?" Lucretia dikkati dağılmış bir halde sordu.

"Rahip oldu," dedi Messalina ve gözlerini devirmeyi çok istediği anlaşılıyordu.

Elsbeth gülümsemesini bastırdı.

Soğuk ve kasvetli bir gündü. Yağmur, dışarıdaki manastır avlusuna sanki bir fırtınaya karar verememiş gibi amaçsızca düşüyordu.

Elsbeth ürperdi. Garth'ın ne olduğundan tam olarak emin değildi. Ona kare şeklinde bir bahçe gibi görünmüştü.

Lucretia hâlâ kaşlarını çatmış taşa bakıyordu. "Bunu Aphra'nın yazdığını sanmıyorum." "Aphra mı?" Messalina kız kardeşine kuşkuyla baktı. "Sen de

"Şimdi onunla yakınlaştınız mı?"

"Evet," dedi Lucretia, çenesi oldukça sağlam bir şekilde yerine oturmuştu.

Elsbeth, Aphra Behn hakkında çok az şey bilmesine rağmen kesin bir ifadeyle, "Onu bir adam yazmış," dedi. "Kocasını ya da belki de bir erkek kardeşi, onun yeteneğini kıskanan ve son sözü söylemek isteyen biri."

Elsbeth'in arkasından çok erkek bir ses, "Erkek cinsi hakkında çok az fikre sahipsin," dedi.

Sıçradı ve Julian Greycourt'un orada durduğunu görmek için döndü. "Beni korkuttun."

Başını yavaşça yana eğdi, ona neredeyse ilginçmiş gibi bakıyordu ama tamamen değil. "Belki de sadece çevrenize dikkat etmiyorsunuzdur."

Elsbeth gözlerini kıstı. "Sen benim arkamdaydın. Kafamın arkasında bir... bir... gibi gözlerim yok."

"Baykuş mu?" diye araya girdi.

"Baykuşların kafalarının arkasında gözleri yoktur." Elsbeth kaşlarını çatı. "Onlar sadece dön-"

"Oldukça." Adam neden onun sözünü kesme ihtiyacı hissetmişti? "Belki de Janus," diye düşünerek devam etti. "İki başlı tanrı. Gerçi bu benzetme biraz beceriksizce."

Elsbeth, müşterisiyle tartışan bir fırıncı gibi ellerini kalçalarına dayamamak için mücadele etti. "Ben Janus demedim. *Sen dedin.*"

Dudaklarının ayrıldığını görebiliyordu ve ağzının ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti. Sert ve sertti, üst dudakla burun arasındaki dikey girinti o kadar keskindi ki mermere oyulmuş olabilirdi. Ama yine de... dudakları daha yumuşak ruh hallerinin olasılığını barındırıyordu.

Duygusal ruh halleri.

Tatlı bir muhallebinin tadına baksa, üst dudağındaki kremayı yalasa -hatta parmaklarını- gözleri yarı kapalı olsa nasıl görünürdü?

Messalina'nın sesiyle aniden şimdiki zamana geri döndü. "Burada ne işin var Julian?"

Bay Greycourt'un dikkati kız kardeşine yöneldi ve Elsbeth bu kayıp karşısında bir anlık hayal kırıklığı yaşadı.

Messalina'ya, "Kız kardeşlerim ve Leydi Elsbeth ile birlikte Westminster Manastırı'nı görmeye geldim," dedi. Düşesi selamladı. "Ve tabii ki teyzem."

"Dünkü tartışmamızı hatırlayacağını düşünmemiştim." Lucretia biraz ürkmüş görünüyordu.

Bay Greycourt kaşlarını kaldırdı. "Doğal olarak kız kardeşlerimin ne hakkında konuştuğunu hatırlıyorum."

Nazik bir azarlamaydı ama yine de bir azarlamaydı. Elspeth, Bay Greycourt'un yüzüne baktı ama Lucretia'nın kendisine güvenmemesinden dolayı incindiğini gösteren hiçbir işaret vermedi.

Öte yandan Lucretia düşünceli görünüyordu. Belki de ağabeyinin ona sandığından daha fazla değer verdiğini fark ediyordu?

Messalina eşit bir ses tonuyla, "Elbette bizimle yürüyebilirsin Julian," dedi.

Bay Greycourt başını kız kardeşine doğru eğdikten sonra kolunu teyzesine uzattı. "Size eşlik edebilir miyim?"

"Oh, teşekkür ederim." Düşes pembeye boyandı. "Ama sanırım ben yeğenlerimle yürüyeceğim."

Majesteleri Lucretia'nın koluna girerek manastırın girişine doğru yürümeye başladı, Messalina da diğer yanında ona eşlik ediyordu.

Bay Greycourt arkalarından bakakaldı.

"Ahem." Elspeth boğazını temizledi.

Onu görmezden geldi.

Elspeth biraz daha yüksek sesle konuşmayı denerdi. "Ahem."

Bay Greycourt buz gibi gri gözlerini ona çevirdi. "Üşüttünüz mü leydim?"

"Hiç de değil." Elspeth dikkatle onun dirseğine baktı.

Bir kaşını kaldırdı ama kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Elspeth elini onun dirseğinin içine soktu. "Evet, yapalım." Adam onu soğuk manastır koridoruna geri götürdü.

Freya bir beyefendinin bir bayana kolunu uzatmasının uygun ve kibar bir davranış olduğunu söylediğinde ilk başta inanmamıştı. Elspeth bir kadının yürümek için bir erkeğe yaslanmak zorunda kalacak kadar zayıf olduğu fikrinin saçma olduğunu düşünmüştü.

Yine de, başka bir şey olmasa bile, pozisyon oldukça sıcaktı. Bay Greycourt çok fazla ısı yayıyordu. Elspeth ona sokuldu ve şaşkın bir bakış attığında gülümsedi.

Manastırın içine doğru birkaç basamak çıktılar ve Elspeth durdu. "İnanılmaz, değil mi?" Merakla tavana baktı, yüksek, yüksek

üstlerinde. Daha önce hiç bu kadar büyük bir binada bulunmamıştı. "İnsan kendini karınca gibi hissediyor."

"Öyle mi?" Başını geriye doğru eğdi. "Bir karıncanın nasıl hissettirdiğinden emin değilim." Kız kaşlarını kaldırarak ona baktı. Adam şaka mı yapmıştı?

Sonra dönüp onun gözlerinin içine baktı ve ağzının köşesinde belli belirsiz bir kıvrılma oldu.

"Belki..." Elspeth dudaklarını yaladı ve adamın bakışları ağzına indiğinde bunu fark etmekten kendini alamadı. "Belki de çok küçük."

Bir kaşını kaldırdı.

"Karıncayı kastediyorum." Elspeth kendini dengelemek için bir nefes aldı. "Kendini çok küçük ve önemsiz hissederdi."

"Hissettiğin bu mu?"

"Hayır." Farkına vardığında gülümsedi. "Hayır, hissetmiyorum. Kendimi oldukça coşkulu hissediyorum." "Tavan yüzünden," diye mırıldandı.

Başını eğdi, onu okumaya çalıştı. "Kesinlikle bunun bir parçası." Gözlerinin arkasında bir şey parladı. Özel ve savunmasız bir şey.

Gördüklerini tam olarak algılayamadan adamın ifadesi dondu ve ayırt edilmesi imkânsız hale geldi.

"Gelin," dedi. "Geride kalıyoruz." Elspeth,

"Kız kardeşlerinle ilgileniyorsun," dedi.

"Tabii ki biliyorum." Kolu parmaklarının altında sertleşti. "Ben onların kardeşiyim.

Bu çok mu garip?"

"Aslında öyle," diye cevap verdi düşünerek. "Lucretia en azından senden biraz uzaklaşmış gibi görünüyor."

Ondan uzaklaşmadan önce soğuk, soğuk gözlerinde neredeyse acıya benzer bir şey parladı. Yüzü öne dönüktü, cevap vermiyordu.

"Özür dilerim," dedi Elspeth usulca. "Belki de bu konuda yanlışmışımdır."

"Hayır," diye cevap verdi sertçe. "Çok haklısınız."

İleride Lucretia, Messalina ve düşes bir mezarın önünde duruyorlardı. Bay Greycourt'la yan yana geldiklerinde, Elspeth diğer hanımların, tabutunun üzerinde tembel tembel yan yatan, ceket ve fırfır giymiş bir beyefendiye kuşkuyla baktıklarını gördü.

"Ben... anlamıyorum," diye mırıldandı Grace. "Düz yatmıyor olması garip görünüyor."

Lucretia başını eğdi. "Oldukça neşeli görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Elsbeth parlak sarı hortumuna bakarak, "Kesinlikle çok renkli," dedi.

Tekrar yürümeye başladılar ve Bay Greycourt eğilerek mırıldandı, "O yaz hepimiz mahvolduk. Aurelia'nın öldüğü yaz. Annem bir hafta içinde vefat etti ve kontrolü amcama bıraktı. Kız kardeşlerimi yaşlı bir kuzeninin yanına gönderdi ve Quintus ile beni Londra'ya götürdü. Zor bir dönemdi. Messalina ve Lucretia'yı dört yıl boyunca bir daha görmedim. Muhtemelen bu yüzden beni mesafeli buluyor."

Son sözleri fısıltıyla söylenmişti ve kadın bir acıma duygusu hissetti. Hem de Moray hem de Greycourt ailelerinin tüm çocukları evlerinden dağılmış gibi görünüyordu. Ayr Kalesi'ni hatırlamaya çalıştı ama hayalinde canlandırabildiği tek şey ahırların kokusu ve hizmetçilerin merdivenlerinin altında, dadısından saklandığı kuytu yerdi.

Düşüncesizce, "O yazdan beri Greycourt'a geri döndün mü?" diye sordu. Greycourt Malikânesi Windemere Düklerinin kır eviydi. Toprakları Ayr Dükleri'nin topraklarına bitişikti; Greycourt sınırın İngiltere tarafında, Ayr Kalesi ise İskoçya tarafındaydı.

Başını iki yana salladı.

Başını salladı. İçlerinden biri dönmüş müydü? Lachlan dönmüş olmalıydı, sadece Ayr Kalesi'nin bakımıyla ilgilenmek için. Ama onun dışında? Belki de hiç kimse. Greycourt ve Ayr Kalesi neredeyse masal sarayları gibiydi, dikenli duvarların ardına kilitlenmiş, bir prens ya da prenses onları tekrar uyandıran kadar herkes tarafından unutulmuştu.

Bu ümitsiz bir düşünceydi.

Transeptin ötesindeki şapele giden bir dizi merdiveni tırmanırken Elspeth başını kaldırıp baktı. "Oh," diye nefes aldı. Üstlerinde, her biri dantel gibi karmaşık tasarımlarla işlenmiş oymalı yelpazeler ve kolyelerden oluşan muhteşem bir tavan vardı. Olduğu yerde döndü, başı geriye eğik, tavanı inceliyordu. Aşağı baktığında, Bay Greycourt'un onu izleyen gri gözleriyle karşılaştı. "Çok güzel değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi yavaşça, gözlerini ayırmadan. "Oldukça eşsiz ve güzel."

Adamın bakışlarındaki yoğunluk karşısında nefesini tuttu. Bu garipti, çünkü tavana bakmıyor gibi görünüyordu. Ama birden onun ne kadar ciddi olduğunun farkına vardı, sanki tavan şimdiye kadar düşündüğü en önemli şeydi.

Lucretia onlara seslendi ve Bay Greycourt gözlerini kırpıştırarak Elspeth'ten başka tarafa baktı.

Bir iç çekti. Adamın yakın ilgisi neredeyse çok yoğundu, sanki adam ruhuna bir kapı açmış ve kız da içindeki ışıktan kör olmuştu. Ama bu olamazdı. Bay Greycourt soğuk, hareketsiz, duygusuz bir adamdı.

Öyle değil miydi?

Bunca zamandır onu Lucretia, Messalina ve düşese götürüyordu. Kız kardeşler majesteleriyle birlikte devasa bir aile anıtının önünde durmuşlardı.

"Neden," diye sordu Lucretia dehşete düşmüş bir ses tonuyla, "baba Romalı bir asker gibi giyinmiş? Seksen yaşında öldüğünde o kaslı kollara sahip değildi herhalde?"

Elspeth oyulmuş mermeri inceledi. "Her zaman çıplak bebekler var gibi görünüyor," diye düşündü ve Romalı babanın başındaki kanatlılara daha yakından baktı. "Sence-"

Babanın burnu aniden kırıldı, sanki- Bir *çatırtı* manastırın etrafında yankılandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leydi Uzun Burun büyüdü ve genç bir kadın oldu. Dans etmeyi ve resim yapmayı öğrendi. Klavsen, ud ve keman çalmayı. Dokuz dil konuşuyordu, bunlardan ikisinin nesli tükenmişti. Sanki ata biniyormuş gibi bir sentordu, tarlakuşu gibi şarkı söylüyordu, en labirentli felsefeleri okuyor ve dahası anlıyordu ve yüce şiirler yazıyordu. Yine de herkesin konuştuğu tek şey onun uzun burnu....

-Lady Long-Nose'dan

Julian bağırdı, "Yere yat." Ve aynı anda Leydi Elspeth'i yere itti.

Lucretia yere düştü, Messalina ve Ann'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti, üçü de lavanta rengi, sarı ve soluk pembe eteklerin arasında yayıldılar.

Julian Leydi Elspeth'in üzerine yuvarlandı ve onu vücuduyla korudu. Atış çok yakındı. Kafasından birkaç santim öteye uçmuş olmalıydı. Titrediğini fark etti. Bu onun hatasıydı. Kurşun hiç şüphesiz onu hedef almıştı. Sadece orada bulunarak hepsini tehlikeye atmıştı. Lanet olsun. Onlara bir katedralde eşlik etmenin güvenli olduğunu düşünmüştü.

Ateş eden her kimse çok cesurdu.

"İyi misin?" Leydi Elspeth'in fısıltısı altından geldi. Yanağına değen nefesini, ellerini kavrayan kollarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Yaban güllerinin kokusu onu sarmıştı.

Onu görmezden gelerek Leydi Şapeli'ni inceledi. İçeride başka kimse yoktu ama onlar en uçta sıkışıp kalmışlardı, tek çıkış yolu nefe geri dönen merdivenlerdi.

"Titriyorsunuz," dedi Leydi Elspeth.

Ona şöyle bir baktı. "Yakında duracak."

Solgunlaşan yüzünde gök mavisi gözleri kocaman açılmıştı. "Sana çok yakındı."

Atış ona ondan çok daha yakındı. Sanki onun için yapılmış gibiydi. Hayır, bu doğru olamazdı.

"Julian," diye seslendi Messalina.

"Sus." Bakışları kız kardeşlerine kaydı. "Kıpırdamayın. Sadece bir dakika daha."

Hawthorne'un manastırdaki kabadayılarının birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu.

"Ama-" Messalina itiraz etti.

"Dediğimi yap!" Julian suikastçının nerede olduğunu ya da hâlâ net bir atış şansı olup olmadığını, hatta tam olarak kimi hedeflediğini bile bilmiyordu.

Ayak sesleri hızla yaklaşıyordu ve gerildi, Leydi Elspeth'in üzerine çömeldi, saldırmaya ya da suikastçıysa onu güvenli bir yere itmeye hazırdı. Yuvarlak, ufak tefek bir adam belirdi, şapelin merdivenlerini tırmanırken oflayıp pufluyordu. "Diyorum ki, manastıra silah sokmamalısınız. Aklını mı kaçırdın sen?"

Julian adamın bakışlarıyla karşılaştı. Sanki bir zangoçmuş gibi sade giyinmişti ve ateşin manastırdaki insanlardan çok manastıra yapmış olabileceği şeylerden dolayı sinirli görünüyordu. Yine de. "Tetikçi sizde mi?"

"Ne?" Küçük adam durakladı, nefes nefese kalırken yüzü kıpkırmızıydı. "Özür dilerim ama ateş Leydi Şapeli'nin içinden geldi."

"Hayır, olmadı." Julian sonunda ayağa kalktı ve Leydi Elspeth'in de ayağa kalkmasına yardım etti. "Dışarıdan geldi."

"Anlamıyorum." Adam arkasına baktı ve tekrar Julian'la yüzleşti. "Ama manastırda başka kimse yoktu."

"Sizi temin ederim ki silahı olan ben değildim," dedi Julian hiç kızmadan.

"Hanımefendi!" Hawthorne'un adamlarının en irisi gelmişti, gözleri vahşiydi. Neyse ki elinde bir de tabanca vardı. "Yaralandın mı?"

"Hayır, hepimiz gayet iyiyiz." Messalina Lucretia'yı kendine doğru çekti.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi iri adam, boş elini dizine dayayıp derin derin nefes alarak. "Aksi takdirde şefin beni taşaklarından yakalayacağı kesin."

"Elim," dedi Ann sessizce. "Sanırım anıttan bir çip bana isabet etti."

"Oh, Majesteleri," diye haykırdı Messalina. Diğer kadının elini tuttu ve küçük kan parçasına bir mendil bastırdı.

"Tetikçiyi buldunuz mu?" Julian sabırsızca araya girerek sorusunu Hawthorne'un adamına yöneltti.

İri adam doğruldu. "Henüz değil, ama çocuklar manastırı arıyorlar. Atışın nereden geldiğini biliyor musun?"

Julian dikkatsizliği yüzünden kendine kızarak başını salladı.

"Hepimiz bu anıtı inceliyorduk." Leydi Elspeth mermer heykelleri işaret etti. "Belki biri vardı-"

Ama zangoç, bakışları anıta yöneldiğinde bir çığlık attı. "Majestelerinin burnu!" Kendi kendine mırıldanarak kırık heykeli incelemek için yanlarından hızla geçti.

Julian, Leydi Elspeth'in koluna girerek, "Hanımları güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi.

"Doğru!" İri adam döndü ve iki parmağını dudaklarının arasına yerleştirerek tiz bir ısıklık çaldı. "Hey! Red, çabuk buraya gel." Tekrar Julian'a döndü. "Red, hanımefendiyi ve diğer hanımları arabaya götürmene yardım edecek. Ben diğer çocuklarla kalıp aramaya devam edeceğim."

Kızıl saçlı cılız bir adam basamakların dibinde durdu ve iri adam ona emirler verirken başını salladı.

Messalina sessizce, "Teşekkür ederim Reggie," dedi ve iri adam koşarak koridora geri dönmeden önce ona boş bir gülümseme fırlattı.

Julian en üst basamakta beyaz bir parça görünce durakladı.

"Nedir bu?" Leydi Elspeth kâğıt parçasını almak için eğildiğinde sordu.

Julian doğruldu, inceledi ve sonra kokladı. Barut. Hafif ama kalıcı.

"Eee?" Leydi Elspeth sabırsız bir ses tonuyla sordu.

Yukarı baktı. Dört kadın da beklenti dolu yüzlerle bekliyordu.

Julian başını salladı ve hurdayı cebine koydu. "Bir şey değil. Sadece bir parça kâğıt."

Lucretia kuşkuyla kaşlarını çattı ama Messalina kız kardeşi ve Ann'i Julian ve Leydi Elspeth'in etrafından dolaştırırken, "Belki de bir kazaydı," diye mırıldandı.

Lucretia homurdandı. "Birinin manastıra dolu bir tabanca getirdiğini ve *yanlışlıkla* ateşlediğini mi söylüyorsun?"

Messalina kamburunu çıkardı. "Birinin bir tabanca getirdiğini, doldurduğunu ve ardından dükün mermer burnunu kasten vurduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bize ateş açıldı mı?" Ann merakla, vurdumduymaz bir tavırla sordu.

"Hayır canım, hiç sanmıyorum," dedi Messalina. "Bana daha olası görünüyor ki..."

Kız kardeşleri önden yürüyor, Red de onların önünde tetikte nöbet tutuyordu.

Leydi Elspeth onları takip ederken Julian'ın dirseğini tuttu. "O kağıt gerçekten neydi?"

"Wadding." Çenesini kapattı. Neden ona söylemişti ki? Ama artık çok geçti. Zeki aklı çoktan dönmeye başlamıştı.

"Bir tabanca için demek istiyorsun." Kaşları düşünceyle çatılmıştı. "Bir tabancayı doldururken paketlemek için vatka. Bu şu demek..." Durdu, onu durdurdu ve Leydi Şapeli'nin merdivenlerine doğru bir bakış attı. "Tetikçi orada duruyordu. Bizi şapelde görmüş olmalı." Bakışları onunkilerle buluştu, mavi gözleri ciddiye. "Bu bir kaza değildi."

İç çekerek onu harekete geçirdi. İhtiyacı olan son şey Leydi Elspeth'in meraklanmasıydı. "Hayır. Değildi."

Aziz Paul Şapeli ve Vaftizci Yahya Kilisesi'nin önünden geçerken sessizdi ve Julian neredeyse rahat bir nefes alarak onun vurulma olayını düşünmekten vazgeçtiğini umdu.

"Seni kim öldürmek istiyor?" Leydi Elspeth aniden sorarak onun yanıldığını kanıtladı.

Ona bakmamaya özen gösterdi ve sert bir ifadeyle, "Aklıma kimse gelmiyor," dedi.

"Yapamaz mısın?" Kendi kendine mırıldandı. "Bu pek olası görünmüyor. Düşmanlarınız olmalı. Örneğin amcan."

"Yaparsam, bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi. Augustus'la olan kavgasına karışamazdı. Eğer amcasının dikkatini çekerse...

Bu düşünce bile korkudan kanının kristalleşmesine neden oldu. Ve sonraki sözleri onu rahatlatmadı.

"Beni ilgilendirmiyor olması öğrenmeyeceğim anlamına gelmiyor." Leydi Elspeth ona melek gibi gülümsedi.

Kadının yüzündeki parıldayan kesinlik karşısında gözlerini kırıştırdı. Onu durdurmak zorundaydı.

Onun için duyduğu endişeyi bastırmaya çalışırken sol gözünün arkasından bir acı fışkırdığını hissetti. Ona duyduğu şehveti. Kendini kontrol etmek zorundaydı.

Adımlarını uzatırken soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Yapmayacaksın. İhtiyacım yok..." Gözlerini onun tombul küçük bedeninde gezdirdi, o kadar tatlıydı ki

ve ulaşılmazdı. "Okuldan yeni çıkmış, tüyleri diken diken olmuş bir kız" - gözleri şaşkınlık, şok ve incinmişlikle açılmıştı ama artık geri adım atamazdı. "Beni bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi bırak. Çok g l ns n."

Kuzey girişini yapmışlardı. Sonunda. Leydi

Elsbeth ondan uzaklaştı.

Başı acı içinde zonkluyordu.

Dışarıda çiseleyen yağmura doğru bir adım attı ve sonra dönüp ona baktı.

Gözyaşları, suçlamalar, bir şeyler bekliyordu ve kendine acımasız sözlerinin sadece onun güvenliği için olduğunu söyleyerek hazırlandı.

Ama sadece ona baktı. Kirpiklerinden süzülen damlalar yanaklarından aşağı süzülüyordu ama bunlar gözyaşlarından değil yağmurdan kaynaklanıyordu. "Tüy beyinli değilim ve uzun zamandır okul yüzü görmedim. Beni acımasız sözlerle uzaklaştırabileceğini sanma. Ben bir kız değilim."

Bekleyen arabaya doğru telaşsızca yürümek için döndü. Diğer üç kadın çoktan içeri girmişti.

Leydi Elsbeth arabaya girdi ve sonra kapıyı kapattı. Onu yağmurun altında tek başına bıraktı.

Bu da tam olarak istediği şeydi.

* * *

Julian o öğleden sonra Lucretia, Messalina ve Leydi Elsbeth'i Hawthorne'un evinde güven içinde bırakmış olarak Otto'nun kahvehanesine girdi.

Etrafına göz gezdirdi. Akşamın bu saatinde bile salon kalabalıktı. Erkekler masalarda ve kabinlerde oturmuş, uzun kil pipolarını t tt r rken bir yandan da tartışıyorlardı. Bazıları peruk takıyor, bazıları kıvrılmış ve pudralı peruklar takıyor, bazıları da -birkaçı- kendi saçlarını örüyordu. Otto's, müşterilerin hisse senedi alım satımıyla ilgilendiği eşitlikçi bir kahvehane olarak biliniyordu.

Julian'ın her zamanki kahvehanesi değildi.

Tezg htan bir fincan kahve aldı ve masalar arasında ilerledi. Aradığı adam dumanlı şöminenin yanındaki bir masada tek başına oturuyordu.

Julian onun karşısındaki sandalyeye otururken başıyla onayladı.

Diğer adam başını kaldırdı.

"Greycourt." "Archway."

Francis Archway orta yaşlarda bir adamdı, yüzü derin çizgilerle kaplıydı, kahverengi-gri saçları omuzlarına dökülüyordu. Önündeki masa haber kâğıtları ve yarısı dolu bir fiçıyla doluydu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Julian dikkatle, "Umarım öyle olur," dedi.

"Para mı?" Archway sıradan kıyafetlerine rağmen oldukça zengindi. Hayata Cornwall'da bir balıkçının oğlu olarak başladığı söyleniyordu ama eğer öyleyse bile Cornwall aksanını korumamıştı.

Yine de Julian, Archway'in ticaret yaparak ve pazarlık ederek zenginliğe ulaştığına inanabilirdi. Adam sessiz ama anlayışlıydı.

"Teşekkür ederim, ama hayır." Julian acı kahvesinden bir yudum aldı. "Bu daha çok bir iyilik gibi."

Archway sadece ona baktı.

Julian odayı inceledi, kimsenin masaya yaklaşmadığından emin olduktan sonra, "Amcam," dedi.

Diğer adam açıkça, "Amcan çok güçlü bir adam," dedi. "Evet.

Çok az adam onunla başa çıkabilecek kadar cesurdur."

Archway gözlerini kıstı. "Böyle bir adamı bir aptaldan ziyade bir şövalye gibi gösteriyorsun."

"Belki de." Julian bir yudum kahve daha aldı. "Belki de aptal bir şövalye arıyorumdur."

"Neden?"

Julian başını kaldırıp diğer adamın gözlerinin içine baktı. "Çünkü küçük kız kardeşim Lucretia'nın yardıma ihtiyacı var."

Archway kaşlarını çattı, burnunun üstündeki çizgiler kendisinin bir karikatürü gibi görüne kadar derinleşti. "Onun okul odasında olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Julian başını salladı. "O üç yirmi yaşında ve tehlikede."

"Amcandan." "Evet."

Archway ellerini iki yana açtı. "Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Windemere bir aristokrat. Ben çok daha az yüce alanlarda çalışıyorum."

"İşte bu yüzden bana yardım edebilirsin." Julian öne doğru eğildi. "Onun Londra'dan gitmesini istiyorum. Kıtaya ya da daha uzağa. Bu hayati önem taşıyor."

"O zaman neden onu kendin götürmüyorsun?"

"Çünkü başıma ödöl koyduğuna inanmak için nedenlerim var."

Archway, "Çıldırılmış," diye mırıldandı. "Oldukça deli."

"Evet. Nereye gidersem gideyim beni arayacak kadar deli." Julian Archway'i izlerken sessizce, "Ben zaten ailem için bir tehlikeyim. Lucretia'nın bensiz ortadan kaybolma ihtimali çok daha yüksek. Onu almak için Windemere'in asla şüphelenmeyeceği birine ihtiyacım var."

"İçinde bulunduğun durumu anlıyorum Greycourt," dedi Archway ve sanki bunu içtenlikle söylüyormuş gibi bir hali vardı. "Benim de neredeyse kız kardeşin yaşında iki kızım var. Onları Windemere'in gücü altında düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"O zaman bana yardım edecek misin?" Julian biraz umutla sordu.

"Hayır." Archway başını salladı. "Paraya ihtiyacın varsa sana borç verebilirim ama benim de bir ailem var. Windemere Dükü'nün dikkatini çekme riskini göze alamam."

Julian başını salladı. Bunlar diğer iki adamın onu reddetmek için gösterdikleri nedenlerle aynıydı. Archway, cesur, sağduyulu ve kız kardeşi konusunda güvenebileceği erkeklerden oluşan küçük listesinin sonuncusuydu.

Londra'da tanıdığı başka kimse yoktu.

Artık tek umutları Hawthorne'daydı. Julian dün Bond Sokağı'ndan kadınlarla birlikte döndükten sonra kayınbiraderini sorundan haberdar etmişti. Hawthorne'dan pek hoşlanmazdı ama adamın Julian'ın sahip olmadığı bağlantıları vardı.

Umarım Hawthorne'un araştırmaları daha verimli olur.

Julian son kahvesini de içti ve ayağa kalktı. "Bu tartışmadan kimseye bahsetmeyeceksin."

"Elbette hayır," diye güvence verdi Archway. "Sana söz veriyorum." Julian başını salladı ve tricorn'e'ünü taktı.

Otto'nun dükkânının dışında, gündüz vakti insanlar evlerine koştururken gökyüzü kararıyordu; dükkân sahipleri, el arabaları ve köpek arabalarıyla satış yapan seyyar satıcılar, tezgâhtarlar, kasap çocukları ve daha niceleri. Nöbet değişiminde olduğu gibi onların yerini bağlantı çocukları, eğlence arayan gençler, ayakçılar, bekçiler, fahişeler ve ısınmak için şenlik ateşlerinin etrafında toplananlar alıyordu.

Julian, Lucretia'ya nasıl yardım edeceğini düşünerek Beyaz At Hanı'na doğru yürürken kepenkleri kapalı dükkânların önünden geçti. On dakika kadar yürüdükten sonra arkasından gelen adamı fark etti. Takipçi ne zamandır oradaydı? Julian'ın onu görmediği kadar gerideydi.

sokak neredeyse boşalana kadar.

Neden olmasın?

Julian durdu ve ceketinin cebinden tabancasını çıkararak döndü. Takipçisi - Bond Sokağı'ndan gelen şişe yeşili yelekli adam - avının durduğunu fark etmeden önce birkaç adım daha attı.

Julian adama ulaşabilecek kadar yüksek sesle, "Dur yoksa ateş ederim," dedi. Adam bir an için hareketsiz durdu.

Sonra suçladı.

Julian nefesini verdi ve adam ona doğru yaklaşırken bile tabancasını sabit bir elle doğrulttu. Tek bir şansı vardı.

Atışı binaların etrafında yankılandı.

Şişe Yeşili Yelek yere yığıldı.

Duman dağılmadan Julian peşindeydi. İyi nişan almıştı, omzuna bir atış yapmış, muhtemelen kemiği kırmıştı. Adam gıcırdayan dişlerinin arasından korkunç bir şekilde sızlanıyordu, yarasını tutarken gözlerinin akı gölgeli sokakta var olan ışığı yansıtıyordu.

"Ne istiyorsun?" Julian sordu. "Seni kim gönderdi? Windemere Dükü mü?"

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. Julian silahının kabzasını yaraya bastırdı. Adamın gözleri kapanmadan önce başının arkasına doğru yuvarlandı, eli gevşedi. Julian bir an bekledi ve sonra adamın nefesini kontrol etti.

Şişe Yeşili Yelek bayılmıştı.

Julian alay etti ve ayağa kalktı. Suikastçının cevabına gerçekten ihtiyacı yoktu. Onu kimin öldürmek istediğini zaten biliyordu.

* * *

Elspeth o gece Windemere Kütüphanesi'ni soymak için Whispers House'un mutfak kapısından sıvıştığında, bunun Bay Greycourt'la ve onun dün manastırda kendisine söylediği kaba sözlerle hiçbir ilgisi yoktu. Londra'daki görevi Maighread'in günlüğünü bulmaktı. Windemere Evi'nin kütüphanesini bir saklanma yeri olarak görmemek için kütüphanedeki araştırmasını bitirmesi gerekiyordu.

Bay Greycourt onun kararına hiç karışmadı. Belki biraz karışmıştır.

Saat sabahın birini çoktan geçmişti ve Whispers House'un arka tarafındaki gölgeler iyice derinleşmişti. Neyse ki öyleydi çünkü Bay Hawthorne'un adamları evin etrafında nöbet tutuyordu ve bu da oldukça can sıkıcıydı. Sessizce büyümüş bir şimşir ağacına doğru süründü ve arka bahçeyi incelerken yanına çömeldi.

Mesele şu ki, Bay Hawthorne'un adamları kötü niyetli kişileri evden *uzak* tutmak için nöbet tutuyorlardı. Bir kadını *içeride* tutmaya daha az eğilimli olacakları üzerine kumar oynuyordu.

Sarhoş şarkıları duyana kadar zorlukla nefes alarak bekledi, bu da onun dikkatinin dağıldığını gösteriyordu. Bu, Whispers'tan çok uzak olmayan bir yerde, akşamın erken saatlerinde sokakta dilenirken bulduğu tek kollu bir askerdi. Çantasını gösterdiğinde adam ona yardım etmekten oldukça mutlu olmuştu.

Bağırışlardan, suç ortağının muhafızların dikkatini çekmeyi başarmış olduğu anlaşıyordu.

Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Elsbeth bahçeden hızla geçip koruluğa açılan kapıya koştu. Neyse ki koridorda sadece bir nöbetçi vardı ve bağırışlara doğru bakıyordu. Şalını başına çekti ve diğer tarafa doğru yürüdü.

Ancak sokağın sonuna ulaştığında nefesini bırakabildi. Windemere Evi doğu tarafındaydı. Kısa bir yürüyüş değildi ama İskoç tepelerinde büyümüş bir kadın için oldukça kolaydı.

Elsbeth kararlılıkla yola koyuldu.

Ne bir kız ne de bir kadın olarak hiçbir zaman iyi emir almamıştı. Belki başkalarına uysal görünebilirdi çünkü çoğu zaman kendisinden istenileni harfiyen yerine getirirdi -eğer bu ona sorun çıkarmayacaksa neden olmasındı- ama Elspeth'in de kendine ait bir aklı ve çok kesin fikirleri vardı. Birinin ona bir şey yapmasını *söylemesi*, *yapacağı* anlamına gelmiyordu.

İleride, erkek sesleri korkunç derecede akortsuz bir şarkıyla yükseliyordu. O bakarken, köşeden üç asker sendeleyerek geldi, başlarında fener taşıyan küçük bir çocuk vardı.

Elsbeth dikkatli olmak için dar bir sokağa daldı. Adamlar yaklaştıkça, sokağın girişinden geri çekildi ve bunu yaparken neredeyse ayağının altındaki yumuşak bir şeye takılıyordu.

İrkilerek döndü ve arkasında bir köpeğin yattığını gördü. Köpeğin neye benzediğini göremeyecek kadar karanlıktı ama hayvan başını kaldırdığında gördü.

"Şşşt," diye fısıldadı köpeğe. "Sadece bir dakika daha, sonra gideceğim." Birden aklına daha sonra yemek üzere cebine sakladığı tatlı bisküviler geldi. Elspeth bir tane çıkardı ve köpeğe uzattı.

Hayvan çok nazik bir şekilde onun elinden ödülü aldı.

"Ne iyi bir çocuk," diye fısıldadı, her ne kadar köpek iyi bir kız olsa da.

Ara sokaktan dışarı baktı ve askerlerin görünürde olmadığını gördü. Aceleyle yoluna devam etti. Elspeth bir sonraki sokaktan döndü ve bir fener getirip getirmediğini merak etti. Ama bir fenerle evden gizlice çıkmak zor olurdu.

Kapısında lamba asılı bir evin yanından geçerken arkasında ayak sesleri duydu. Şey... *ayak sesleri* değil.

Daha çok arkasında koşan pençeler gibiydi. Durdu ve döndü.

Köpek -kısa, güdük bacakları olan bir tür tazi- durdu ve ona baktı. Gözleri inanılmaz derecede hüzünlüydü ve şimdi onun erkek olduğunu görebiliyordu.

"Beni mi takip ediyorsun?" Elspeth ona sordu.

Köpek oturdu.

Elspeth etrafına bakındı ama sokağın oldukça ıssız bir kısmına ulaşmıştı. Görünürde sahibi yoktu. Başını salladı ve tekrar yola koyulmadan önce bir süre daha köpeği inceledi. Şüphesiz köpek onun adımlarını takip etmekten yorulacak ve kendi evinin yolunu bulacaktı.

Köpek ayağa kalktı ve sanki Windemere Evi'ne girmek için bir arkadaşına ihtiyacı olduğuna karar vermiş gibi oldukça ciddi bir şekilde onun yanında tırıs tırıs yürüdü.

Elspeth elinden geldiğince onu görmezden geldi ve yolu hatırlamaya odaklandı.

Tam önündeki gölgelerden bir adam çıktı. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Elspeth içini çekti ve cebini karıştırdı. Tabancasını çekerken köpek hırladı. "Bu seni ilgilendirmez."

Cümlesini bitirdiğinde adam tekrar ortadan kaybolmuştu. Tabancayı tekrar cebine koymadan önce kendinden memnun bir şekilde başını salladı.

Sonra Elspeth köpeğe baktı. "Çok nazıksın." Kuyruğu bir kez sallandı.

Kalbini katılaştırdı. Şu an bir adama aşık olmanın zamanı değildi.

Sokak köpeği.

Windemere Evi'nin yakınına gelene kadar yarım saat kadar daha geçti. Burada sokak daha genişti, evler büyük ve bakımlıydı ve her kapının yanında fenerler asılıydı.

Her ön kapı.

Elsbeth arka tarafa doğru ilerledi ve mews'e girdi. Burası sessizdi, atlar ve seyisler uyuyordu. Sadece bir kedi yolunun üzerinden koşarak geçti ve tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

Köpeğe baktı. Köpek de ona baktı.

"Kedileri kovalaman gerekmiyor mu?" diye fısıldadı. Adam başını eğdi ama başka bir yanıt vermedi.

Elsbeth, Windemere kapısını bulana kadar ilerledi ve kapının kilitli olmadığını fark etmeden önce kısa bir an endişelendi. Dikkatli bir şekilde kapıyı açtı ve bahçeye girdi.

Köpek takip etti.

Elsbeth evin arka tarafına geçti ve yukarı baktı. Windemere Evi çok büyüktü, arka tarafta pencere üstüne pencere vardı. Kaşlarını çatı ve saydı.

Sonra tekrar saydı.

Bir hata felaket olur.

Doğru pencereyi bulduğuna emin olduğunda, Elspeth nihayet evin kendisine baktı. Tuğlalar düzgündü ama biri neredeyse tam istediği pencerenin altında olmak üzere iki demir kafes vardı.

Elsbeth ayağını kafesin en altındaki yatay çubuğın üzerine koyarak test etti. Demir sağlam durdu.

Tekrar köpeğe baktı ve "Havlamak yok" diye fısıldadı.

Köpek oturdu ve dilini dışarı çıkarmak için ağzını açtı.

Elsbeth alabileceği en iyi cevabın bu olduğunu düşündü. Kafese tırmanmak yavaştı çünkü her basamağı dikkatle test etmesi gerekiyordu ama o kadar da zor değildi. Ancak pencereyi kırmak kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Cam odanın içinde çınladıktan sonra bir an dondu kaldı ve birinin alarm vermesini bekledi.

Ev sessizdi.

Tabancasını tekrar cebine koydu -kabzasını cama vurmak için kullanmıştı- ve şalını dikkatlice pervazın üzerine serdi.

Sonra içeri tırmandı.

Elsbeth sırtıtmaktan kendini alamadı. Windemere Dükü'nün evine başarıyla girmişti! Gerçekten de kendisiyle gurur duyuyordu.

Maighread'in günlüğünü aramak tamamen başka bir meseleydi. Kütüphane karanlıktı, neredeyse simsiyahtı, tek ışık kırık pencereden geliyordu.

Neyse ki, Bay Greycourt tarafından yakalanmadan önce kütüphanenin ana katını aramıştı. Ama geriye üst balkon kalıyordu, bu da birkaç yüz kitap demekti -belki de bin? Matematiği hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Elsbeth bir masanın üzerinde daha önce fark ettiği bir şamdan buldu. Cebinden çıkardığı çakmaktaşı ve çelikle yaktı. Sonra şamdanla birlikte dikkatlice merdivene tırmandı ve metodik bir şekilde aramaya başladı. Her kitabı rafından çıkardı ve hızlıca sayfalarını karıştırdı. Bazı kitapların buna ihtiyacı bile yoktu; atlasın bir atlas olduğu çok açıktı ve ayrıca bir günlük için fazla büyüktü.

Güneşin doğuşuyla birlikte oda aydınlanmaya başlayana kadar saatlerce çalıştı. Yüzü ve elleri tozdan kirlenmişti ve hiçbir şey bulamamıştı. Ama daha fazla oyalanamazdı. Hizmetçiler uyanacak ve sonunda ateşi yakmak için evin bu kısmına geleceklerdi. Gitmek zorundaydı.

Elsbeth tekrar pencereden çıkıp kafesten aşağı indi ve köpeğin hâlâ aşağıda, onu bıraktığı yerde olduğunu görünce şaşırdı. Elspeth çakıllı patıkaya adımını attığında köpek esnedi ve gerindi.

Bodrum katındaki mutfaktan sesler geldi ve nefesini tuttu. Düşündüğünden daha geç olmuştu, hizmetçiler çoktan kalkmıştı.

Panîge kapılmasına izin vermedi. Elspeth hızla arka kapıya doğru yürüdü. Ama daha yolu yarılarmıştı ki arkasından bir bağırış duydu. "Sen! Neden orada gizleniyorsun?"

Elsbeth eteklerini tuttu ve koşabildiği kadar hızlı koştu. Arkasından sesler yükseliyordu ama bakmaya cesaret edemedi. Kapıdan hızla geçti ve aşağıya doğru koşmaya devam ederek başka bir sokağa girdi. Sonunda nefes almak için durmak zorunda kaldı.

Yanındaki köpek mutlu bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Nefesini tutarken ona baktı. "Sanırım bundan hoşlandın."

Elsbeth şalını başının üzerine attı ve Fısıltılar Evi'ne doğru uzun yürüyüşüne başlamak için döndü.

Ama omzuna inen ağır bir el onu durdurdu. Bay Greycourt'un fırtınalı gri gözlerine baktı ve "Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Leydi Uzun Burun'un uzaktan bir kuzeni vardı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, gözleri peygamber çiçeği mavisi, saçları altın sarısıydı. Gülümsediğinde yüzünde iki gamze belirir ve yakınlarda bulunan tüm hanımlar ya da lordlar kendilerini ateşler içinde bulurlardı. Adı Sabinus'tu ve Leydi Uzun Burun ona çaresizce aşık olmuştu....

-Lady Long-Nose'dan

Leydi Elspeth hiç de bir leydi gibi görünmüyordu.

Julian kaşlarını çatarak ona baktı, yanağındaki ve çenesindeki lekeler, başındaki kaba şala ve sade kahverengi eteklerine baktı. Buna bir de kızın aşırı masum ifadesi eklenince, Windemere Evi'nden kaçtığını görmemiş olsa bile şüphelenecekti.

Onu sadece tesadüfen görmüştü. Lucretia için duyduğu endişe ve Augustus'un suikastçısı onu öldürmeyi başarmadan önce Lucretia'yı sağ salim görmesi gerektiğini bildiği için uykusu kaçmıştı. Güneş doğmadan kalkmış ve Augustus'un planları hakkında bilgi vermesi için rüşvet verebileceği bir uşak ya da oda hizmetçisi, hatta bir seyis bulma umuduyla amcasının evine doğru yola çıkmıştı.

Ve Windemere Evi'nin önünden Leydi Elspeth'ten başka kimi görecekti ki? Tabii ki.

Onu sarsmak istedi. Onu odasına götürüp kilitlemek istiyordu. Onu uyarmıştı. Amcasına her yaklaştığında kendini ne kadar büyük bir tehlikeye attığının farkında değil miydi? Augustus ona zarar verebilirdi.

Julian onun hayatta olup olmadığını asla bilemeyecekti.

"Beni dinlemelisin," diye bağırdı, iki eli de kadının omuzlarındaydı, parmakları bastırılmış bir öfkeyle bükülüyordu. "Kütüphaneler hakkında ne kadar meraklı olursanız olun, amcam ölümcüldür. Eğer sen-"

Ayaklarının dibinde bir yerden gelen bir hırıltıyla bölündü.

Julian yere baktı ve dudakları keskin dişlerinin arasından geriye doğru çekilmiş, tuhaf bir şekilde kısa boylu bir melezin gözleriyle karşılaştı. "Kimin köpeği bu?"

"Benim." Leydi Elspeth kaşlarını çatarak köpeğe baktı. "Yine de hâlâ bir isim düşünüyorum. Thomas hakkında ne düşünüyorsun?"

Julian bakakaldı. "Ne?"

"Hayır, katılıyorum," diye devam etti Leydi Elspeth, hâlâ köpeği inceleyerek. "Bir Thomas'a benzemiyor." Parmaklarını şıklattı. "Bobby! Hırlamayı kes."

Bir şey varsa, köpeğin gurultusu şimdi daha yüksekti.

Leydi Elspeth içini çekti. "Onun da Bobby'den hoşlandığını sanmıyorum." Onu sarstı. "Beni dinle!"

Onun gözlerinin içine baktı ve nazıkçe "Hayır" dedi.

Ve korkusu, hayal kırıklığı, özlemi ve içinde özenle bastırdığı her şey patladı.

Onu kabaca kollarının arasına çekti ve dudaklarını yutmak için başını eğdi. Kız tatlı ve yumuşaktı ve tadı yaralı ruhu için merhem gibiydi. Diliyle onun ağzını açtı, sanki derinliklerinde yaşamını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu tüm sırları saklıyormuş gibi neredeyse umutsuzca içine girdi. Kadın boğazından öyle yumuşak bir inilti çıkardı ki, adam bunu duymaktan çok hissetti, dudaklarında bir titreme oldu ve başparmağını boğazının nabzına bastırıp içinden geçen duyguları anlayabilmek için elini çenesine götürdü.

Orada, kollarında bu küçük, yemyeşil yaratıkla duracak, onun dudaklarını ve özünü sonsuza dek tüketecek, onun masum sıcaklığı ve mutluluğuyla sonsuza dek beslenecekti, ancak bir köpek arabası tıkırdayarak geçti, arabayı süren çocuk onlara kaba bir şekilde ısıklık çaldı.

Julian dehşete kapılarak doğruldu. Ne zaman edepten bu kadar uzaklaşmış, kendi korkunç arzuları tarafından bu kadar yok edilmişti ki sokakta bir kadını öpebiliyordu? "Özür dilerim," dedi ve kendi kulakları için bile kelimeler buzla kaplıydı.

Güzel. Oldukça. Adamantine mantosunu üzerine çekmek rahatlatıcıydı.

Omuzları tekrar. Ona karşı kullanılabilecek her türlü yumuşaklık, *zayıflık* belirtisini derinlere gömmek için.

Leydi Elspeth ona baktı ve usulca dudaklarına dokundu. "Ah." Başını sorgulayan bir baştankara gibi eğdi. "Neden benden af diliyorsun? Bu oldukça hoşuma gitti."

İçgüdüsel bir sarsıntı hissetti, bağlarının gevşediğini, zincir zırhı kararlılığının zayıfladığını hissetti ve sertçe geri çekildi, göğsü demirle sarılmış gibi hissedene kadar kontrolünü sıkılaştırdı. "Gel."

Julian, Leydi Elspeth'in koluna girdi -kaçmayacağına güvenmiyordu- ve Whispers'a doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Seni eve götürüyorum."

"Peki ya eve gitmek istemezsem?" diye sordu saf bir merak tonuyla. "Ya ben ve köpeğim yürüyüşümüze devam etmek istersek?"

Julian köpeğin gerçekten de onlarla birlikte koştuğunu görmek için hızla aşağıya baktı. Kaşlarını çattı. "Sana saldırdığımda o köpek beni ısırmalıydı."

Alay etti. "Constantine bundan çok daha medenidir ve ayrıca bana *saldırmadın*. Sadece öpüştük."

Orantısız bir mağduriyetle durdu. "Ne saçmalıyorsun sen? Duygularını ya da isteklerini hiç dikkate almadan seni kucakladım. Yaptıklarım bir aylağın davranışlarıydı. Bir erkeğin sana istediğini yapmasını fiziksel olarak engelleyemeyeceğini hatırlasan iyi edersin. Daha dikkatli olmalısın."

"Aslında isteseydim seni durdurabilirdim." Üzerindeki bir yerden küçük ama ölümcül görünümlü bir tabanca çıkardı ve adamın gözleri önünde salladı. "Ama beni öpmeni engellemek istemedim."

Julian gözlerini kırptırdı ve duvarlarının temellerinin sarsıldığını hissetti. Onu vurabilirdi. Onu kasıtlı olarak yaralayabilir, hatta öldürebilirdi ve Julian onu engelleyemezdi.

Kucaklaşmalarının kontrolünün kendisinde olduğunu düşünmüştü ama gerçekte Başından beri kontrolü elinde tutan oydu.

Gözlerini kapadı -sadece bir saniyeliğine- ve bu düşüncenin heyecanının vücudunda dolaştığını ve aletini sertleştirdiğini hissetti.

Onun kontrolü.

Sonra arzularını bastırdı, engellerini sıkıca kapattı ve

tekrar yürümeye başladı. Artık Fısıltılar Evi'ne yaklaşmış olmalıydılar. "O tabancayı Windemere Evi'ne götürdün."

Tabanca tekrar kaybolmuştu ve Leydi Elspeth'in sesi biraz kaygılıydı. "Şey, evet."

"Windemere Evi'nde işin yok," dedi soğuk bir sesle. "Casusluk mu yapıyorsun yoksa-"

"Neden benim bir casus olduğumu düşündünüz?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkındı.

Dişlerini sıktı. "Belki de seni her gördüğümde, genellikle ailemin kütüphanelerinden birinde şüpheli bir şekilde gizlendiğin içindir."

"Beni bir kütüphanede *iki kez* gördün," dedi, sesi gülünç derecede öfkeliydi. "Ve ikincisinde, kız kardeşin beni işe almıştı!"

Öyle aniden durdu ki onu kendine doğru çekmek zorunda kaldı. "Peki ya bu sabah? Windemere Evi'nde nereye gittin?"

Saçma sapan çekici surat ifadesi, ihtiyacı olan tek cevaptı.

"Oldukça." Julian başını salladı ve tekrar yola koyulurken kızın dirseğini kendi dirseğine sıkıca bağladı. "Ya casusluk yapıyorsun ya da doğal olmayan bir şekilde kütüphanelere ilgi duyuyorsun."

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Ona baktığında kaşlarının arasında düşünceli bir kırılganlık olduğunu gördü.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi düşünceli bir şekilde, "kitaplara ve kütüphanelere çok bağlıyım."

Şüpheli bir kaş kaldırdı. "Evlere girmeye yetecek kadar mı?"

Kadın ağzını açtı ve adam bir an için kadının devam edeceğini ve deli bir bibliyofil olduğunu iddia edeceğini düşündü.

Leydi Elspeth ağzını kapattı ve başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ama bu zafer ona mutluluk getirmedi çünkü bu, Leydi Elspeth'in gerçekten de bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Bu da Windemere Dükü hakkındaki uyarılarının kulak ardı edildiği anlamına geliyordu.

Baş ağrısının başlangıcı bir gözünün arkasını sızlattı. Önce Lucretia, şimdi de Leydi Elspeth ve tabii ki Messalina ve Quinn. Hepsini amcasından uzak tutmak zorundaydı. Çok fazla hayatla hokkabazlık yapıyordu ve birinin düşmesine izin verirse, kaza herkes için yıkıcı olurdu.

Julian, Whispers'ın görüntüsüyle kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı.

Ev. Güneş artık tamamen doğmuştu ve Leydi Elspeth'i aceleyle merdivenlerden çıkarmaktan -doğal olarak tazı da onu takip ediyordu- ve ön kapıyı çalmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Umarım geç kalmamıştır.

Kapıyı, saat henüz yedi olmamasına rağmen temiz ve uyanık görünen bir uşak açtı. "Efendim?" Leydi Elspeth'e baktı. "Günaydın leydim."

Leydi Elspeth muhteşem bir şekilde gülümsedi, o kadar parlaktı ki güneşin kendisini bile utandırıyordu. Kâhyanın nasıl olup da sendeleyerek geri çekilmediği bir muammaydı. "Günaydın Crusher. Ne düşünüyorsun? Çok şanslıydım ve sabah gezintimde Bay Greycourt'a rastladım." Crusher'ın bakışları köpeğe sabitlenmek üzere alçalmıştı. "Oh, bir de köpek edindim, henüz isimlendirilmemiş."

Uşak bir kez göz kırptı ve başını salladı. "Elbette leydim." Kapıyı daha geniş açarak hepsini içeri aldı.

Leydi Elspeth başka bir şey söylemeden hemen merdivenlere koştu ve köpeğin peşine takılarak evin üst katlarına doğru gözden kayboldu. Ona dönüp bakmadı bile.

Julian homurdandı ve uşağa döndü. "Bay Hawthorne'u görmek istiyorum."

"Elbette, efendim. Eğer burada beklerseniz, müsait olup olmadığını öğreneceğim."

Julian'a koridorun hemen dışındaki küçük bir kabul odası gösterildi. Parlak sarıya boyanmıştı ve şöminenin yanına bir dizi zarif sandalye dizilmişti.

Quintus odaya girdiğinde kaşlarını indirerek ayağa kalktı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Hawthorne'la tek başıma görüşmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Julian cevap veremedi Hawthorne kapıdan içeri girdi. "Greycourt. Quintus."

"Hawthorne." Julian başını salladı, Quintus ise sadece homurdanarak selam verdi. Kardeşinin bu saatte uyanık olması bir mucizeydi.

Gideon Hawthorne şık, kaslı bir adamdı, Julian'ın kendisinden biraz daha kısaydı. Konuşmasında hâlâ doğup büyüdüğü St Giles'in tınısı vardı.

Kapı tekrar açıldı ve içeri kahve kokusu getiren bir hizmetçi girdi.

Hawthorne başıyla onu onayladı ve üç fincan doldurmadan önce kapı tekrar kapanana kadar bekledi. "Eee?"

Julian başını salladı. "Archway reddetti." Kardeşine baktı. "Quinn?"

Adam konuşmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. "Lucretia'yla evlenmek isteyen adamı henüz bulamadım. Ancak elimde birkaç şüpheli var. Augustus, Earl Evening ve Lord William Speckling ile şehrin kahvehanesinde buluştu, yani adam onlardan biri olabilir ya da olmayabilir."

Julian başını salladı ve Hawthorne'a baktı. "Hiç şansın yaver gitti mi?"

Hawthorne öne doğru eğildi. "Lucretia'yı Londra'dan kaçırabilecek kişiler hakkında araştırma yaptım. Birini bulmuş olabilirim. Biraz kabalar."

"Bu kişiye güveniyor musun?" Julian sordu.

Hawthorne yüzünü buruşturdu. "Bu da sorunun bir parçası."

Quinn içini çekti ve başını sandalyesinin arkasına yasladı. "Bu çıldırtıcı. Ya onu Dover'a götürürsem?"

"Takip edileceksin," diye homurdandı Hawthorne. "Hem Windemere hem de her kimse muhtemelen damat tarafından."

Julian kahvesinden bir yudum aldı. "Adamların hâlâ Lucretia'yı koruyor mu?" Hawthorne başını salladı. "Bildiğin gibi."

"Teşekkür ederim," dedi Julian. Leydi Elspeth'in sokaklarda dolaştığını hatırladı. "Onlara sadece geceleri evinize girenlere değil, çıkanlara da göz kulak olmaları gerektiğini hatırlatmak isteyebilirsiniz."

Hawthorne kaşlarını kaldırdı. "Pekala."

"Dün manastırda yaşanan silahlı saldırıyı duydunuz mu?"

Quinn kendi kendine öfkeyle mırıldandı çünkü elbette Julian ona bir gece önce söylemişti.

Hawthorne'un ifadesi daha da soğuklaştı ama sadece başını salladı.

"Eğer bir şey..." Julian başını salladı. Bunun etrafında dolanmanın bir anlamı yoktu. "Eğer ölürsem." Hawthorne'un siyah bakışlarıyla karşılaştı. "Onları güvende görmek için elinden geleni yapacak mısın? Hem Messalina'yı hem de Lucretia'yı?" Öksürdü. "Ve Leydi Elspeth de mi?"

Quinn'in kaşları çatıldı.

Hawthorne Julian'a tuhaf bir bakış attı ama bu gecikmiş ekleme hakkında yorum yapmadı. "Evet," dedi huysuzca. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Güzel." Julian içini çekti ve hızlı adımlarla devam etti, "Lucretia'nın yakında Londra'dan çıkmasını umuyorum. O zamana kadar..."

"Lucretia ve Messalina'nın etrafındaki korumaları iki katına çıkaracağım. Ama Greycourt" -Hawthorne'un bakışları ciddiydi- "Windemere Dükü'nün benden çok daha fazla parası ve gücü var. Lucretia'nın iyiliği için ikinizin de taşınması gerekiyor."

abuk."

"Evet." Julian'ın parmakları sıkıştı. "Biliyorum."

Quinn son kahvesini de içerken ayağı kalktı ve selam verdi. Kardeşiyle birlikte kapıya doğru yürüdü ve evden ıktı.

Quinn onlar ön basamaktan inene kadar bekledi. "Leydi Elspeth?"

Julian nefesinin altından küfretti. "Leydi Elspeth *de Moray*. De Moray'ın en küçük kız kardeşi. Whispers'ta kalıyor."

"Ah," dedi Quinn, sesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Julian önde giden bir çocuğun etrafından dolandı ve kardeşiine şüpheli bir bakış attı.

Dudakları sanki gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi birbirine bastırılmıştı. "Lanet olsun sana," diye tersledi Julian.

Bu noktada Quinn kahkahalara boğuldu ve yoldan geçen bir hizmetçiyi ürküttü. "Şimdi, şimdi, küfürlü konuşmaya gerek yok."

Tanrım, kardeşi sinir bozucu olabiliyordu.

"O Ran'ın kız kardeşi," diye hırladı Julian. "Orada hiçbir şey yok."

"Hayır mı?" Quinn'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Kız kardeşlerimizle birlikte ona Jules adını verdin. Sanırım bunun bir anlamı var. Kabul etmek istemesen bile."

Julian sadece başını salladı. Daha fazla bir şey söylerse, Quinn'in spekülasyonlarını beslemiş olacaktı, ne kadar saçma olsalar da.

Leydi Elspeth ona göre değildi, ona ne kadar meydan okusa da.

Julian kaşlarını çattı. Hawthorne'a muhafızlarının Leydi Elspeth'in evden kaçmasına izin verdiğini açıkça söylemeliydi. Yapılacak en güvenli şey bu olurdu. Yapılması gereken doğru şey. Ama ona böyle bir şekilde ihanet edemezdi.

Aptalın tekiydi.

* * *

"Elspeth?" Messalina'nın sesi o öğleden sonra kütüphanenin kapısından geldi.

Elspeth yorgunluğunun çok fazla belli olmamasını umarak başını kaldırdı. Her zamanki saatinde kalkmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç saat uyuyabilmişti. Şüphe uyandırmanın bir anlamı yoktu.

Evet. Bay Greycourt'un şüphesi dışında. Yoksa nefret miydi? Öpücüğü

çok kızgındım.

Ağzı çok sıcaktı.

Hem öpücüğü hem de adamı aklından çıkarmaya çalışarak iç çekti. "Özür dilerim, yün topluyordum. Neye ihtiyacınız var?"

Messalina gülümseyerek yaklaştı. "Pek bir şey yok. Sadece mutfakta garip bir köpek var ve Sam onun size ait olduğunu düşünüyor."

Sam, Daisy'ye bakan sekiz ya da muhtemelen on yaşlarında bir çocuktu - Elspeth çocukların yaşlarını tahmin etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Elspeth'in o sabah bulduğu melez köpek, öğle yemeğinden sonra onu kütüphaneye kadar takip etmişti.

Şimdi odaya göz gezdiriyordu. Yerde gelişigüzel yığınlar halinde duran kitap yığınları ve odanın arkasındaki tahta kutularda daha fazla kitap vardı. Köpek hiçbir yerde görünmüyordu. "Ah, yazık. Umarım kendini rahatsız etmiyordur?"

"Hiç de değil." Messalina, kendisi de yerde oturmakta olan Elspeth'in yanındaki sandalyeye oturdu, eteklerini savurdu. "Daisy'ye hırladı ama bence sadece Daisy'ye haddini bildiriyordu."

Elspeth yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. Kendini bana bağlamış gibi görünüyor."

Messalina başını eğdi. "Ne zaman? Onu daha önce hiç fark etmemiştim."

Elspeth, "Çünkü onu daha bu sabah buldum," diye cevap verdi. en azından gerçeğin görünüşünü korumak için. "Sabah yürüyüşümde."

"Tabii ki yaptın." Arkadaşı eğlenerek gülümsedi. "Yuvaya ve rahata ihtiyacı olan başıboşları kendine çekecek bir tipe benziyorsun."

"Teşekkür ederim." Elspeth gülümsedi. "Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Olması gerektiği gibi. Bugün ne buldunuz?" Messalina kitap yığınlarını işaret etti. "Kütüphaneyi açmak bir hazine avı gibi ve korkarım ki mücevherlerine bayıldım."

"Son bulduklarım elmas ya da altından ziyade taşa benziyor." Elspeth yüzünü buruşturdu. "Sanırım *Kilide Tecavüz*'ün biri Almanca olmak üzere üç farklı baskısı var sizde?"

Elspeth küçük kitap yığınlarından birini işaret etti.

Messalina şaşkın görünüyordu. "Ama orada beş kitap var."

Elspeth içini çekti. "Evet. İki baskının iki kopyası var."

"Ah." Messalina burnunu kıristırdı. "Papa'dan pek hoşlandığım söylenemez."

Elspeth memnuniyetle, "Güzel," dedi. Pope'tan nefret ederdi. "O halde

Belki bunlardan birkaçını satabiliriz?"

"Hepsini." Messalina başını salladı.

Kapı açıldı ve bir hizmetçi tepside çay ve küçük sevimli keklerle içeri girdi. Daisy, Elspeth'in melez köpeği ve Sam'in peşinden koşarak içeri girdi.

"İşte buradasın," dedi Elspeth mutlulukla.

Gün ışığında, kısa tüylerinin arka planında kırmızımsı kahverengi ve siyah büyük lekeler bulunan beyaz bir zemin vardı. Kulakları aşırı büyüktü ve başının yanlarından sarkıyordu. Ama gözleri akıcı, duygulu bir kahverengiydi; bir köpekte gördüğü en güzel gözler.

Ve şu anda o gözler keklere sabitlenmişti. Elspeth kaşlarını çatı. "Onu beslemedin mi Sam?"

"Yaptım hanımefendi," diye söze girdi. "Ve iki tabak artık yedi."

"Peki o zaman," dedi Elspeth köpeğe, "gerçekten başka bir şeye ihtiyacın yok."

Köpek hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti ve onun ayaklarının dibine uzandı.

Hizmetçi boğazını temizledi. "Çayı nereye koyayım hanımefendi?"

"Orta masaya lütfen." Messalina ayağa kalktı. "Gelin. Çayı düzgünce içelim."

"Pekâlâ." Elspeth muhtemelen çok hantal bir şekilde ayağa kalktı. "Lucretia'nın burada olmamasına şaşırdım."

"Şüphesiz uyukluyordur," diye mırıldandı Messalina. "Kız kardeşimi çok seviyorum ama yemin ederim Londra'daki en tembel yaratık o."

Daisy, sahibinin yanına doğru zıpladı, ancak Elspeth'in köpeği nefesinin altında guruldayınca korktu.

"Köpeğiniz Daisy'yi incitecek mi leydim?" Sam endişeli bir sesle sordu.

Elspeth, Messalina'nın karşısına otururken, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "O sadece Daisy'ye daha büyük olduğunu ve bu nedenle Daisy'nin ona karşı saygılı olması gerektiğini gösteriyor. Yine de hırladığı için özür dilerim." Şimdi tetikte oturan köpeğe sertçe baktı.

"Ona ne diyorsun o zaman?" Sam sordu.

Hizmetçiler çay malzemelerini yerleştirmeyi bitirip sessizce ayrıldılar.

Daisy kekleri görünce kendine geldi ve Messalina'nın çayı doldurmasını dikkatle izledi.

"Henüz doğru ismi bulamadım," dedi Elspeth düşünceli bir ifadeyle. "Bu

Bir şeyleri adlandırmak oldukça önemli bir olay, öyle değil mi?" Messalina ciddiyle, "Kesinlikle," dedi.

Sam'in kaşları çatıldı. "Adını bilmiyorsa nasıl gelmeyi düşünüyor o zaman?"

Messalina, "Bu çok iyi bir nokta," diye mırıldandı.

"Evet, öyle." Elspeth köpeğin sıvı gözleriyle karşılaştı. "Belki bana yardım edebilirsin, Sam. Messalina bana Daisy'ye isim verenin sen olduğunu söyledi. Benekli hakkında ne düşünüyorsun?"

Sam diplomatik bir tavırla, "Ee... biraz sıradan görünüyor," dedi.

"Elbette," dedi Elspeth gülümsemesini tutarak. "Sen ne düşünüyorsun, Messalina?"

"Oldukça sert biri," diye yorumladı Messalina. "Belki de Abraham?"

Elspeth başını salladı. "Çok yaşlı."

"Tatlım?"

Elspeth güldü. "Çok genç."

Messalina'nın dudakları kıpırdadı. "Ona Julian'ın adını vermelisin, o da çok serttir."

Elspeth o öpücüğü, Bay Greycourt'un onu neredeyse zorla kollarına çekişini düşündü. O zaman hiç de sert davranmamıştı. Kulaklarının ısındığını hissetti ve aceleyle, "Bu karışıklığa neden olabilir," dedi. Sam'e döndü. "Başka bir fikrin var mı?"

Çocuk ciddiyle meleze baktı. "Plum." Messalina gözlerini kırıştırdı. "Anlayamadım?"

"Plum." Sam utangaç görünüyordu. "Meyve."

Elspeth başını eğdi. "Hm. Sanırım bu ismi sevdim, ama sana bunu düşündüren neydi?"

Sam küçük bir sırıtışla, "En çok erikli pudingi severim," dedi.

"Bir isim için çok iyi bir neden." Messalina bilgece başını salladı.

"O zaman Plum olsun." Elspeth ayaklarının dibindeki köpeğe baktı. "Ne düşünüyorsun, Plum?"

Köpek kuyruğunu salladı.

Messalina güldü "Sanırım onaylıyor."

"Aferin, Plum." Elspeth pastasından bir parça kopardı ve ona verdi.

Daisy -kıskanmış olacak ki- Messalina'nın kucağına tırmanmaya çalıştı, ancak yarısına kadar gelebildi ve bir gıcırtyyla yere düştü.

Messalina yavru köpeğe doğru eğildi, ama Daisy Sam'in ayaklarının dibinde kıpırdanarak ona doğru koştu.

Messalina başını salladı. "Belki de Daisy'nin arka bahçede koşma vakti gelmiştir."

"Peki, hanımefendi." Sam Daisy'yi dikkatle kucağına aldı ve odadan çıktı.

"Bence Daisy Sam'i benden daha çok seviyor olabilir." Sözlerine rağmen Messalina gülümsüyordu. "Bahçede koşturmaktan olmalı."

"Köpekler koşturmaya sever." Elspeth Plum'a baktı. "En azından çoğu köpek sever."

"Plum koşmayı sevmiyor mu?"

"Evet." Elspeth pastasının son kısmını bitirirken konsantre oldu.

Messalina ikinci fincan çayı doldururken, "Erik'i daha bir gün bile içmedin," diye cevap verdi. Köpeğe şüpheyle baktı. "Hız için yaratılmamış gibi görünüyor."

Elspeth, Plum'ın Windemere Evi'nin bahçesinden dörtnala çıkışını hatırladı. "Sanırım seni şaşırtacaktı."

Kütüphanenin kapısı dramatik bir şekilde açıldığında Lucretia'nın üstü başı darmadağın bir halde olduğu görüldü. "Bütün pastaları yedin mi?"

"Hepsi değil," diye yanıtladı Messalina, sesi son derece sakın geliyordu. "Gel otur canım."

Lucretia, "Oh, çok şükür," dedi ve sandalyelerden birine oturdu. "Kekler çok güzel," dedi Elspeth yardımsever bir tavırla. "İçleri şekerle dolu. çilek reçeli."

Messalina daha fazla sıcak su için zili çaldı ve birkaç dakika boyunca çay servisi ritüeli öncelik kazandı.

Hizmetçi gittiğinde Lucretia boğazını temizledi. "Amcam beni ne zaman evlendirmeyi planlıyor acaba?"

Messalina ona endişeli bir bakış gönderdi. "Julian ve Quinn bu sabah Gideon'a danıştılar ve seni Londra'dan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaklarına inanıyorum."

Lucretia içini çekti. "Sanırım beni çıkarabilirler. Ama ya amcam beni almak için adam gönderirse? O zaman ne olacak?" Tabağındaki keklerden birini çatalıyla dürttü. "Keşke başkalarına güvenmek zorunda olmasaydım. Kendimi koruyabilmek istiyorum."

Elspeth hayal kırıklığı içinde, "Keşke Bilge Kadınlar yardım edebilseydi," dedi. Messalina ona baktı. "Bilge Kadınlar" mı? Sen ve senin

kız kardeşler onlardan kaçmak zorunda mı kaldı?"

"Evet, öyle yaptık," dedi Elspeth acımasızca. "Ama bu durum tam da Bilge Kadınların yardım ettiği türden bir şey. Eğer Freya hâlâ Macha olsaydı, haberciye haber gönderebilir, o da diğer Bilge Kadınlara haber verirdi. Lucretia'yı ülke dışına kaçırان bir gizli yardımcılar zinciri olurdu."

Messalina keskin bir nefes aldı. "Bu kadar kolay mı?"

"Lucretia öyle bir kaybolurdu ki, hiçbir erkek onu bulamazdı." Elspeth iç çekti. "Ama şimdi, ağlar devre dışı bırakılmışken? Bilge Kadınlar kendi kendilerini engellediler."

Messalina başını salladı. "Hem senin hem de Freya'nın Bilge Kadınlar'ın çöküşünün yasını neden tuttuğunuzu anlayabiliyorum."

Lucretia elini gürültülü bir tokatla masaya indirdi. "Keşke bir kılıç kullanabilseydim. En azından kendimi savunmak için bir umudum olurdu." Elspeth'e döndü. "Kız kardeşin kılıçla nasıl düello yapılacağını bilmiyor mu? Messalina bir keresinde Kester'la düello yaptığını ve onu yendiğini söylemişti."

Elspeth gururla gülümsedi. "Freya gördüğüm en iyi kılıç ustası. Ama bence bir bıçak senin için daha faydalı olur."

Lucretia ters ters baktı. "Neden?"

Elspeth kolundan bir bıçak çıkarıyormuş gibi yaptı. "Yanında taşınması daha kolay. Saklaması daha kolay."

"Bu mantıklı." Lucretia başını salladı. "Peki Freya bıçakla nasıl dövüşüleceğini biliyor mu?"

Elspeth olumlu cevap vermek üzereydi. Aslında Elspeth ve her iki kız kardeşi de farklı silahlarla dövüşmeyi öğrenerek büyümüşlerdi.

Ama Messalina'nın başka bir fikri vardı. "Hayatım, Gideon bıçakla nasıl dövüşüleceğini bilir. St Giles'da ödül için dövüşürdü ve *kazanırdı*."

Lucretia burnunu kırıştırdı. "*Gideon*'dan bana öğretmesini istememi mi istiyorsun?"

Messalina biraz sinirli görünüyordu. "Neden olmasın? Ne de olsa o bir uzman."

"Biliyorum," dedi Lucretia yüksek sesle ve sonra daha sessiz, "Ama kabul edecek mi? Ona karşı pek de iyi davranmadım."

"Hayır, ama sanırım Gideon senin tavrını her şeyden çok eğlenceli buluyor."

Lucretia'nın gözleri öfkeye benzer bir ifadeyle irileşti.

Messalina aceleyle, "Demek ki senden oldukça hoşlanıyor," dedi. "Sor ona."

Eminim size yardım etmek isteyecektir."

Lucretia başını salladı ve bir parça kek yedi.

Messalina içini çekti ve Elspeth'e dönmeden önce yüzüne belli ki bir gülümseme yerleştirdi. "Yer yerine çalışmak için bir masa istemediğinize emin misiniz? Gerçekten, bir tane getirmek hiç sorun olmaz."

"Yerde oturmayı seviyorum," dedi Elspeth. "Kendimi tüm kitaplara daha yakın hissediyorum ve neredeyse tüm odayı kitaplarım için kullanabiliyorum."

"Öyle mi?" Messalina'nın sesi kuşkulu geliyordu. "Bunu yaptığınız için gerçekten minnettarım, biliyorsunuz."

"Benim için bir zevk." Elspeth boğazını temizledi. "Evlendiğinizde kendi kütüphanenizin olmamasına şaşırdım."

"Tabii ki kitaplarım vardı," diye yanıtladı Messalina. "Bir fincan daha ister misiniz?"

"Aile kitapları mı?" Elspeth çok ilgili görünmemeye çalışarak sordu. "Ve evet, lütfen."

"Oh, hayır." Messalina çay fincanını aldı. "Amcamda tüm aile kitapları var." Çayını doldurdu. "En azından Windemere Evi ve Greycourt'taki tüm kitaplar. Greycourt kütüphanesini hiç hatırlıyor musun?"

"Evet, fildişi saplı bir büyüteç olduğunu hatırlıyorum," dedi Elspeth. "Sanırım ona dokunmamam söylenmişti. Kilometrelerce uzunlukta raflar hatırlıyorum. En az bin kitap olmalıydı."

"Vardı." Messalina dudaklarını büzdü. "Ama amcam babamın ölümünden sonra kitapların çoğunu ortadan kaldırdı. Büyükbabam, babamın yaşadığı sürece malikâneyi kullanabilmesi için özel bir vasiyette bulunmuştu ama o ikinci oğuldu ve doğal olarak mülk Augustus'a geri döndü. Kütüphane babamın hazinesiydi. Annemin ölmeden önce, amcamın kütüphaneyi önemsememesinden çok rahatsız olduğunu hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Korkarım kitapların çoğunu yaktı."

Elspeth'in kalbi sadece kitapların yok edilmesiyle değil, aynı zamanda Windemere kütüphanesini çoktan araştırdığı ve Greycourt'ta bir kütüphane yoksa...

Boğazını temizledi. "Dükalıktaki daha küçük mülklerde başka kütüphaneler de olmalı?"

"Emin değilim," dedi Messalina üzüntüyle. "Bir keresinde Bath'daki Heathers'da bir tane vardı. Okuyacak bir şeyler bulmak için raflara baktığımı hatırlıyorum. Ama Augustus..." Yutkundu. "Gerçekten kitaplara ya da

kütüphaneler."

Elsbeth elindeki çay fincanına baktı. Dük, Greycourt kütüphanelerindeki kitapları yaktırdıysa, Maighread'in günlüğü çoktan yok edilmiş olabilirdi. Sonsuza dek gitmiş olabilirdi.

Ve onunla birlikte Bilge Kadınları kurtarmak için tek şansı.

ALTINCI BÖLÜM

Leydi Uzun Burun Sabinus'la birlikte ata biner ve onunla çit de çevirirdi. Onunla uzun felsefi tartışmalar yapar ve şiirlerini eleştirmesine yardımcı olurdu. Çok yakındılar. Bir gün Leydi Uzun Burun aşkını daha fazla sessiz tutamayacağını anladı. Ona umutları, hayalleri ve özlemleriyle dolu bir mektup yazmaya karar verdi....

-Lady Long-Nose'dan

Elspeth ertesi gece Harlowe House'un balo salonunun hemen içinde durdu ve uşağa şüpheyle baktı.

Freya içini çekti. "Bakmayı kes. Fletcher bir hırsız ya da katil değil." Elspeth bakışlarını Freya'ya çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Freya sabırla, "Fletcher en iyi referanslarla geldi: bir kraliyet prensesi."

"Kraliyet ailesi son derece şüpheli," dedi Elspeth. "Ayrıca, Fletcher zamanını bekliyor olabilir."

"Ne için?" Freya talep etti.

Elspeth gözlerini kıstı ama itiraf etmek zorunda kaldı: "Bilmiyorum."

Harlowe Dükü ve Freya'nın yeni evlendiği kocası Kester'ın kıkırdaması öksürüğe dönüştü.

Freya, Lucretia'ya dönmeden önce Kester'a, "Onu cesaretlendirme," diye mırıldandı.

Onların arkasında, sıkılmış görünen Bay Hawthorne ile birlikte kabul sırasına girmiş olan Messalina, "Neden Elspeth'i kokteyle götürmüyorsun hayatım?" dedi.

"Elbette." Lucretia kız kardeşine başıyla onay verdi.

Freya yeni gelen bir başka konuğa gülümsedi.

Elsbeth diğer kadının yanında yürürken biraz asi bir tavırla, "Yumruk sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Kimse punç sevmez," diye karşılık verdi

Lucretia. "O zaman insanlar neden içiyor?"

"Bu... şenlikli mi?" Lucretia hiç de emin görünmüyordu.

Elsbeth bağıını salladı ama Freya'nın balo salonu dikkatini dağıtmıyordu. Bu odayı sadece bir kez, Londra'ya ilk geldiğinde Freya Elspeth'e Harlowe Evi'ni gezdirdiğinde görmüştü.

Bu gece oda ısıllı ışıldı.

Duvarlar beyaz alçı kabartmalarla süslenmiş, hoş, soluk yeşilimsi bir maviydi. Tavan oldukça yüksekti ve tamamen bir sahne ile boyanmıştı... şey, emin değildi ama oldukça fazla çıplak vücut vardı. Konukların üzerinde iki devasa avize asılıydı ve mum ışığı cam damlalardan yansıyor.

Odanın etrafında yüzlerce mum daha yakılmıştı, havada balmumu ve duman kokusu vardı. Devasa beyaz gül demetleri kaidelerin ve masaların üzerinde duruyor, parfümleri balmumuna karışıyordu.

İnsanlar odayı doldurmuştu, ipekler ve kadifeler öylesine parlak renklere bürünmüştü ki dönen bir gökkuşağını andırıyordu.

Balo gürültüsü, kokulu, sıcak ve görkemli bir şekilde güzeldi.

Elsbeth dalgın dalgın Lucretia'yla kol kola girmişti ki Mr. Greycourt, bir duvara yaslanmış sıkılmış görünüyordu.

"Freya Julian'ı mı davet etti?" Lucretia, Elspeth'in bakışlarını takip ederek sordu. "Kester'in Julian'la arasının iyi olduğunu sanmıyordum?"

"I Yapma. düşünmek o " Elspeth cevap verdi Yavaşça, ve sonra "Ya Julian ya da Ranulf."

Greycourt'taki trajediden önce üç adamın da birer hırsız kadar kalın kafalı olduğuna dair sadece bölük pörçük anıları vardı.

Tekrar alıcı hattına baktı. Hem Kester hem de Freya ilgisiz görünüyordu.

"O zaman neden-?" Lucretia fısıldadı.

Bay Hawthorne'un sesi arkalarından geldi. "Harlowe'dan hem Julian'ı hem de Quintus'u davet etmesini istedim."

Elsbeth, Lucretia'yla birlikte döndüğünde Bay Hawthorne'u Messalina'nın yanında, elini onun dirseğine sokmuş halde buldu.

Messalina kocasına şüpheyle baktı. "Neyin peşindesin?"

Bay Hawthorne'un dudakları hınzırca kıvrıldı. "Eylemlerim haince olmak zorunda mı?"

Messalina kesin bir ifadeyle, "Evet," dedi.

Elspeth'in kaşları çatıldı. "Kardeşlerinin burada olmasından memnun değil misin?"

Messalina kısık bir sesle, "Buna sevinecek olanlar dedikoducular," dedi. "Kester o yazdan beri Julian'la konuşmadı ve ne Julian'ın ne de Ayr Dükü'nün onunla konuşmadığı iyi biliniyor." Messalina Elspeth'e özür dileyen bir bakış attı. "Korkarım Londra'da herkes konuşuyor. Bu sadece bizi ilgilendirmeli ama hepsi biliyor."

Elspeth balo salonuna baktı ve Messalina'nın ne demek istediğini anladı. Küçük hanımefendi ve beyefendi grupları bir arada sohbet ediyordu ki bu olağan bir şeydi. Olağan olmayan şey ise, Greycourt kardeşler ile kendisi ve Bay Greycourt arasında bakışan birkaç kişiden fazlasıydı.

Elspeth yavaşça, "İnsanların hâlâ bunun dedikodusunu yapacak kadar önemseydiğini bilmiyordum," dedi. "Bu kardeşin için çok korkunç olmalı."

Lucretia dudaklarını büzdü. "Birkaç yıl önce Julian Londra'daki bütün sosyal kulüplerden kovulmuştu. Şimdiye kadar dedikodulara alışmıştır herhalde."

Elspeth, Bay Greycourt'a baktı. Fısıldaşmalardan hiç etkilenmemiş görünüyordu ama duymuş olmalıydı. Yine de çok özel bir adamdı. Halkın onu dışlamasına karşı gerçekten başışıklık kazanabilir miydi?

Bay Greycourt sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gri gözleri kalabalık odada bile delici görünüyordu ve bir an için kalp atışları yavaşlar gibi oldu ve sanki balo salonunda sadece onlar varmış gibi gürültü kayboldu. Birden, önceki sabahki o yakıcı öpücükten beri onunla konuşmadığını hatırladı. Acaba o da hâlâ onun gibi kucaklaşmalarını düşünüyor muydu?

Yoksa unutmuş muydu?

Elspeth nefes aldı ve dikkatini arkadaşlarına odakladı.

Lucretia eleştirel bir tavırla, "Bir elmayı ısırılmış ve içinde bir kurt bulmuş gibi görünüyorsun," dedi.

Elspeth içini çekti. "Bir solucan değil, daha ziyade ağabeyin." Tekrar baktı ve Bay Greycourt'un şimdi başını dikkatle ona doğru çevirdiğini gördü. Bunun adil olduğunu düşündü. Eğer kendisi onu görmezden gelebiliyorsa, o da onu görmezden gelmekte haklıydı. Bu düşünce ruh halinin bozulmasına neden oldu. Mırıldandı, "Ve ben Bay Greycourt'u gördüm. Onu ısırmadım."

Bay Hawthorne yumruğunun içine öksürdü.

Messalina gözlerini kırıştırdı ve dirseğini kocasının böğrüne saplar gibi yaparak Elspeth'e, "Kokteyli içtin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lucretia, ikisi adına da cevap vererek. "Bundan kaçıyorduk."

"Bay Hawthorne, "İzin verirsiniz hanımlar," diye mırıldandı.

konuşmam gereken bir beyefendi var. Bana eşlik eder misin,

karıcığım?" Messalina kocasına gülümsedi. "Elbette."

Daha fazla konuşmadan uzaklaştılar.

Lucretia içini çekti. "Onun yüzünden kendini kaybetti."

"Eh," dedi Elspeth, odanın içinde dolaşmaya devam ederlerken, "sanırım insan başını kaybedecekse, bir koca da herhangi bir erkek kadar iyidir."

Lucretia homurdandı. "Her şeyi çok tuhaf bir şekilde ifade ediyorsun."

"Öyle mi?" Elspeth diğer kadına baktı. "O zaman bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence," dedi Lucretia, "Gideon'un kız kardeşime tapması çok iyi bir şey."

"Mm." Elspeth mırıldanarak cevap verdi. "Bay Hawthorne ile bıçak derslerine başladın mı?"

"Evet." Lucretia ürperdi. "Bu sabah çok erken kalktım. Kaslarımın ne kadar ağrıdığını anlatamam. Bıçak dövüşünü öğrenmenin neden bu kadar yorucu olduğunu anlamıyorum."

Elspeth gülümsememek için kendini zor tuttu. "Dersleri faydalı buldunuz mu?"

"İşin en kötü yanı da bu," dedi diğer kadın sinirli bir ses tonuyla. "İşe yarıyorlar. Hem de çok. Çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Sadece egzersiz yaptığım için pişmanım."

"Çok yazık," dedi Elspeth elinden geldiğince seviyeli bir şekilde.

Ama eğlendiğine dair bir işaret vermiş olmalıydı, çünkü Lucretia gözlerini şüpheyle kısarak ona baktı.

Sonra Elspeth'in arkasında bir şey gören kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arabella Holland orada," diye haykırdı Lucretia. "Gidip onu karşılayalım mı?"

Elspeth tereddüt etti. Arabella'yı severdi ama ilgilenmesi gereken bir işi vardı. "Umarım reddetmemin ve onun yerine kardeşinizle konuşmamın bir sakıncası yoktur? Westminster Abbey'de beni kurtardığı için ona teşekkür ettiğimden emin değilim."

"Ah." Lucretia kararsızmış gibi ağabeyi ile Bayan Holland'a baktı.

Elsbeth neşeyle, "Bana eşlik etmenize gerek yok," dedi. "Sanırım Bay Greycourt'a tek başıma yaklaşabilirim."

"Evet, ama..." Lucretia dudağını ısırdı. "Dedikoduları daha da alevlendirebilir."

"Beni korkutmuyorlar." Elspeth kolunu Lucretia'nın kolundan çekti. "Yardıma ihtiyacım olursa mendilimi sallayacağım."

Ve bununla birlikte Bay Greycourt'a doğru yürüdü. Beklentinin karnını çekiştirmesine engel olamıyordu. Bay Greycourt sert, korkutucu ve çoğu zaman oldukça kaba biriydi ama bunun bir dış görünüş olduğunu artık biliyordu. İçten içe neredeyse fanatik derecede önemsiyordu. Zeki, alaycı ve kesinlikle bir şeyler saklayan biriydi.

Onun sahte yüzünü yırtmak ve içinde sakladığı yumuşaklığı bulmak istiyordu.

Kadın yaklaşırken, "Leydi Elspeth," diye mırıldandı.

"Bay Greycourt." Ona bir reverans yaptı. "Sizi görmek ne güzel." Adam bir kaşını kaldırdı. "Beni daha dün görmüştünüz."

"Ben yaptım." Ciddi bir şekilde başını salladı. "Ama o zamandan beri çok şey oldu." "Ne gibi?" diye sordu.

"Mmm..." Düşünürken mırıldandı. "Bir *Don Kişot* ortaya çıkardım Kız kardeşinizin kütüphanesinde, güzelce korunmuş ve kırmızı deri ile ciltlenmiş."

"Olağanüstü." Ses tonu sıkıcıydı ama yanına geldiğinden beri gözlerini ondan ayırmadığını fark etti.

Elsbeth, "Ah, öyle," diye onu temin etti. "İspanyolca ve muhtemelen basılan ilk baskılardan biri. Ayrıca yeni köpeğimin adını da ben koydum." Kadın bekledi ama adam göz ucuyla hâlâ onu izlemesine rağmen sormadı. "Adı ne?" demelisin."

Bay Greycourt yavaşça nefes verdi. Sanki öfkesini bastırıyormuş gibi.

"Erik!" Kadın yine de cevap verdi. "Bence ona çok yakışıyor."

"Ne istiyorsunuz Leydi Elspeth?" diye sordu.

"Size eşlik etmek büyük bir zevk," diye yanıtladı nazikçe.

Bir an için yüz ifadesinde bir şey fark etti. Şaşkınlık mı? Kırılğanlık mı? Özlem?

Sonra gözleri buz kesti. "Kız kardeşlerim bile benimle arkadaşlık etmekten hoşlanmıyor leydim. Çizgiyi kes."

"Sanırım öyle," dedi ama adam cevap vermeyince içini çekti. "Kitaplar."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Elsbeth boğazını temizledi. "Dün Messalina ile Greycourt kütüphaneleri hakkında konuşuyorduk. Windemere Dükü'nün kitaplarla ilgilenmediğini, bu yüzden kütüphanelerin çoğunu söktürdüğünü söyledi." Durakladı ve dikkatlice, "Acaba hayatta kalan bir kütüphane biliyor musunuz? Belki de karanlık bir mülkü gözden kaçırmıştır?"

Konuşmadan önce çok uzun bir süre ona baktı. "Kütüphanelere oldukça takıntılısın, değil mi?"

Başını eğdi. "Herkes öyle değil mi?"

"Hayır." Bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. "Çoğu insan bundan daha sıkıcı bir şey düşünemez."

"O zaman sizin hiç kütüphaneniz yok mu?"

Ona baktı, gözleri öylesine dipsiz bir griydi ki ne düşündüğünü anlayamadı. "Ben öyle bir şey demedim."

Umutları arttı. "Londra'da bir şehir eviniz olmalı."

"Hayır." Nedense ağzı buruştu. "Annem bana ailesinden bir av köşkü bıraktı. Adders Hall."

"Ah," dedi neşeyle. "Londra'ya yakın mı?"

"Hayır. Neredeyse Galler sınırına varmak üzere," diye tersledi.

Bu, gününbirlik bir gezi fikrini ortadan kaldırdı. Elspeth onu, kendini bu kadar sıkı tutan bu adamı inceledi ve "Sanırım kütüphaneleri seviyorsun," demekten kendini alamadı.

Gözlerinin arkasında bir şey canlandı.

"Kütüphaneler gibi mi leydim?" O kadar yaklaştı ki, kadının üzerine çıktı. "Size şunu söyleyeyim: Babam kitap toplardı. Onları çok severdi. En eski anılarımdan bazıları, babam bana en son aldığı kitapları gösterirken kucağında oturduğum anlardır. Sayfaları çevirir ve bir grifonu, bir nergisi ya da bir Fransa haritasını işaret ederdi. Greycourt'taki kütüphane babamın en değerli varlığıydı." Buz gibi, ifadesiz ses tonu, söylediği tutkulu sözlerle keskin bir tezat oluşturuyordu. "Augustus kitaplarını satmaya ya da yok etmeye başladığında babam sadece bir gün önce gömülmüştü. Geriye hiçbir şey kalmadı. Annem babamın kitaplarından sadece küçük bir sandığı kurtarabildi. Onları Adders'a gönderdi. Geri kalan her şey gitti." Bir an için -sadece bir an için!- yüzü buruştu. "Evet. *Evet*, kütüphaneleri severim."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, yüreği sızlayarak. "Büyüdüğüm kütüphanenin yok olması halinde neler kaybedeceğimi anlayamıyorum. Tüm o bilgi. Tüm o

anılar. Kütüphane, kitapların bulunduğu bir alandan çok daha fazlasıdır."

Onunla tanıştığından beri ilk kez Bay Greycourt'un yüz ifadesi yumuşamış gibiydi. "Evet. Babamın kütüphanesi onun en iyisiydi."

"Ve gitti." Parmaklarıyla onun koluna dokundu.

Adam kızın eline baktı ve ağzı gerildi. "Hüzünlü hikâyemi benden aldığına göre, sanırım işimiz bitti."

Ani bir kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanıdığın herkese karşı böyle misin? Bu kadar kaba ve umursamaz mısın?"

"Sana ne?" diye alay etti.

Tüm sabrını yitirmiş bir halde zorlukla nefes verdi. "Önemsiyorum çünkü nefes alıyorum, düşünüyorum, gülüyorum ve ağlıyorum. Önemsiyorum çünkü yaşıyorum. Sizin, Bay Greycourt, çok uzun zamandır ölü olduğunuzdan şüpheleniyorum."

* * *

Öldü mü? Julian, Leydi Elspeth uzaklaşırken arkasından bakakaldı. Eğer ölüyse, o zaman neden onu bu kadar canlı hissettirmişti?

Onun peşinden gitmek, kolundan tutup durdurmak ve kendisi ve fikirleri hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için can atıyordu. Ama fısıltıları şimdiden duyabiliyordu. Dedikoducular ona, kıza bakıyor, bir de Moray'ın bir Greycourt'tan ne isteyebileceğini merak ediyorlardı.

Julian dönüp sağındaki genç kız yığınının ters ters baktı ve onların kendisinden kaçışmasını sağladı. Kızları korkutmuş olabilirdi ama yarın Leydi Elspeth'le yaşadığı tartışma tüm kasabada duyulacaktı.

O daha iyi bilmeli.

Daha sağduyulu, daha çekingen, daha hanımefendi olmalıydı.

Julian iç çekti.

Ancak Leydi Elspeth ne ketum ne de çekingen bir kadındı ve asla da olmayacaktı. Ailesinin ve Londra'nın etrafında sanki bir fae kraliçesiymiş gibi endişesiz ve korkusuzca dönüp duruyordu. Sanki onun anladığı her şeyden uzakta yetiştirilmişti. Sanki başka, vahşi bir dünyadan gelmişti.

Leydi Elspeth onun farkındalığına güneşin doğuşu gibi doğdu, sıcaklık ve ışık getirdi, dünyasını renklerle yanardöner hale getirdi.

Ve daha da kötüsü, onun zekâsını kınayacak gücü kendinde bulamıyordu. Ondand hoşlanıyordu. Onunla tartıştı, kendi düşüncelerini sorgulamasını sağladı.

fikirler, onu *hissettirdi*. Onun varlığında ölüden başka bir şey değildi.

Duyguların dikkatini dağıtabileceğini kendine hatırlattı. Leydi Elspeth'i çok fazla düşünüyordu. Lucretia'yı korumak için buradaydı. Bu düşünce başını kaldırmasına neden oldu ama Lucretia'nın hâlâ Arabella Holland ve annesiyle hararetli bir şekilde sohbet ettiğini gördü.

Julian kız kardeşini görünce omuzlarının hafifçe gevşediğini hissetti. Şu anda Windemere'in entrikalarından kurtulmuştu ama ne kadar süreyle? Belki de şansını denemeliydi. Onu Amerika'ya ya da Doğu Hint Adaları'na kendisi götürmeliydi, bu Augustus'u hemen peşine takacak olsa bile.

Keşke...

Geniş bir el omzuna indi. "Balonun tadını çıkarıyor musun?"

Julian dönüp Quinn'e ters ters baktı.

"Tabii ki," diye devam etti kardeşi, "duvarı desteklemek için harcıyor gibi görünüyorsun, bu da insanı meraklandırıyor. Ama aynı zamanda genç ve güzel bir bayanla da konuşmuşsun."

"Quinn," diye hırladı Julian, bunun faydasız olduğunu biliyordu.

"Onu hatırladığımı sanmıyorum," dedi kardeşi usulca. "Ama o zaman daha kaç yaşındaydı? Beş mi? Altı mı?"

"Altı." Julian kızardığını hissedebiliyordu.

Quinn başını salladı. "Yani şimdi bir ve yirmi. Biraz-"

"Kapa çeneni."

"Biraz," diye devam etti Quinn, "genç, belki?"

Julian, "O okul odasında değil," diye tersledi ve sonra yüzünü buruşturdu.

Çünkü Quinn sırtmıştı. "Hayır, tabii ki değil."

Julian gözlerini kapattı. "Bunun bir önemi yok. O benim için değil."

Onları tekrar açtığında Quinn gülümsemesini kaybetmişti. "Neden olmasın? Bir kadından bu kadar etkilendiğini hiç görmemiştim. Bunun dışında-"

"Hayır," dedi Julian. "Burada olmaz."

Quinn içini çekti. "Nasıl istersen." Elini Julian'ın omzundan çekti. Julian'ı yine soğukta bıraktı. "Benim için bir haberin var mı?"

Quinn, "Hayır, Augustus'un programı aynı, avukatlarıyla sıradan toplantılar ve benzeri şeyler..." demeden önce kardeşinin kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Sesi kesildi. "Ne?"

Julian sordu.

"Yok bir şey," dedi Quinn. "Sadece Ann'in burada olduğunu gördüm."

Julian arkasını döndü. "Nerede? Augustus onunla mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Quinn. "Başka bir beyefendi."

Julian sonunda balo salonunun yan girişinde duran düşesi gördü. Elini...
"Bu George Etherege, Mulgrave Kontu."

"Mulgrave mi?" Quinn'in burnu kırıştı. "O bir çapkın değil mi?"

"Evet, kadınları incitmekten hoşlandığına dair söylentiler var," dedi Julian acımasızca, Quinn'i de arkasına alarak kalabalığın arasından ilerlerken. "Amcamız ne halt ediyor da Ann'e Mulgrave'in eşlik etmesine izin veriyor? Gel."

Saat on bire yaklaşıyordu ve izdiham en yoğun noktasındaydı. İnsanlar omuz omuza durmuş, birbirlerinin havasını soluyor, ter ve parfümlerini içlerine çekiyorlardı. Julian yine de kararlıydı ve sonunda düşesin önüne çıktılar.

"Majesteleri," dedi Julian onun elinin üzerine eğilirken, "çok hoş görünüyorsunuz." Ancak doğrulurken yalan söylediğini fark etti. Ann'in teni neredeyse griye dönmüştü, gözleri gölgelenmişti ve parmakları Ann'in ellerinde titriyordu. Birkaç gün öncesine göre bu değişim, "İyi misin?" diye sormasına neden oldu.

"Ah," dedi şakağına dokunarak, "önemli bir şey değil. Majesteleri bana sadece biraz melankolik olduğumu söyledi. Onun isteği üzerine buradayım. Bana eşlik ederek moralimi düzeltebileceğimi düşünüyor."

Julian "melankolinin" nasıl böyle bir solgunluğa neden olabileceğinden tam olarak emin değildi ama asıl sorun Ann'in yanındaki adamdı. "Arkadaşınızla tanıştığımı sanmıyorum?"

Ann gözlerini kırptırdı. "Earl Mulgrave, bunlar yeğenlerim Bay Julian Greycourt ve Bay Quintus Greycourt. Ve bu da George Etherege, Kont Mulgrave."

Julian kısa bir selam verdi, ama Quinn nezaket gösterme zahmetine girmede. "Majestelerini nereden tanıyorsun?" Quinn agresif bir şekilde sordu.

Julian adamı inceledi.

Lord Mulgrave'in ince uzun bir yüzü vardı, yakışıklıydı ve gözleri her zamanki gibi kısıktı. Bileklerinde ve ceplerinde altın ve siyah işlemeler olan süslü mor ipek bir takım elbise giymişti ve beyaz peruğu zarif bir şekilde kıvrılmış ve pudralanmıştı. Buradaki diğer aristokratlara benziyordu, sadece yüzünde üç tane siyah kadife yama vardı. Julian bunların frengi çiçeği yaralarını kapatıp kapatmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Ben Windemere'in bir dostuyum," diye cevap verdi Mulgrave gamzeli bir gülümsemeyle.

"Greycourt, onca insan arasında size açıklama yapmak zorunda kaldığım için kendimi oldukça aşağılanmış hissediyorum. Ne de olsa toplumun gözünde küçük düşen ben değilim. Şimdi bize izin verirsiniz?"

"Henüz değil." Julian onun kolunu tuttu, kontun hakaretine aldırmadı. Ne de olsa doğrudu. "Majesteleri, size eşlik etme ayrıcalığını bana verir misiniz?"

Ann'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Senin eşlik etmene ihtiyacı yok." Mulgrave gülümsemesini hâlâ koruyordu ama gözlerinin arkasında bir şeyler ters gitmişti. Bir kurbağanınki kadar boş ve duygusuz görünüyorlardı. "Bunu yapabilecek durumdayım."

"Sen lanet olası bir çapkınsın," dedi Quinn, "ve herhangi bir kadının yanında durmaya uygun değilsin."

Julian elini uzatarak, "Gelin, Majesteleri," dedi. Ann onun elini tutmadan önce gözle görülür bir şekilde tereddüt etti.

Julian Mulgrave'in gitmesine izin verdi ve Ann'in elini dirseğinin içine soktu.

Adam bir kahkaha attı. Mulgrave cebinden bir enfiye kutusu çıkarırken, "Biliyorsun, bunların hepsi çok saçma," dedi. Sözleri ve yüzü sakindi ama elleri titriyordu. "Ne de olsa yakında senin kayınbiraderin olacağım."

Bir an için Julian'ın görebildiği tek şey Mulgrave'in gamzeli gülümsemesinin daha da genişlediği idi. Mulgrave, Augustus'un Lucretia'yı evlendirmek istediği adamdı. Nefes aldı ve Quinn'e, "Ann'i al ve Lucretia'yı bul," dedi.

Ağabeyi tek kelime etmeden Ann'i götürdü.

Mulgrave güldü. "Gelinimi saklamakla neden uğraşayım ki?" diye sordu başparmağının yan tarafına dikkatle bir enfiye çizgisi çekerken. "Augustus ve ben evlilik sözleşmesini çoktan imzaladık. Sadece düğün tarihini belirlememiz gerekiyor." Enfiyeyi içine çekti ve sonra bir mendile hapsirdi.

"Kız kardeşimle evlenmeyeceksin." Julian öfkesinin savunmasını aşmasına izin vermemek için nefes alış verişini düzgün tutmaya çalışıyordu. "Şu anda ne seninle ne de başka biriyle evlenmek istiyor."

"Gerçekten mi?" Mulgrave omuz silkti ve mendilini kaldırdı. "Ama bilmelisiniz ki kız kardeşinizin isteklerinin hiçbir önemi yok. Augustus onun vasisi ve onu bana vermeyi kabul etti. Hem çeyizini hem de zamanını dört gözle beklediğimi söylemeliyim."

Adamı boynundan tutup Mulgrave'in gözleri kanayana kadar sarsma isteği neredeyse bastırıyordu. "Lucretia'dan uzak dur," diye homurdandı. Mulgrave kıs kıs güldü. "Yarın bir ara kız kardeşini almaya geleceğim."

Ya da ertesi gün. Sanırım benim evimde evleneceğiz. Ama onu bu gece yakalasam mı diye düşünmeye başladım. Balo salonunun dışında bekleyen yeterince uşağım var. Sen ne düşünüyorsun?"

Quinn gideli sadece birkaç dakika olmuştu ve Ann'in yükü altındaydı. Lucretia'yı bulmuş olsa bile, muhtemelen onu evden çıkarmamıştı. Quinn'in daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Julian kontun çenesine yumruk attı.

Çevredeki kadınlardan birkaç çığlık yükselirken adam sendeleyerek geri çekildi ve neredeyse düşüyordu.

"Diyorum ki!" diye haykırdı yaşlı bir beyefendi.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı Earl, peruğu düşmüş ve tıraşlı kafası ortaya çıkmıştı. "Bana!"

Balo salonunun yan kapısı patlayarak açıldı ve Mulgrave'in sarı kıyafetli uşakları içeri daldı. Julian'ın Mulgrave'e bir kez daha vuracak zamanı vardı, sonra uşaklar tarafından çekilip alındı. Etraflarında daha fazla feryat ve bağırış yükselirken, elbette mücadele etti, etine vurdu, bacaklarını tekmeledi, elinden gelen her şeyi yaptı. Ama karnına, yüzüne ve dizinin arkasına darbe aldı, sonuncusu onu yere düşürdü, her taraftan gelen tekmelere karşı savunması çok azdı.

"Yeter!" diye bağırdı Harlowe Dükü Kester. "Yeter!"

Uşak durdu, Julian'dan uzaklaşırken ağır ağır nefes alıyordu.

Kaburgaları ağrıyordu. Yüzü de öyle. Başını kaldırdı ve çocukluk arkadaşının kendisine baktığını gördü. "Neler oluyor Jules?" diye sordu dük, elini ona doğru uzatarak.

Julian Kester'ın elini tuttu ve ayağa kalkmak için kullandı. "Bir anlaşmazlık."

Mulgrave ona, "Seni tutuklatacağım," diye hırladı.

Julian, "Ailemden uzak dur," diye hırlayarak karşılık verdi ve birkaç uşağın yaklaşmasına neden oldu.

Mulgrave adamlarına el salladı. "Dediğim gibi, sizi tutuklatırdım ama nişanlığımın adını çamura bulaştırmak istemem."

Julian ileri atıldı ama Kester tarafından yakalandı. "Dur."

Julian düke, "Bırak beni," diye homurdandı.

"Jules," Quinn onun yanında nefes nefese kalmıştı, "Kester haklı. Mulgrave seni bir yargıcın önüne çıkarabilir."

Julian birden Quinn'in ne yapıyor olması gerektiğini hatırladı. "Lucretia-" "Güvende," diye fısıldadı Quinn kulağına. "Hawthorne onunla birlikte. Ve Ann'i uğurladım. Oldukça hasta görünüyordu."

"Bence," diye araya girdi Mulgrave, "ağabeyinin sana fısıldadıklarını dinlesen iyi olur."

Quinn, Julian'ı geriye doğru çekerek, "Siktir git," diye cevap verdi.

Kester ortadan kaybolmuştu, belki de Julian'ı götürmek için kendi uşaklarını bulmaya gitmişti.

Mulgrave güldü. "Bunu unutmayacağım." Julian'ın vurduğu çeneyi işaret etti.

"Lucretia'yı bulmamız gerek," dedi Julian, Quinn onu aceleyle uzaklaştırırken gözlerini Kont'tan ayırmadan. "Şimdi."

* * *

Elspeth, Bay Greycourt ve kardeşinin Windemere Düşesi'ne ve ona eşlik eden beyefendiye yaklaşımlarını izledi. Tuhaf. Her iki Greycourt kardeş de gergin görünüyordu, omuzları dikleşmişti.

Başını salladı ve dansçıları izlemeye geri döndü. İskoçya'da gördüğü vahşi danslardan çok farklı olarak, bir sıra halinde çok görkemli bir şekilde hareket ediyorlardı. Bunun nedeni-

Arkasında biri boğazını temizledi.

Bir hizmetçi bulmak için döndü. "Affedersiniz leydim ama Majesteleri sizi özel oturma odasında görmek istiyor."

Elspeth bir an için Windemere Düşesi'nin kendisini çağırdığını düşündü ama sonra Freya'nın da bir düşes olduğunu hatırladı. "Teşekkür ederim."

Elspeth balo salonunun kapılarından birine doğru ilerlemeye başladı. Freya'nın balo sırasında Elspeth'le görüşmek istemesi oldukça tuhaf görünüyordu. Bir tür acil durum mu vardı? Ama ne tür?

Greycourt kardeşleri ve Bay Hawthorne'u odanın diğer tarafında birlikte dururken görebiliyordu. Kester da birkaç beyefendiyle gülüyordu.

Garip.

Balo salonunun dışındaki koridor misafirlerle doluydu ama Elspeth üst kata çıkan merdivenleri tırmandığında etrafta kimse yoktu.

Koridorda sessizce Freya'nın yatak odasına doğru ilerledi. Yanında başka bir kapı vardı -kendi oturma odası. Elspeth kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Freya içeride başka bir kadınla birlikte bir kanepede oturuyordu. "Çabuk. Kapıyı kapat."

Elspeth "Kimsiniz?" diye sormadan önce kapıyı kapattı.

Freya'nın yanındaki kadın gri başlıklı siyah bir pelerin giyiyordu. Pelerini geriye itti, omuzlarına dökülen siyah saçları ve siyah gözleri ortaya çıktı. "Beni tanımadın mı, küçük Elspeth?"

"Sanırım öyle?" Elspeth bakakaldı. Kadının o yaşlanmayan yüzlerinden biri vardı; on altı yaşından beş otuz yaşına kadar herhangi bir yaşta olabilirdi. "Siz Bilge Kadın'sınız ama adınızı bilmiyorum."

"O Karga," dedi Freya sessizce, "ve kendini büyük bir riske atarak Londra'ya geldi. Söyle ona."

"Hepimiz geri çağırıldığımızda geri döndüm," dedi Karga, "Cadıların ne yaptığını görmek için." Başını iki yana salladı. "Ne söyledin ya da ne yaptın bilmiyorum, küçük Elspeth, ama seni öldürmesi için bir kadın gönderdiler."

Elspeth bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti ve aniden kanepenin karşısındaki doldurulmuş sandalyeye oturdu.

Yukarı baktı. "Nemain'i üzerime mi saldılar?" Nemain eğitilmiş bir suikastçıydı; gölgeler arasında hareket eden, Hag'ların ölümü hak ettiğine hükmettiği her adamı öldürmeye hazır bir kadındı.

"Hayır." Freya elini Elspeth'in dizine koymak için uzandı. "Dinle."

"Nemain değil," diye yanıtladı Karga. "Açıkçası Nemain'in nerede olduğundan emin değilim. Hayır, bu farklı bir kadın. Onu sadece bir kez gördüm, yani yerleşke içinde büyümüş olamaz."

"Bir adın var mı?" Freya sordu.

"Üzgünüm, hayır." Karga'nın sesi pişmanlık doluydu. "Ama çok açık. Üst dudağı yara bere içinde, sanki biri onu kesmiş ve eti kötü bir şekilde tekrar dikilmiş gibi. Bunun dışında kahverengi saçları var, uzun boylu ve zayıf."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Elspeth sordu.

"Londra," dedi Karga acımasızca. "Onun izini buraya kadar takip ettim ama birkaç gün önce onu kaybettim."

"Birkaç gün önce mi?" Freya Elspeth'e döndü. "Birkaç gün önce bir

Katedrali ziyaret ettiğinizde ateş ettiniz."

"O zaman bu muhtemelen onun işiydi," dedi Karga. "Onu tabanca taşıırken görmüştüm."

Elspeth, Westminster Manastırı'nda ateşlenen kurşunu yeniden hatırlayınca ürperdi. O sırada bunun Bay Greycourt için yapıldığını düşünmüştü.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Freya. "Kardeş olduğumuzu anlayacak. Belki Messalina ve kocasıyla birlikte saklanabilirsin. Ya da"-Karga'ya baktı -"Seni Elspeth için koruyucu olarak tutabilir miyiz?"

"Korkarım hayır," diye yanıtladı kadın. "Bu gece İskoçya'ya dönüyorum. Yerleşkelerinde Bilge Kadınlarla hâlâ yapmam gereken işler var."

Elspeth umutsuzlukla, Karga'nın artık kendini Bilge Kadın olarak görmediğini düşündü. Ne yapacaktı ki? Maighread'in günlüğüne şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ama özellikle onu öldürmek için gönderilen bu katil tarafından bulunmaktan endişe ediyordu. Balsa bile İskoçya'daki yerleşkeye geri dönebilecek miydi?

Ve sonra Karga'nın cümlesinin geri kalanını kaydetti.

"İskoçya'ya mı dönüyorsun?"

"Bir saat içinde," dedi Karga.

"Y a n ı n ı z a birini alabilir misiniz?" Elspeth düşüncesizce sordu. "İğrenç bir adamla evlenmeye zorlanan bir kadını mı?"

Karga hiç tereddüt etmedi. "Elbette, eğer zamanında hazır olabilirse."

Elspeth kız kardeşine döndü. "Lucretia." Freya'ya Lucretia'nın tehlikede olduğunu daha bir gece önce söylemişti.

Freya kapıya doğru yürüdü ve hizmetçisini çağırdı.

"Majesteleri?" Kız yakınlarda bekliyor olmalıydı.

Freya bazı talimatlar mırıldandı ve sonra Elspeth'e bakarak kapıyı tekrar kapattı. "Balo elbisesi giyiyor."

"O zaman ona başka bir şey bulmalıyız," dedi Elspeth. "Sende bir şey var mı?"

Freya oturma odasını yatak odasına bağlayan kapıyı açarak, "Elbette," diye cevap verdi. "Ama ben Lucretia'dan daha kısayım."

"Ve tahminimce elbiseleriniz de çok güzel olacak," dedi Karga. "Peki ya şu hizmetçi?"

Freya başıyla onaylayarak Messalina ve Lucretia'yı Bay Hawthorne ile birlikte yatak odasına aldı. Kapıya döndü ve hizmetçiyle konuştu.

"Ne oldu?" Bay Hawthorne sordu.

Elspeth kare onu omuzlar. "Biz bulundu biri için
Lucretia'yı kurtar."

"Öyle mi?" Sözleri düzdü ve herkes içeri girmeden önce kapüşonunu
takmış olan Karga'ya bakıyordu.

"Evet," dedi Elspeth. "Ve Lucretia'nın elbisesini çıkarması gerekiyor, bu
yüzden korkarım gitmeniz gerekecek."

Bay Hawthorne pek ikna olmuş görünmüyordu ama dönüp Messalina'ya baktı.
Kocasına gülümsedi ve başını salladı.

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey buydu, çünkü tek kelime etmeden
odadan çıktı. Freya tekrar içeri girdi. "Mary bir elbise getiriyor."

Elspeth Lucretia'ya, "Şu elbiseyi çıkarmana yardım edeyim,"
dedi. "Kim o?" Lucretia Karga'yı işaret ederek sordu.

Karga kapüşonunu geri itti. "Ben senin kurtarıcınım."

Freya ve Messalina Lucretia'nın etekleri ve korsajıyla uğraşırken Elspeth
de saçlarını düzeltti. "O bir Bilge Kadın. Seni İskoçya'ya gönderiyoruz."

"Öylece mi?" Lucretia telaşlı bir sesle sordu. "Ama giysilerim ya da bana
ait hiçbir şey yok."

"Saat on bir buçukta yola çıkıyorum," dedi Karga sakince.

Elspeth şöminenin üzerindeki saate baktı. Saat on beşi çoktan geçmişti.

"Ya gelirsin ya da gelmezsin," diye devam etti Karga. "Bir şey fark etmez
benim için fark etmez. Ama şunu bil ki, eğer gelersen seni hayatım pahasına
korurum." Lucretia yutkundu ve başını salladı.

Beş dakika sonra Lucretia sade, lacivert, keten yünlü bir elbise giymiş,
saçlarını sade örgüler halinde, büyük, sarkık bir bonenin altında başına
tutturmuştu.

Hem o hem de kız kardeşi gözyaşları içindeydi.

Lucretia Freya'ya, Elspeth'e ve son olarak da kız kardeşine
sarıldı. Messalina Lucretia'ya sıkıca sarılarak, "Hoşça kal
sevgilim," dedi. Ve sonra Lucretia ve Karga gittiler.

Elspeth kanepeye çöktü, kendini aniden yorgun hissetti. Her şey çok hızlı
gelişmişti ve hâlâ peşindeki suikastçıyla uğraşmak zorundaydı.

Freya içini çekti. "Baloya geri dönmem gerekiyor. İnsanlar yokluğum
hakkında yorum yapacaklar."

Messalina başını salladı ve yüzünü bir mendille sildi. "Sen git. Ver

Bana birkaç dakika verin, sonra Elspeth de ben de geleceğiz."

Freya başını sallayarak kapıya doğru ilerledi ama kapı aniden çarpılarak açıldı. Julian Greycourt, Bay Hawthorne ve Quintus'un önünde duruyordu. Greycourt, zarif elmacık kemiklerinden birinde bir çürük belirdi ve Elspeth'e ters ters baktı. "Kız kardeşim nerede?"

Elspeth ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Özür dilerim," dedi Bay Hawthorne karısına. "Onu durdurmaya çalıştım." Bay Greycourt gerçekten de dişlerini gösterdi. "Beni neyden alıkoymaya çalıştın?"

"Jules," diye mırıldandı Quintus Greycourt, "bağırmana gerek yok."

Bay Greycourt, "O zaman Lucretia'yı getirin," dedi. Hâlâ Elspeth'e bakıyordu.

Adam muhteşemdi, diye düşünmeden edemedi, tamamen uygunsuz bir şekilde ve sonra, daha da kötüsü, böyle bir adam üzerinde kontrol sahibi olmak nasıl bir şey olurdu? Ona diz çökmesini emretmek.

Bir sıcaklık seli hissetti.

Messalina dedi ki, "O gitti. Onu İskoçya'ya gönderdik."

"Kiminle?" Quintus Greycourt sordu.

"Bir arkadaşımla," dedi Elspeth sessizce.

"Bu ne cüret!" diye hırladı Bay Greycourt. "Korumalara ve bir plana ihtiyacı var." "Hayır," dedi Messalina. "Lucretia'nın Londra'dan çıkmak için bir yola ihtiyacı vardı.

kimsenin haberi olmadan. Bunu Elspeth'in yardımıyla yaptı."

Bay Greycourt ona döndü. "Ve siz de Leydi Elspeth'e kız kardeşimizin hayatı konusunda güveniyorsunuz öyle mi?"

Elspeth nefes aldı ve acının göğsünü sıkıldığını hissetti. Ona güvenmediği çok açıktı. Kendini ona yakın hissedebilirdi, sanki yeni bir farkındalığın eşiğindeymişler gibi, ama adam hâlâ Windemere Kütüphanesi'ndeki ilk karşılaşmalarında gibiydi. Onu hiç tanımadığı zamanlara.

"Ona güveniyorum," dedi Messalina. "Lucretia'nın hayatı pahasına."

Bir an için Bay Greycourt bakakaldı, gözleri incinmiş olabilecek bir şekilde kısılmıştı. Sonra odadan çıktı.

Quintus Greycourt kız kardeşine son bir kez baktıktan sonra Bay Greycourt'u takip etti.

Bay Hawthorne Messalina'yı kollarına aldı. "Özür dilerim. Quinn bana Lucretia-Earl Mulgrave ile evlenmesi gereken adamı bulduklarını söyledi. Ve bu gece buradaymış."

Elspeth'in nefesi boğazında düğümlendi.

Messalina kocasından uzaklaştı, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ne oldu?"

Bay Hawthorne acımasızca, "Mulgrave'in neden gelmeye karar verdiğini bilmiyorum ama Julian dışarıda onunla tartıştı. Onun ruh hali sizin suçunuz değil."

Messalina dalgınca başını salladı ve sonra Elspeth'e döndü. "Mulgrave onları takip edebilir mi?"

"Deneyebilir," diye karşılık verdi Elspeth, Lucretia'yı neden Karga'yla birlikte gönderdiğini hatırlayarak. "Ama onları kaybeder."

Messalina, "Bu iyi," dedi.

Freya odaya geri döndü. "Earl Mulgrave balodaydı. Gizlice girmiş olmalı çünkü onu kesinlikle ben davet etmedim."

"Bay Hawthorne'dan haber aldık," dedi Elspeth.

Freya adama baktı. "Onlara Earl ve Mr. Greycourt yumruklaşmaya mı geldi?"

Bay Hawthorne bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyordum."

Freya Elspeth'in yanına oturdu ve içini çekti. "Kester bana söyledi. Yarın tüm kasabanın bunu konuşacağından hiç şüphem yok."

"Özür dilerim." Elspeth kaşlarını çatarak düşündü. "Kont casus bırakmış olabilir. Bırakmamış olsa bile balo salonundaki herkes izliyor olacak." Messalina'ya baktı. "Aşağıya geri dönmelisin. Her şey normalmiş gibi davran."

"Ama gitmemiz gerekmiyor mu?" Messalina sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Freya. "Elspeth haklı. Eğer erken ayrılırsanız, bu şüphe yaratabilir."

"Tamam." Bay Hawthorne karısının koluna girerek kapıya doğru ilerledi. Messalina, Elspeth'e dönerek, "Bekle," dedi. "Sen gelmiyor musun?"

"Bir dakika içinde." Elspeth kız kardeşine baktı. "Freya'yla konuşmam gereken bir şey var."

Messalina aralarına baktı ama kocasıyla birlikte ayrılmadan önce herhangi bir soru sormadı.

"Ne oldu?" Freya sordu.

Elspeth derin bir nefes aldı. "Kütüphaneyi araştırmam gerekiyor. Greycourt's Adders Hall."

Freya başını salladı ve koltuğa daha da gömüldü. "Bu gece bunun için vaktimiz yok. Hala-"

"Freya," dedi Elspeth.

Kız kardeşi durdu ve ona baktı.

Elspeth diz çöktü ve Freya'nın ellerini tuttu. "Peşimde bir katil var. Londra'dan ayrılmam gerekiyor. Balodan sonra kaçabilirim-"

"Yapamazsın," dedi Freya. "Kadınlar yalnız seyahat etmez." "O zaman benimle gel," diye yalvardı Elspeth. "Eğlenceli olacak."

Freya sanki ruhu yorgunmuş gibi gözlerini kapadı. "Bay Greycourt'tan çalarak bir skandala yol açmak istemediğim için beni bağışlayın."

Elspeth bir an için kız kardeşini bu kadar yorduğu için kendini kötü hissetti. Ama asıl mesele devam ediyordu.

"Londra'dan ayrılmalıyım. Günlük gerçekten de Bilge Kadınlar'a aitken bu gerçekten hırsızlık mı?" Elspeth ciddiyetle sordu.

"Elspeth." Freya içini çekti. "Kester ve Julian Greycourt arasındaki gerilimi biliyorsun. Aynı odada birbirlerini kabul bile etmiyorlar. Tartışmalarını yeniden alevlendiren katalizör ben olmayacağım."

Elspeth düşünerek başını salladı. "O zaman posta arabasına binmem gerekecek sanırım." Burnunu kırıştırdı. "Adders Hall'a en yakın kasaba neresi acaba?"

Freya burnunun kenarını sıkarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bilge Kadınlar'ın yerleşkesinde yaşarken senin bu kadar *aksi* olduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü ben çocuktum," dedi Elspeth nazikçe. "Çocuklar fikirlerini büyüklerinden alırlar. Yetişkin kadınlar ise kendi fikirlerini oluştururlar."

"Haklısın," dedi Freya. "Tabii ki haklısın. O zamanlar seninle konuşmak daha kolay geliyordu."

"Her zaman seninle aynı fikirde olduğum için daha mı kolay?"

"Belki de." Freya ellerini birbirine kenetledi. "Korkuyorum sevgilim. Senin için korkuyorum, Lucretia için korkuyorum ve Bilge Kadınlar için korkuyorum."

Elspeth başıyla onayladı. "Bay Greycourt'un m a l i k a n e s i n i n yakınından geçen bir at arabası var mı?"

Freya derin bir iç çekti. "Seni bu çılgın planından vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Hayır." Elspeth kız kardeşinin kararını vermesini bekledi.

"O halde evet, bir posta arabası olduğundan hiç şüphem yok," dedi Freya. "Yarın sabah Kester'in adamlarından birini kontrol etmesi için gönderebilirim."

Elspeth başını salladı. "Şimdi, lütfen. Londra'da çok uzun süre kaldım, balolar f a l a n dikkatimi dağıttı. Maighread'in günlüğünü bulmak istiyorum ve

Bilge Kadınları kurtarın."

Freya telaşla ona baktı. "Ama günlüğü bulsan bile Londra'ya geri döneceksin, değil mi? Dornach'a gitmeden önce seni görmek isteyeceğim ve ayrıca günlüğü Cadılara sunmak istiyorsan müttefiklere ihtiyacın olacak." Freya aniden durdu. "Sanki günlük kesin bir şeymiş gibi konuşmamı sağladığınıza inanamıyorum. Aklımı rüyalara kaptırmama neden oldun."

Elsbeth gülümsedi. "Günlük bir rüya olabilir ama eğer onu bulursam, Bilge Kadınlar değişecek. Dünya değişecek."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir gün Leydi Uzun Burun, Sabinus ile ata binmeye gitti. Ormanın derinliklerinde bir açıklık bulmuşlar ve piknik yapmak için orada attan inmişler.

"Sana bir sır vereceğim," dedi Sabinus. "Dünyanın en harika kadınına aşığım."

Leydi Uzun Burun'un kalbi sevinçle gökyüzüne yükseldi....

-Lady Long-Nose'dan

Julian Beyaz At'a geri döndüğünde gökyüzü şafak öncesinin o pembemsi grisine dönüyordu.

Sanki günlerdir uyanıkmış gibi hissediyordu, kemikleri bile yorulmuştu. Kız kardeşleri tarafından, Hawthorne tarafından, lanet olsun ki Leydi Elspeth tarafından ihanete uğramış hissediyordu. En sonuncusu canını sıkımişti. Farkında olmadan ona yaklaşmıştı ve onun arkasından iş çevirdiğini görmek...

Julian neredeyse üzerine gelene kadar gölgeli bir kapı aralığında duran adamı fark etmedi.

Adam dışarı çıktı ve Julian tabancasını çekti.

Yabancı hemen ellerini kaldırdı. "P e k â l â , p e k â l â . Çirkinleşmene gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum lordum."

Julian hızla etrafına bakındı. Bu bir çeşit tuzak mıydı? Çevrelerinde başka kimseyi görmemişti ama yine de dikkatle izliyordu. "Ben bir lord değilim."

"Hayır mı?" Adamın İskoç aksanı vardı. "Bir düklüğün varisi olduğun için lord olacağını düşünmüştüm."

"Kimsin sen?" Julian silahını kaldırarak tersledi.

"Peg McDonald'ın oğlu." Yabancıнын sesi birden ciddileşti.

"Ah." Julian sol gözünün arkasında bir ağrının başladığını hissetti. "Ne yapabilirim

senin için?"

"Annemi geri istiyorum ama sanırım senin gibi yüce ve kudretli bir dükün varisi bile böyle bir şey yapamaz." Peg'in oğlu acı dolu görünüyordu. "Ona Dük'ün hizmetinden çıkması gerektiğini söyledim ama Dük'ün yapacaklarından çok korktu. Yine de onu öldürttü, değil mi?" Başını zar zor aydınlanan sokakta çevirdi, sesi keskinleşti. "Senin yüzünden."

Julian tabancasını indirerek, "Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Çok teşekkürler," dedi diğer adam kuru bir sesle. "Biraz geç oldu, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Julian bitkin bir halde. "Onu kır evime götürmeyi teklif etmiştim."

"Onu orada öldürtebilirdi." Adam iç çekti. "Onu her yerde öldürtebilirdi. Siz lordlar ve leydilerle ilgili olan şey de bu; biz sizin elmas tokalı ayakkabılarınızın altındaki solucanlarız. Bizi ezseniz de ezmeseniz de sizin için fark etmez. Çoğu zaman farkına bile varmazsınız." Peg'in oğlu bir adım daha yaklaştı ve yüzü ışığa çıktı. Julian'ın yaşındaydı, iri bir adamdı, elleri kare şeklinde ve ağırdı. "Annemi bir hizmetçiden başka bir şey olarak düşündün mü hiç? Onun bir anne olduğunu biliyor muydun? Bir büyükanne?"

"Hayır, yapmadım. Tekrar özür dilerim." Julian bir nefes aldı. "Adın ne senin?"

Diğer adam başını salladı. "Fark etmez lordum. Buraya gelmemin tek bir nedeni var. Annem bir keresinde bana, annenin ölürken küçük bir matbu kitaba, kenarlarındaki boş yerlere bir şeyler yazdığını söylemişti. Bir hizmetçi odasına girdiğinde annen kitabı saklamış ama annem ne yaptığını biliyordu. O kitap senin malikanene gönderilen kitap sandığının içindeydi, değil mi?"

Julian'ın kalbi neredeyse duracaktı. Peg'den istediği bilgi buradaydı, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi önüne serilmişti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Peg'in oğlu sırtıttı, dişleri fener ışığında parlıyordu. "Çünkü annem, Dük'ü alaşağı etmenin bir yolu varsa, bunun annenin sakladığı o kitapta olduğunu söyledi. Windemere Dükü'nün işini bitirmeni istiyorum. Biz solucanlar gibi onun da kanının akmasını istiyorum."

Bu pek olası değildi. Teorik olarak bir dük Parlamento önüne çıkarılabilirdi ama bu son derece nadirdi.

Ama eğer Julian'ın annesi Augustus hakkında gizli bir şey biliyorsa ve bunu o kitaba yazdıysa, o zaman belki de Julian sonunda düke karşı üstünlük sağlayabilirdi.

Peg'in oğlu uzaklaşacakmış gibi döndü.

"Bekle," dedi Julian ısrarla. "Eğer amcam annenin bunu sana söylediğinden şüphelenirse sen de tehlikesesin."

"Evet," dedi diğer adam. "İşte bu yüzden Amerikan Kolonileri'ne gidiyorum. Orada erkeklerin daha eşit olduğunu söylüyorlar." Homurdandı. "Peri masalları, hiç şüphem yok, ama en azından İngiltere değil."

Bununla birlikte uzaklaştı.

Julian arkasından baktı ve yoluna çıkacak başka kimse olmadığından emin olmak için tekrar etrafına göz gezdirdi.

Sonra tabancasını cebine geri koydu ve Beyaz At'a doğru yürüdü.

Birden uyandığını hissetti, planlar yaparken zihni dönüyordu. Adders Hall'a dönme vakti çoktan geçmişti ama önce dikkatini dağıtacak bir şey bulması gerekiyordu.

Julian ana salonda yürürken han hareketliydi. Bazı yolcular küçük bira bardaklarının başında yarı uyuklarken, diğerleri bekleyen arabaya doğru acele ediyordu. Ostlerlar dışarıda bağırıyor ve hizmetçiler aç müşterileri doyurmak için koştururken mutfığa emirler yağırdırıyordu.

Julian merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kendisinden daha yavaş olanları sabırsızca atlattı. Odasına vardığında Quinn'le paylaştığı odanın kapısının altında ışık vardı.

Kapıya hafifçe vuruldu ve Quinn dışarı baktı. "Eee?"

Julian onu iterek odaya girdi ve başını kapıya doğru salladı. Quinn itaatkâr bir şekilde kapıyı kapatıp çantasını hazırlamaya koyuldu.

Vanderberg köşede Julian'ın giysilerini karıştırıyor, telaşlı görünüyordu.

Julian başıyla onayladı ve masaya oturup kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Hawthorne ve ben plana son şeklini verdik."

"Ve?"

"Bu sabah Messalina ile birlikte yola çıkacak," diye yanıtladı Julian. "Newcastle'a gidecek. Görünüşe göre orada madenleri var." Omuz silkti. "Bunu işle birleştirebilirse, çok daha iyi olur."

Plan, Lucretia'nın nereye kaçmış olabileceği konusunda Augustus'un kafasını karıştırmaktı. Newcastle'ın işlek limanı sayesinde şehre giden yol, Lucretia'nın yurt dışına kaçmış olması halinde kullanabileceği pek çok yoldan biriydi.

Julian şaraptan bir yudum aldı ve Quinn'e baktı. "Bir kız buldun mu?"

rolünü oynar mısın?"

Vanderberg bir ünlemle bir şey düşürdü.

"Evet," Quinn eliyle yeri işaret etti. "Aşağıdaki handa bir Fransız genç kız var. Evine dönmek istiyor. Dover'a ücretsiz ulaşım karşılığında benimle bir arabayı paylaşmaktan çok mutlu olacak."

Julian başını salladı. "Güzel. Bu öğleden sonra Bristol'a gitmek üzere yola çıkacağım. Hawthorne'un hizmetçilerinden birinin orada ailesi var ve onları ziyaret etmek için bir ay izin almaktan memnun. Hizmetçinin binmesi için bir at temin ettim. Octavia'yı alıp iki hafta sonra Adders'a götüreceğim."

"Sizinle gelebilir miyim, efendim?" Vanderberg sordu. Julian'ın birlikte seyahat etmesi için yumuşak bir çanta hazırlamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Julian. "Adders'ta sana ihtiyacım olacağından bile emin değilim." Quinn'e baktı. "Peki ya sen?"

Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Arabayla Londra'ya dönmeden önce Dover'da biraz kalacağım -belki bir hafta-. Ben Dover'dayken atları ahıra koymak ve sürücülerini yerleştirmek biraz masraflı olacak."

Julian başını salladı. "Yapacak bir şey yok. Hawthorne ve Messalina Newcastle'da en az bir ay kalacaklar. Londra'dan ayrılış ve dönüş saatlerimiz kademeli. Umarım bu Augustus'u Lucretia'nın kaçmasına izin verecek kadar oyalar."

"Peki ya Mulgrave?" Quinn sordu. "Ne olmuş ona?" Julian sertçe karşılık verdi.

Quinn omuz silkti. "Bana kolay pes edecek bir adam gibi gelmedi." Julian başını salladı. "Sence Lucretia'nın peşine kendisi mi düşecek?"

"Onun hakkında duyduklarıma göre mi?" Quinn acımasız görünüyordu. "Sanırım onun peşine düşecek."

Julian şarabının geri kalanını devirdi. "O zaman hilemizin Mulgrave'i de kandıracağını ummamız gerekecek."

* * *

İki gün sonra, Elspeth çamurda yürürken kapüşonunu yüzüne daha sıkı geçirdi. Derin, iğrenç derecede emici bir çamur. Zavallı Plum, onun yanında neşeyle koşarken, göğsüne kadar kalın çamurla kaplanmıştı.

Yün pelerini sağanak yağmur nedeniyle tamamen ıslanmıştı.

birkaç saat önce başlamıştı. Neyse ki yağmur yavaşlamıştı ama zarar çoktan verilmişti. Sağlam yün elbisesi de ıslanmıştı ve her iki ayağı da botlarının içinde buz gibi su içinde yüzüyordu.

Gerçekten de çok yorucu bir öğleden sonra olmuştu. Adders Hall'a en yakın kasaba olan Dydle'a saat biri biraz geçe varmıştı. At arabasının durduğu küçük handa öğle yemeği için güzel bir domuz turtası ikram edilmiş, o da bir tanesini Plum'la paylaşmıştı. Bu şekilde hazırlandıktan sonra Adders Hall'a gitmek için bir araç bulmaya girişti... ancak hiç araç olmadığını keşfetti. Atlar nadirdi ve var olan arabalar da -çoğunlukla tarımsal nitelikteydi- kullanılıyordu. Görünüşe göre Dydle halkı yürümeyi tercih ediyordu.

Aslında Elspeth yürümeye oldukça alışkındı. Bilge Kadınlar'ın yerleşkesinde büyürken, o ve kız kardeşleri bir atı paylaşmışlardı, Sampson adında yaşlı bir iğdiş, genellikle Freya ya da Caitriona tarafından ele geçirilir ve Elspeth'i İskoç tepelerinde yürüyerek dolaşmaya bırakırdı.

Bu gezintiler çoğunlukla güneşli havalarda ve kolay bir uzunlukta olmuştu - belki bir ya da iki mil. Adders'a olan bu yolculuk sadece altı mildi ama kötü hava koşulları nedeniyle engellenmişti. Yağmur Elspeth Dydle'ı gözden kaybetmeden önce başlamış ve birkaç dakika içinde sağanağa dönüşmüştü. Üzerinde bulunduğu toprak yol hızla yapışkan ve kaygan bir çamur deryasına dönüşmüştü. Etekleri dizlerine kadar kirlenmiş, saçları yüzüne damlamış ve botları şekilsiz çamur toplarına dönüşmüştü.

Sanki saatlerdir, belki de günlerdir yol alıyormuş gibi hissediyordu. Yolu çevreleyen tarlalar bir ormana dönüşmüş, her şey kasvetli görünmeye başlamıştı. Elspeth yağmurun altında önünü görmeye çalışarak önüne baktı. İleride, sağ taraftaki ağaçların arasında bir açıklık var mıydı? Tam olarak göremiyordu. Sonra tökezledi ve çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Erik sanki acısını paylaşıyormuş gibi gelip yüzünü yaladı.

"Teşekkür ederim." Elspeth köpeği okşadı ve sonra kendini sürükleyerek ayağa kalktı. İlk kez düşmüyordu ama ayak parmakları ve elleri uyuşmaya başlamıştı, etekleri çamurla ağırlaşmış, onu aşağı çekiyordu. Nefes nefese kaldı ve yağmuru gözlerinden silip yaklaşan dönüşü izledi.

Tanrıçaya şükürler olsun! Eğri büğrü demir kapılar, bir araba yolunun şeritten ayrıldığı yerde açık duruyordu. Elspeth burnunu kırıştırdı. Büyük bir aristokrat malikânesi hayal etmişti. Ama hancı ona büyük siyah direklerin Adders Malikânesi'nin işareti olduğunu söylemişti.

İçini çekti ve yola doğru döndü. Ağaçlar daha da yaklaşmıştı, uzun ve başının üzerinde buluşuyorlardı. Eğer bu yol Adders'a çıkmıyorsa, o zaman adımlarını geri takip etmesi gerekecekti ama patika üzerinde böyle iki kapı olması pek olası görünmüyordu.

Yol bozuktu ve bu nedenle su birikintileri aldatıcı derecede derindi. Elspeth bu gerçeği botu bir tanesine battığında fark etti, su baldırına kadar geliyordu. Yüzünü buruşturdu ve kararlılıkla yürümeye devam etti.

Uzun bir kayın ağacının etrafındaki orman aniden sona ererek önünde uzanan bir tarlayı ortaya çıkardı, inekler seyrek ağaçların altında toplanmıştı. Bay Greycourt sığır besliyor muydu? Daha ileride gri bir bina görebiliyordu ve bu manzara onu yüreklendirdi.

Adders Malikânesi olması gereken yerin merdivenlerine varmak yarım saat daha sürdü ama burası hiç de hayal ettiği gibi değildi. Birincisi, bir taşra beyinin malikânesinden sadece biraz daha büyüktü. Adders yıpranmış gri taştan inşa edilmişti ve ön revakta güzel Korint sütunları vardı ama solunda, zemin katta tahtayla kapatılmış iki pencere ve üst katta beş pencere daha görebiliyordu. Yol bir zamanlar düzgün bir şekilde çakıllanmıştı ama şimdi uzun otlar yağmurda somurtuyordu.

Elspeth ağır eteklerini kaldırarak merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı. Sonra bekledi.

Ve biraz daha bekledi.

Ayağını bir o yana bir bu yana kaydırды. Yürümeyi bıraktığı anda ayak parmakları donmaya başlamıştı. Erik sıkılmıştı ve basamakların etrafındaki uzun otları kokluyordu.

Başka bir vuruş.

İçeride biri olmalı - bacalardan birinden duman çıktığını görmüştü.

Kapı bir gıcırtyla açıldığında neredeyse arka tarafa gitmeye karar vermişti.

Önünde, kırklı yaşlarında, üzerinde iyi kullanılmış bir önlük olan iri yarı bir kadın duruyordu. "Evet?"

Elspeth yüzüne yağmur damlarken olabildiğince parlak bir şekilde gülümsedi. "Burası Adders Hall mu?"

"Olabilir." Kadın ona şüpheyle baktı. "Kim soruyor?" "Leydi Elspeth de Moray."

Diğer kadın onu çamurlu eteklerinden ıslak kapüşonuna kadar yavaşça inceledi. Erik'e geldiğinde gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

Elsbeth neşeyle, "Gerçekten de," diye cevap verdi. "Ben Bay Greycourt'un kız kardeşleri Messalina ve Lucretia'nın arkadaşıyım. Bana Adders'taki kütüphane hakkında çok şey anlattılar. Kitaplar ve kütüphaneler konusunda biraz gayretliyimdir," diye içtenlikle itiraf etti. "Buralara kadar gelmişken bir uğrayıp bakayım dedim."

Sözleri ölü bir sessizlik yaratmış gibi görünüyordu, bu sessizlik sadece yukarıdaki tavanlardan damlayan su sesiyle bozuluyordu.

Kadın Elspeth'e baktı, yüzü ifadesizdi. Sonra nefes aldı.

"O zaman içeri gelsen iyi olur, değil mi?"

* * *

Julian'ın Bristol'den Adders Hall'a ulaşması üç gün sürmüştü. Yollar at arabaları için geçilmezdi, ya sular altında kalmış ya tamamen yıkanmış ya da çamur deryasına gömülmüştü. Octavia'yı ve arkasına bağlı atı tekrar tekrar tikanıklıkların etrafından dolaştırmak zorunda kalmıştı, bu yüzden Adders'a vardığında üşümüş ve yorulmuştu.

Julian salonun arkasından dolaştı, kısıraktan ancak ahıra geldiklerinde indi.

Ya da ahırdan geriye ne kaldıysa.

Adders Malikânesi aslında bir av köşkü, anne tarafından zengin aristokratlar için bir oyun yeri idi. Bu nedenle ahır, taştan inşa edilmiş, çok sayıda ahır ve seyislerin kalması için üst katta odası olan büyük bir binaydı.

Ama hiç damat yoktu.

Julian Octavia'yı ve yedek kısırağı ahırın hâlâ ayakta duran tarafına götürdü - diğer yarısı mülk kendisine miras kalmadan önce yıkılmıştı. Her iki atın da eyerlerini kendisi çıkardı ve üşümemeleri için onları hızlıca ovdu. Ahırlarına taze saman çatalladı ve her birine bir kova dolusu karışık yulaf ve arpa verdi.

Sonra ıslak tricorné'ünü başına geçirdi ve evin arkasına doğru koştu.

Tanrı'nın topları, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sadece Adders'da yaptığı özel türden bir dinlenme.

Mutfak kapısına vurdu ve Bayan McBride tarafından içeri alındı.

yemek pişirmekten kızarmış ve terlemişti.

Kadın onu görünce, "Tanrı sizi korusun Bay Greycourt," diye haykırdı. "Böyle bir fırtınada dışarıda ne yapıyorsunuz?"

Julian sıırıslıklaı şapkasını çıkarıp ellerini ısıtmak için ocağı a giderken, "Eve dönüyoruz Bayan McBride," diye cevap verdi. "Geldi mi?"

"Efendim?"

"Kadın," diye tersledi Julian. Bayan McBride'a karşı bu kadar sabırsız olmamalıydı -yıllardır Adders'a hizmet ediyordu- ama kontrolünün kırılmak üzere olduğunu hissetti. "Şeritlerden geçmeyi başardı mı?"

Bayan McBride onun ses tonu karşısında gözlerini kıstı ama tek söylediğı, "Kütüphanede," oldu.

Kiralık bir kadına göstermek için tuhaf bir yerdi ama umurunda değildi. "Teşekkür ederim," dedi Julian ve paltosunu çıkarıp mutfaktan ayrıldı. Bir banyoya ve kıyafet değıştirmeye ihtiyacı vardı ama kurtuluşunun elinin altında olduğunu bilmek onu kütüphaneye götürdü.

Bir köşeyi döndü, sonra bir başkasını, kendi evinin içinde deli gibi koşturuyordu. Tanrı'ya şükür bu çılgınlığını görecekt kimse yoktu. Eğer bilseydi, Augustus Julian'ı boynundan yakalardı.

Julian bu korkunç düşüneyi aklından sildi ve kütüphanenin kapısını iterek açtı.

İçerideki eski oda loştu, kapının karşısındaki yüksek pencereler dışarıdaki bulutlardan çok az ışık alıyordu. Yine de bir uçta şömine vardı ve yanıyordu, kükreyen bir ateş orada yanıyordu. Julian ocağı doğru ilerledi, ateşin önünde bir sandalyede oturduğunu görebildiğı figüre doğru ilerledi, sırtı ona dönüktü.

Julian birkaç adım atmıştı ki, kısa boylu, karanlık bir şekil yükselip ona doğru havlamaya başladı. Adımlarının ortasında durdu ve önündeki köpeğe baktı. Hayvan garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Daha önce böyle bir köpek görmemiş miydi?

Kadın sandalyesinden kalktı ve bir fahişeden Leydi Elspeth de Moray'e dönüşerek metamorfoz geçirdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Julian köpeğın havlamasını duyabilmek için bağırdı.

Hayvan aniden durdu, kararsız görünüyordu.

Elspeth dudaklarını yaladı, her zamanki neşeli gülümsemesi dalgalandı. "Bay Greycourt.

Ah. Bu oldukça ilginç bir hikaye. Görüyorsunuz, ben-"

"Hayır." Acımasızca onun sözünü kesti. "Senin lanet yalanlarını duymak istemiyorum. Beni gerçekten bu kadar yarım akıllı mı sanıyorsun?" Gözlerini kapattı. Augustus için casusluk mu yapıyordu? Bunun bir önemi var mıydı? Düşünemiyordu. "Nerede o?"

Onun temkinli belirsizliğini görmek için gözlerini tam zamanında açtı. "Kim?"

"Kadın," diye hırladı dişlerini sıkarak. "Burada olması gereken kız. Onu nereye koydun?"

"Ben..." Kaşları çatıldı ve sonra tekrar düzeldi, ifadesi utanmaya çok yakındı. "Oh. Burada tanışmak istediğiniz bir sevgiliniz mi var?"

Çığlık atmak istiyordu. Tüm dürtülerinin ve duygularının içinden yuvarlanmasına izin vermek ve onun önünde yerde çırpınmak. "*Hayır*. Bir sevgili değil. Bir fahişe."

Kadın şaşkın şaşkın ona bakarken kütüphaneyi bir sessizlik kapladı.

"Allah kahretsin!" Kapıya doğru gitmek için döndü. Belki de onu yatak odasında bekliyordu. Kiralık kadınları evine nadiren aldığı ve yatak odasına asla almadığı düşünülürse cesurca bir hareketti ama yine de itiraz etmeyecekti.

"Bekle," diye seslendi arkasından, sanki duracakmış gibi. "Burada fahişe falan yok."

Döndü. "Ne?"

Onun vahşi ruh halinden korkmalıydı. *Orospu* kelimesinden iğrenmeliydi.

Aksine, *ilgisini çekmiş* görünüyordu. "Evde sadece Bayan McBride ve ben varız, başka kimse yok." Başını öne eğdi. "Fahişeniz buraya nasıl gelecekti? Yollar geçit vermiyor."

Julian neredeyse buraya yollardan geldiğini söyleyecekti ama Julian haklıydı. Yollar herhangi bir araç için geçilmezdi. Tek bir at onunki gibi başarabilirdi, ama Julian kendisinin mükemmel bir binici olduğunu biliyordu. Sokaklarda yaşayan bir kız, bırakın at sahibi olmayı, ata bile zor binerdi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Posta arabasıyla Dydle'a," dedi büyük bir vakarla. "Sonra Plum ve ben yolun geri kalanını yürüyerek buraya geldik."

"Ve köpeğini de getirmişsin," diye mırıldandı. O kadar tuhaf, dünyevi olmayan bir yaratıktı ki.

Şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki."

"Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında ve sertçe onu işaret etti. "Sen

orada kal."

Kapıya doğru yürüdü ve koridora çıktı. Bu olamazdı. Adders'da şehvetle sıkışıp kalmış ve arzularını dindirememiş olamazdı. Zaten kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi. Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirdi?

Bayan McBride'ın birden fazla eşarba büründüğü mutfağa doğru yürüdü. "Hangi kadını kastettiğimi biliyorsun. Burada mı değil mi?"

Aşçı ona baktı. "Burada hanımımından başka kimse yok."

"Hiç kimse." Bir sandalyeye çöktü ve kadının mutfak kapısına doğru yürümesini izledi. "Erken gidiyorsun."

"Evet, öyle," diye cevap verdi. "Hava karardıktan sonra bu fırtınada yürürken yakalanmak istemem. Beni yarın da beklemeyin. Yollar bu haldeyken buraya gelmeye çalışmanın bir anlamı yok. Yollar açılana kadar siz ve leydim tek başınızasınız."

Bununla birlikte Bayan McBride mutfak kapısını arkasından çarptı.

* * *

Elspeth kütüphanede otururken Plum'a baktı. "Sence onu takip etmeli miyiz?"

Köpeğin tek cevabı şöminenin önündeki halının üzerine yığılmak ve beceriksiz patileri havada sallanacak şekilde ters dönmek oldu.

Elspeth içini çekerek etrafına bakındı. Adders kütüphanesinin dörtte birini bile bitirmemişti. Dün geldikten sonra günün geri kalanının çoğunu hem kendini hem de Plum'ı yıkayarak geçirmişti. Akşama kadar kütüphaneye bakacak zamanı bile olmamıştı.

Bu noktada, Bay Greycourt ve Messalina'nın tarifinden beklediği gibi küçük bir oda olmaktan çok uzak olan Adders Hall kütüphanesinin kavernöz olduğunu keşfetmişti. Tavandan çarşaf halinde örümcek ağları sarkıyordu ve her yere yayılmış bir küf kokusu vardı. Her duvarda binlerce kitap sıralanmıştı. Sadece iki uzun, dar pencere kasveti deliyordu. Ateş odaya sıcaklık getiriyordu ama Elspeth'in kitaplardaki yazıları görebilmesi için yarım düzine mum yakması gerekiyordu.

Bay Greycourt içeri girdiğinde Elspeth, Elizabeth döneminden kimliği belirsiz birinin yazdığı küçük bir şiir kitabına bakıyordu. Sayfalar benek benekti, cilt çürümüşü ama kitabın durumuna rağmen soneler

tek kelimeyle ilahiydi. Bu "anonim "in bir kadın olup olmadığını merak etti - kaç tane anonim kadın olabilirdi ki?

Ama yine dikkati dağılıyordu, belki de dikkatini dağıtmazsa Bay Greycourt'un fahişesini düşünmeye başlayacaktı. Bay Greycourt'un kendisi hakkında. Bir fahişeyle neler yapabileceğini.

Gri gözleri büyür, sert ağzı çaresizce açılır, tüm ifadesi tutkunun sancıları içinde korunaksız kalır mıydı?

Elsbeth yutkundu. Böyle şeyler düşünmemeliydi - en azından ondan hoşlanmıyor gibi görünen bir adam hakkında. Daha önce kütüphaneye daldığında kızgındı. Aradığı kişinin o *olmadığı* çok açıktı.

Bunun onun için pek önemi yoktu. Bay Greycourt'un yatak odasının kapısının ardında ne yaptığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Bu düşünce nedense onu huysuzlaştırdı.

"Haydi, Plum," diye seslendi köpeğe. "Ne kadar kızgın olursa olsun, beni akşam yemeğinden alıkoyamaz."

Bu sözlerin ardından cesurca kütüphaneden çıktı, koridordan mutfağa doğru yürürken etekleri sallanıyordu. Bayan McBride dün ve bugün mükemmel bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Aşçı Elspeth'in gün boyunca ne yaptığıyla ilgilenmiyordu ve hem kendisi hem de Elspeth için, aralarında en harika elmalı turtaların da bulunduğu, bir sürü lezzetli yemek yapmıştı.

Bayan McBride bu sabah Elspeth'i yarın dönmeyebileceği konusunda uyarmış, ama mutfakta bol miktarda erzak olduğu konusunda Elspeth'i temin etmişti.

Elsbeth kesinlikle öyle umuyordu.

O ve Plum mutfağa vardıklarında mutfağı sessiz buldular ve bir an için yalnız olduklarını düşündü. Sonra Bay Greycourt'un yıpranmış mutfak masasında, başı ellerinin arasında oturduğunu gördü.

Elsbeth nefesini tuttu. Gururlu adamı hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Tereddüt etti. Belki de geri çekilmek akıllıca olurdu. Mutfak temizlenene kadar kütüphaneye geri dönebilirdi.

Ama bu Bay Greycourt'u yalnız bırakmak anlamına gelir.

Kalbi sıkışmıştı. Bir şekilde kendini onu terk etmeye zorlayamıyordu. Elspeth ateşin yanında bir tencerenin asılı olduğu ocağa doğru ilerledi. Kapağını kaldırdı ve mis gibi sıcak bir güveç kokusu yayıldı.

Plum koşarak geldi.

"Aç mısın?" diye sordu
köpeğe. Erik oturdu ve
dudaklarını yaladı.

Elsbeth eski bir tabağın içine bir parça kahverengi ekmek koydu ve üzerine biraz güveç dökerek yemek sıcaklığını yitirene kadar dikkatle karıştırdı.

Tabağı Erik'in önüne koydu ve ardından masaya getirdiği iki kâsedan birini usulca Bay Greycourt'un önüne, diğerini de karşısına koydu.

Ekmeği, biraz peynir ve bir şişe şarapla birlikte masaya getirdi.

Bay Greycourt'a sessizce, "Bir şeyler ye," dedi. Adam hâlâ başını ellerinin arasına almış, ona bakmıyordu. "Biraz şarap ve ekmek getirdim, Bayan McBride da güveç yaptı. Sanırım sığır eti."

Kalın et parçaları, havuç, soğan ve diğer sebzelerle çevrili et suyunun içinde yatıyordu. Elspeth bir kaşık dolusu üfledi.

Bay Greycourt başını kaldırdı, yorgun görünüyordu. "Burada ne işin var Elspeth? Bana musallat olmak için gönderilmiş bir hayalet misin?"

Kendini tutamadı ama incindiğini hissetti. "Neden perili olasın ki?"

"Günahlarım için." Bir kahkaha attı. "Birçok, birçok günahım için."

Dikkatli bir şekilde güveçten bir ısırık aldı, çok lezzetliydi! "Seni hiç günahkâr bir şey yaparken görmedim," dedi şarabın tıpasını açarken. "Ama çok kötü bir günahkâr olduğunu varsaysak bile, neden sana musallat olayım ki?"

İkisine de şarap doldurdu.

Adam ona baktı, güzel gri gözleri neredeyse umutsuzluğa kapılmıştı. "Bilmiyorum ama beni rahatsız etmek için biçilmiş kaftan gibisin. Nereye gidersem gideyim, sanki beni yolumdan çekmek için gönderilmiş gibi gülümseyen ve güneşli bir şekilde oradasın. Sanki beni karanlıktan çıkarıp ışığa götürebilirmişsin gibi."

Elsbeth yahniden bir lokma daha yuttu. "Ve bu... kötü, sana ışık mı gösteriyor?"

"Çok kötü." Kaşığını aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Kaybolabilirim, gardımı düşürebilirim, seninle ve senin cazibenle saçmalayabilirim."

"Hmm." Elspeth onun bir tür siren olduğundan şüpheliydi. Belki de sadece yolculuğundan dolayı bitkin düşmüştü. "Şu anda seni baştan çıkarmak istediğim tek şey o güveç. Ye onu, seni ısıtır."

Onun nefesinin altında "Büyücü" diye mırıldandığını duyduğunu sandı ama yine de talimatlarına uyarak yemeye başladı.

Elsbeth onu yemeğini yemeye ikna ettiği için küçük bir tatmin duygusu hissetti. Çok otokratikti, bir buz adam gibi yürüyor, tüm fiziksel isteklere karşı buyurgan davranıyordu.

Ama aslında öyle değildi, değil mi? Bay Greycourt bir otomat gibi görünmek isteyebilirdi ama soğuk dış görünüşünün altında bir adam vardı. İhtiyaçları olan bir adam. Hiç kimse onunla ilgilenmedi mi? Yemek yediğinden, uyuduğundan ve hava soğukken sıcak olduğundan emin olmadı mı?

Şarabını yudumlarken onu inceledi. Bay Greycourt genellikle o kadar yasaklayıcı biriydi ki, belki de çoğu insan onun herhangi bir isteği olduğunu düşünmüyordu.

Belki de bunu yapan ilk kişi oydu.

Ama sonra geldiğinde aradığı kadının anısı aklına geldi, tatsız bir hatırlatma. Kendi hayatı vardı ve belki de bu kadın onun tüm ihtiyaçlarını tek başına karşılıyordu?

Elsbeth boğazını temizledi. "Kadınıınız burada olmadığı için üzgünüm." Adam ona baktı. "Böyle şeyler hakkında konuşmamalısın."

"Neden olmasın?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı. Londra'da bir leydi için o kadar çok kural vardı ki... Bunların çoğu eylemleri ya da sözleri kısıtlıyordu.

"Çünkü-" dedi bastırarak, sonra başını salladı. "Özür dilerim. Kiraladığım kadınlar hakkında konuşmaya hiç hakkım yoktu. Sadece buraya gelirkenki yorgunluğumu suçlayabilirim."

"Ve sanırım senin hayal kırıklığın," dedi. Adam ona boş boş baktı ve kadın ekledi: "Burada olmaması. Senin kadının. Senin..." Burnunu kııştırdı. "O gerçekten bir fahişe mi yoksa senin sevgilin ya da metresin mi? Burada beklemediği için çok mağdur görünüyordun. Fahişe dediğin şey için doğal görüldüğünden daha fazla. En azından onu tanıyor olmalısın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onun gönderilmesi için sözleşme yaptım... şey, nereden geldiği önemli değil. Sadece onu tanımıyorum. Ve" - kaşlarını çatı- "bu bir hanımefendi için uygun bir tartışma değil."

Elsbeth yarısı boşalmış kâsesini bir kenara itti ve ellerini masanın üzerinde kavuşturarak çenesini onların üzerine koydu. "O zaman senin için bu kadar zorsa beni bir hanımefendi olarak görme. Ben zaten gerçek bir hanımefendi değilim. İskoçya'nın kuzeyinde resim ya da dans dersi almadan büyüdüm. Ben sadece benim, Elspeth."

O zaman ona garip bir şekilde baktı, gri gözleri irileşmişti. Onun için bu kadar zor muydu?

onu şımartılması gereken bir hanımefendi yerine sıradan bir insan olarak görmeye ne dersiniz?

Elspeth gülümsedi. "Yemekten sonra banyo yapmak ister misin?" "I..."

"Elbette banyo yapman gerekecek." Elspeth ayağa fırladı. "Suyu ısıtmaya başlasam iyi olacak."

"Bunu yapabilirim," diye tersledi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi. "Yemeğini bitir."

Sonra yatıştı, yahniyi yemeye başladı. Ama bunu yaparken bile onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Elspeth sarnıçtan büyük bir çaydanlığa su doldurdu ve dikkatlice kaldırdı.

"Tencere senin için çok ağır," dedi arkasından. "Bunu yapabilirim."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Ben de yapabilirim." Çaydanlığı şömineye taşıyarak gösterdi ve ısınması için ateşin üzerine koydu. Bu işlemi iki kez daha tekrarladı. Üçüncü tencereyi de koyduktan sonra, "İşte," dedi. "Çok değil ama bir kalça banyosunu ısıtmaya yetecek kadar var." Mutfağa göz gezdirdi. "Eğer burada bir tane varsa?"

"Anlamıyorum," dedi, kalça banyosuyla ilgili soruyu yanıtlamadan. "Neden buradasın? Neden bunları benim için yapıyorsun?"

"Şey," dedi tekrar karşısına oturarak, "sanırım birilerinin sizin için bunları yapması gerekiyor."

Parlak bir şekilde gülümsedi.

Gözleri kısıldı. "Ve ilk sorum?"

Hiçbir şey söylemeden adamın bakışlarını karşıladı ve kalbi çarpmaya başladı çünkü eğer adam konuyu uzatırsa...

Bay Greycourt içini çekti. "Seninle ne yapacağım ben?" Elspeth dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi.

Birden aklına, yollar tekrar açılana kadar Adders'da günlerce, hatta haftalarca mahsur kalabilecekleri geldi.

Boğazını temizledi. "Erm. Belki bu arada banyonuzu yapmanıza yardımcı olabilirim?"

Adam ona inanamayarak bakarken başını kaldırdı.

"Demek istediğim," dedi Elspeth aceleyle, yanakları kızararak, "bir banyoyu doldurmak. Su ile. Senin için."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Gerek yok." Mutfak dolabına doğru yürüdü ve arkasından sığ bir bakır küvet çıkardı. "Gerisini ben hallederim."

"Yeni bir kıyafet getireyim mi?" diye sordu, banyoyu doldurmasını izlerken. "Tabii burada varsa?"

"Biliyorum, ama onları kendim bulacağım." Adam ona baktı, gözleri mum ışığında gümüş gibi parlıyordu. "Artık çekilebilirsin. Tabii kalıp izlemek istemiyorsan."

Bir an için ona kalmak istediğini söylemeyi düşündü. Onun botlarını, ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkarışını izlemek için. Onu tamamen çıplak görmek ve sonra o küçük banyoda oturuşuna tanık olmak. Su kalçalarına kadar bile gelmiyordu, sikini saklamak şöyle dursun, kesinlikle örtmüyordu bile. Ve taşaklarını.

Kendini çılgınca kızarmış hissetti.

"O zaman sana iyi geceler dileyeyim," dedi aceleyle. "Buraya gel, Plum."

Köpek yavaşça ayağa kalktı. Kendine ocağın yanında bir yer bulmuştu ve belli ki sıcaklığı terk etmek istemiyordu. Plum, Elspeth mutfaktan çıkarken ona ayak uydurmak için itaatkâr bir şekilde koşmaya başlamadan önce ateşe son bir kez daha baktı.

Bir sonraki kata çıkan merdivenleri tırmanırlarken Elspeth köpeğe, "Gerçekten mi?" diye mırıldandı. "Ben gittikçe daha fazla yanarken sen burada beklemek zorunda mısın? Bunun bir arkadaşına yapılacak nazik bir şey olduğunu düşünemiyorum."

Plum cevap vermedi ama onun kullandığı yatak odasına vardıklarında kuyruğunu salladı.

Elspeth kapıyı iterek açtı ve yatak odasını neredeyse karanlık buldu. Odanın bir zamanlar zengin bir şekilde döşenmiş olduğundan şüpheleniyordu ama duvarlardaki parlak dikdörtgenler resimlerin söküldüğünün kanıtıydı ve mobilyalar bir keşişin hücreesindeki kadar seyrekti. Bir yatak, bir sandalye ve ayağı kırık küçük bir masa, hepsi bu. Yine de burası onun ihtiyaçları için oldukça yeterliydi.

Elspeth şöminenin karşısına geçti ve yanan ateşin üzerindeki korları karıştırdı -Adders'ın korkunç derecede soğuk bir ev olduğunu çabucak keşfetmişti.

Yatmaya hazırlanırken Elspeth Bay Greycourt'un gelişini düşündü. Onu hemen dışarı atmamış ya da kütüphanede araştırma yapmasını yasaklamamıştı ki bu çok iyi bir şeydi. Gerçi saçlarını tararken düşündü, Bay Greycourt'un hoşgörüsü yorgunluğundan kaynaklanıyor olabilirdi.

Devlet. Sabah Adders'tan gelmesini emredebilirdi. Ama şu anda bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu; endişelerini yarına saklasa daha iyiydi.

Uzun, dar yatağa tırmanırken, düşüncelerinin Bay Greycourt'un ziyaret nedenine geri dönmesine engel olamadı. Ücretli arkadaşlarıyla sadece taşrada mı buluşuyordu? Eğer öyleyse, neden? Ve seçtiği kadından mahrum bırakıldığına göre şimdi tam olarak ne yapacaktı?

Son soru onu sarsarak kendine getirdi.

Elsbeth karanlığa baktı ve Bay Greycourt'u banyosunda, çınlçıplak, korkunç bir şekilde doymamış olarak hayal etti. Kendisini tatmin edecek bir başkasından böylesine mahrum kalan bir adam için doğal olan...

Zihninde tamamen şekillenmiş ve son derece ayrıntılı bir resim belirdi. Bay Greycourt sığ bakır küvette oturuyor, ıslak omuzları mutfaktaki mum ışığında parlıyor, eli karnının üzerinden bacaklarının arasına doğru iniyordu... Detaylar bulanıktı ama bu düşünce onun huzursuzca kıpırdanmasına, kendi elini kalçalarının arasında aramasına yetmişti. Oh, burada o kadar yumuşaktı ki! Uyluklarının ipeği, nemli kıvrımlarına doğru ilerlerken parmaklarının sırtına sürtündü. Küçük çekirdeği dokunuşunun altında uyanık, kaygan ve çok tatlı bir şekilde bekliyordu. Bay Greycourt'un kendisine dokunduğunu hayal ederek o yumrunun etrafında dönerken içinden bir sıcaklık hissi geçti.

Avucu kızlık saçlarının üzerindeydi ve adamın sikinin üzerinde bir çalı olduğunu fark etti, değil mi? Saçları gibi simsiyah, kalın ve kıvrıktı ve içinden bir zevk dalgası geçti. Bir erkeğin çıplak, açık vücudundaki kılları hayal etmek çok edepsizdi. Çıplak erkek çizimleri, hatta resimleri görmüştü ama vücutlarında nadiren kıl vardı. Belki de kıl, sanatsal güzelliğin yüce ideallerine dahil edilemeyecek kadar basit, hayvani bir şeydi.

Ama yine de oradaydı.

Bacaklarının arasında kıllar vardı ve Bay Greycourt'un da kılları olacaktı. O da en az onun kadar insandı. İhtiyaçları vardı. Acı, açlık ve zevk hissediyordu. Kendine ne sıklıkla dokunuyordu? Bunu bir asker gibi terbiyeli ve iş bilir bir şekilde mi yapıyordu? Yoksa fiziksel istek fikrinden nefret ediyor, kendini tutuyor, ihtiyaç kontrolünden çıkana kadar kendini bekletiyor muydu?

Yumuşak bir şekilde inledi, parmağı daha hızlı hareket ediyordu.

Ve tüm kontrolünü kaybettiğinde, kendini daha fazla mahrum bırakamadığında, sonunda kendine dokunduğunda nefesi kesildi mi? *Penisine* mi dokundun? Bu

Bir başkası hakkında böyle özel şeyler hayal etmek yanlış, kötüydü. Yine de kendine engel olamıyordu. Dudağını ısırırdı. Ya da belki dişlerini gıcırdatırdı, açlıktan ölmek üzere olan duyuları için çok büyük bir zevkti bu. Uzun siyah saçları o sert örgüden çözülecek, omuzlarına pervasızca düşecek, hatta belki de kontrolünü kaybederken dudaklarının arasına sıkışacaktı.

Kendini serbest bırakırken.

İçine bir sıcaklık doldu, tatlı, tatlı bir unutkanlık, zevkinin kıvılcımları kendi salıverilişini hissederken onu kavisli hale getirdi.

Oh! Oh, bu çok güzeldi.

Elsbeth halsizce y u v a r l a n d ı , vücudu ılık şuruba döndü ve Bay Greycourt'un banyosunda gevşemiş görüntüsü onu uykuya daldırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*"Sevdiğim kadının adı Christina," dedi Sabinus, "Christina."
Ve böylece Leydi Uzun Burun'un tüm umutları yerle bir oldu.
"Utangaçtır," diye devam etti Sabinus, "acaba bana bir iyilik yapabilir
misiniz?"
"Her şeyi," diye fısıldadı Leydi Uzun Burun.
"Onun arkadaşı olabilir misin?" diye sordu
aşkına.*

-Lady Long-Nose'dan

Julian ertesi sabah yatak odasının kapısının ısrarla çalınmasıyla uyandı. Gözlerini kısarak soğuk ve karanlık odayı inceledi, bir an için nerede olduğunu şaşırdı.

Sonra Adders'da olduğunu hatırladı. Annesinin gizli defterini aradığını. Tuttuğu kızın gelmediğini.

Ve burada Leydi Elspeth ile sıkışıp kalmıştı.

Kapı tekrar çalınmaya başlayınca inledi. Belki de bu iyiye işaretti. Belki de hizmetçi ya da aşçı dönmüştü.

"Girin!" diye seslendi.

Kapı açıldığında Leydi Elspeth elinde bir tepsi tutuyordu. Yatak odasına doğru yürüyordu. O yataktayken.

Yüce Tanrım. Bir insan bu kadar masum

olabilir miydi? "Gece oldu," diye homurdandı.

"Ne istiyorsun?"

"Aslında değil," diye cevap verdi fazla neşeli bir şekilde. Köpeğin de onu takip ettiğini fark etti. "Gece, yani. Mutfaktaki saate göre saat çoktan sabahın yedisi olmuş."

Bununla birlikte perdeleri geri attı.

Julian ürperdi, zayıf da olsa ışıktan kaçmaya çalıştı. "Saat yedi günün medeni bir saati değil. Neden uyanıksın? Neden benim odamdasın?"

Onun güldüğünü duyduğunu sandı. Yatağının yanındaki masaya bir şey koyarken porselenlerin *çınladığını* kesinlikle duymuştu. "Uyanığım çünkü sabahın yedisi günün çok güzel bir saati, tıpkı benim uyandığım sabahın *altısı* gibi."

"*Altı mı?*" diye mırıldandı, dehşete düşmüştü.

"Ve odanızdayım çünkü size çay getirdim."

Başını çevirdi ve onu küçük, aşırı mutlu bir güneş gibi kendisine bakarken buldu. "Oh Tanrım."

Başını eğdi. "Saçlarını her zaman örer misin?"

Gözlerini kırptırdı, doğrulup oturdu. "Yapmazsam geceleri karışıyor." Yatak odasında onunla tuvaleti hakkında konuşarak ne yapıyordu?

"Çok uzun," diye düşündü ona bir tabak çay uzatırken. "Saçlarını bıraktığında çok güzel olmalı. Rapunzel'inki gibi!"

Neredeyse çayda boğuluyordu. "Leydi Elspeth, ben-" "Elspeth."

Ona baktı.

"Dün gece bana Elspeth dedin," diye hatırlattı ona.

Adam iç çekti. "*Elspeth*. Ben-"

"Şey, hayır," diye kayıtsızca araya girdi, "sen Rapunzel değilsin. Ve kesinlikle prens de değilsin."

Kalbi acı içinde kasıldı.

Yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. "Sen daha çok ormanın derinliklerinde, yalnız bir şatoda tek başına yaşayan bir büyücüye benziyorsun. Belki de büyülü bir kuzgunla birlikte."

"Saçmalıyorsun."

Kız incinmiş görünüyordu. Şimdi gidecekti -onu uzaklaştırmıştı- ve birdenbire onun gitmesini istemediğini fark etti.

"Özür dilerim," dedi huysuzca. "Bunu söylememeliydim."

Başını ciddiyetle eğdi. "Hayır, ama seni affediyorum. İlk fincan çaydan önce söylenen hiçbir şeyi ciddiye almamak gerekir."

Fincanına baktı ve yarısının dolu olduğunu gördü. "Çayını içtin mi?" Fincanının geri kalanını içti ve ona uzattı.

"Mm." Fincanı aldı. "Biraz daha?"

"Lütfen." Onun küçük, yumuşak ellerinin yetkin ve emin bir şekilde dökülüştünü izledi. Sabahın bu erken saatinde burada onunla oturmak tuhaf bir şekilde evcildi.

Elsbeth ile.

Fincanı ona verdi ve sonra onu inceledi, yüzü ciddiye. "Üzgünüm, biliyorsun. Lucretia sana veda etmeden ayrılmak zorunda kaldığı için. Ve bunu sana önceden söyleyecek zamanımız olmadı."

Ona baktı ve sonra uzaklaştı. O gece baloda çok sinirlenmişti. Kız kardeşi için korkmuş, Mulgrave'in onu alt etmesine öfkelenmişti... "Hayır." Onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce boğazını temizledi. "Özür dilemesi gereken kişi benim. Lucretia'nın gitmesi gerekiyordu ve onu götürecek birini bulman iyi oldu." Tereddüt etti. "Yine de bu kişinin kim olduğunu bilmek isterdim."

"Bir arkadaş." Dudağını ısırdı. "Sana daha fazlasını söyleyemem."

Cevap onu pek tatmin etmemiş olsa da başını salladı.

Elsbeth ellerini sessizliğe vurarak zavallı köpeği ürküttü. "Bugün ne yapacaksın?"

Pencereye baktı. Gökyüzünü gri bulutlar kaplamıştı ve yağmur cama vurmaya başlamıştı, gün o kadar karanlıktı ki sabah yerine akşam gibi görünüyordu. "Yapacak işlerim var. Kütüphanede."

"Gerçekten mi?" Daha dik oturdu. "Yardım edebilir miyim?"

İlk eğilimi onu reddetmek oldu. Yıllardır herkese yaptığı gibi planını ve düşüncelerini gizli tutmak. Ama gerçekten ne anlamı vardı ki? Artık onun Augustus için çalıştığını düşünmüyordu -bu fikir başından beri zayıftı- ve ona yardım edebilirdi. "Bir kitap arıyorum."

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi durgunlaştı. "Ne tür bir kitap?"

Yüzünü buruşturdu. "Eğer bilgilerim doğruysa, kitap içinde saklı bir kitap. Annem bazı notlar almış ama onları saklamak için bir kitabın içine yazmış. Neye benzediğinden bile emin değilim."

Başını öne eğdi. "Neden şimdi?"

"Ne?"

"Şey," dedi yavaşça, sanki bir denklem üzerinde düşünüyormuş gibi, "uzunca bir süredir Adders Hall'un efendisisin, değil mi?"

"Annem öldüğünden beri," diye yanıtladı huysuzca.

Başını salladı, gülümsemesi artık tamamen kaybolmuştu. "Peki neden şimdi bakmaya karar verdin?" Çayından bir yudum aldı ve bardağın kenarından onu izledi. "Ben sadece

kitabı yeni öğrendim. Annemin eski bir hizmetçisinden." Kadın ona baktı, belli ki daha fazlasını bekliyordu.

Baştan çıkarıcıydı. Çok cazipti. Sadece ağzını açmak ve ona her şeyi anlatmak. Sırlarını dökmek ve gün ışığında yaşamalarına ya da ölmelerine izin vermek.

Ama ihtiyat o kadar uzun süre onun yanında durmuştu ki, ruhuna işlemişti. Sessiz kaldı.

"Pekala," dedi sonunda, "en azından kütüphanede arama yapmanıza yardımcı olabilirim. Tabii sakıncası yoksa." Gözleri tuhaf bir şekilde yoğundu.

Ona tam olarak güvenmiyordu. Ve onun kütüphanelerle ilgili henüz anlamadığı bir tür takıntısı vardı.

Çok fazla varsayımda bulunmuş, bir tür çirkin arayış için buraya tek başına gelmişti. Onunla birlikte Adders'da olması çok aşırıydı. Onu kesinlikle azarlamalıydı.

Ona ihtiyacı olmadığını, onu yanında *istemediğini* söylemeliydi. Ama bu bir yalan olurdu.

Kendini "Pekâlâ" derken buldu.

Ona gülümserken gamzeleri yeniden ortaya çıktı, gök mavisi gözleri heyecanla parlıyordu. Göğsünde bir şey sertçe sıkıştı ve fark etti.

Bu odada büyücü olan biri varsa, o da oydu.

* * *

Elsbeth elleri kalçalarında mutfığı inceledi. Bay Greycourt yatak odasında giyinirken o da kahvaltıda neler olabileceğini öğrenmek için aşağı inmişti.

Aklı bir an için *yatak odalarının* düşüncesine takıldı ve ve Bay Greycourt'un uzun, çevik parmakları.

Sonra kendini silkeledi ve düşüncelerini dizginledi.

Kahvaltı!

Bayan McBride dün ekmek yapmıştı ve iki somun hâlâ mutfak dolabında duruyordu ama hava hâlâ nemli ve kasvetli olduğu için Adders üşüyordu. Sıcak bir şeye ihtiyaç vardı. Mutfığı aradı, aradığını bulana kadar çöp kutularına baktı. O sırada Bay Greycourt

vardığında, ateşin üzerinde bir tencere yulaf lapası vardı ve Erik ateşin yanında yatarak sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

Kapının hemen girişinde durdu. "Yulaf ezmesi mi?" Sesi coşkulu değildi.

"Evet," dedi Elspeth hızlıca, tencereyi ateşin üzerindeki kancadan kaldırarak. "Bay Johnson'ın İngilizlerin yulafı sadece atlara yedirdiğini söylediğini biliyorum, ama ben İskoçya'da büyüdüm, orada kendimiz de yiyebilecek kadar becerikliyiz."

Homurdandı ve büyük, yaralı mutfak masasına oturdu. Plum hemen oaktan kalktı ve Bay Greycourt'un ona verecek yiyeceği olup olmadığına bakmak için yanına gitti.

Elsbeth neredeyse köpeği geri çağıracaktı. Bay Greycourt köpeklerden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Ama sonra onun Plum'ın başını okşadığını fark etti.

Ağzını açtı ve sonra tekrar sıkıca kapattı. Sevişmeye dikkat çekerse Bay Greycourt'un bunu inkâr edeceğini düşünüyordu.

Onun yerine yulaf ezmesini iki tabağa paylaştırdı ve ikisine de tereyağı ekledi. "İşte," dedi kaseleri masanın üzerine koyarken. "Güzel kokmuyor mu?"

Karşısında oturan Bay Greycourt kuşkuyla görünüyordu.

Küçük, üstü kapalı bir toprak kabı ona doğru itti. "Bazıları bal sever o."

"Ah." Yulaf ezmesine bir kaşık bal karıştırdı ve bir ısırık aldı, alını açtı. "Lezzetli."

"Teşekkür ederim." Dudaklarında bir gülümseme belirmediğini hissetti. "Lezzetli" en coşkulu iltifat olmayabilirdi ama ondan coşku beklerse saçlarına ak düşeceğini hissediyordu. Kasesine büyük bir kaşık dolusu bal koydu. "Yulaf ezmesinin serin sabahlarda en iyi kahvaltı olduğunu düşünmüşümdür hep."

Kaşlarını kaldırdı. "İskoçya'da her gün yiyor musunuz?"

"Hayır." Düşünceli düşünceli çiğnedi. "Çiroz da güzeldir, haşlanmış yumurta da öyle ve bol tereyağlı çörekler de çok güzeldir."

Hâlâ onu izliyordu, gri gözleri dikkatle bakıyordu, yulaf ezmesini unutmuş gibiydi. "Ayr Dükleri'nin yulaf ezmesine düşkün olduğunu bilmiyordum."

"Oh." Yulaf ezmesine baktı, bal kaybolurken yavaşça karıştırıyordu. "Hayır, babamın yulaf ezmesi yiyip yemediğini hatırlamıyorum ve Ranulf'un orucunu açmak için ne yediğini gerçekten bilmiyorum." Boğazını temizledi. O da

bir sonraki mektubunda ona soracaktı. "Ama görüyorsunuz, babam öldükten sonra İskoçya'nın kuzeyine taşındık."

"Bir akrabanla mı?"

"Evet." Sözlerine dikkat ediyordu. "Babamın kız kardeşiyle, teyzem Hilda'yla. Freya, Caitriona ve beni yanına aldı. Lachlan ve tabii ki Ranulf geride kaldı."

Ayrılığın zor olduğunu hatırlıyordu. Arabaları uzaklaşırken ağlamıştı.

"Neden 'tabii ki'?" diye sordu hafifçe.

Kadın ona bir bakış fırlattı ama adamın yüzünde hiçbir kurnazlık yok gibiydi. "Düklüğü idare etmek zorundaydılar, değil mi?" Bilge Kadınlar'ın neredeyse erkek olan çocukların takdim edilmesinden hoşlanmadıklarından bahsetmiyorum bile.

Sanki daha fazla bilgi bekliyormuş gibi bir süre daha ona baktı ama kadın sadece yulaf ezmesinden büyük bir ısırık aldı.

Julian kâsesine baktı. "İyi biri miydi? Teyzen."

Elspeth telaşla yutkundu. "Hilda Teyze harikaydı! Biraz huysuzdu -bir yangında yanmıştı ve çok sevdiği birini kaybetmişti- ama nazik ve sevecendi. Bize ata binmeyi, çit çekmeyi ve yemek yapmayı öğretti. Aritmetik, tarih ve coğrafya. Her gece yatarken bize kitap okur, kelebeklerin metamorfozu, şiir, Aristo, Isaac Newton ve René Descartes'ın felsefeleri, gezegenlerin ve yıldızların hareketleri gibi her türlü konuda tartışmalar yapardı." Nefes almak için durdu.

"Bir dükün kızı için alışılmadık bir eğitim," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın irkilerek ona baktı. "Belki de toplum standartlarına göre. Ben orada yaşarken çok normal görünüyordu. Geceleri hepimizin etrafında oturup hikayeler anlatabileceğimiz ya da kitap okuyabileceğimiz kocaman bir şöminemiz vardı. Gezintiye çıktığımda yakındaki en yüksek tepeye tırmanırdım ve açık bir günse denizi görebilirdim. Çok güzeldi." Ani bir memleket özlemi dalgası onu sardı. O tepeleri çok severdi.

Ve orada yaşayan arkadaşları ve ailesi. Ama çoğunun artık gittiğini fark ettiğinde içi acıdı. Freya, Caitriona, Rikvi...

Bay Greycourt'un sesi Elspeth'i düşüncelerinden uyandırdı. "Teyzen hâlâ orada mı?"

Elspeth gözlerini masaya indirmeden önce bir süre ona baktı. "Ben on iki yaşındayken öldü. Onu çok severdim."

Hepsi gitti. Sevdığı ve hayranlık duyduğu tüm Bilge Kadınlar.

İskoçya'da kalanlar onunla aynı değerlere sahip değillerdi.

"Üzgünüm," dedi Bay Greycourt. "Onun ölümünden sonra size kim baktı?"

Elbette Bilge Kadınlar, ama bunu ona söyleyemezdi. "Arkadaşları vardı. Hilda Teyze yani. Bizi yanlarına aldılar ve Freya o sırada on sekiz yaşındaydı. Bana da bakabilecek kadar büyümüştü."

Bir sessizlik oldu ve Bay Greycourt'un onun belirsiz cevabından şüphelenip şüphelenmediğini merak etti.

Ama o sadece "Bu iyi. Umarım mutlu olmuşsunuzdur?"

"Evet," diye güvence verdi ona, çünkü buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Mutlu bir çocukluk geçirdim."

Başını salladı ve yulaf ezmesinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Annem öldüğünde kız kardeşlerim yaşlı bir akrabamızın yanına gönderildi," dedi.

Gözlerini kırptırdı, çünkü adam ona ailesinden bahsediyordu, hem de başının etini yemeden. "Onlar da... onlar da mutlu muydu?"

Onun yüzü gitti. Boş, ne küçük ifade o olmuştur

Tamamen kaybolan bir tutuş. "Bilmiyorum."

"Sana söylemediler mi?" diye sordu usulca.

Önce ona, sonra da kâsesine baktı. "Hayır, mektup yazmayı denedim ama hemen vazgeçirildim."

Nasıl *caydırılmıştı*? Kaşları çatıldı. "Siz de bu akrabanın evinde değil miydiniz?"

"Hayır." Ağzı buruştu. "Amcam, Quintus ve benim Londra'da, Windemere Evi'nde onunla birlikte olmamız gerektiğini düşünüyordu. Messalina ve Lucretia şanslıydı.

-Annem hastalığına yenik düşmeden hemen önce onları gönderdi."

Kendini dengelemek için çayından bir yudum aldı. "Ve Windemere Dükü sizi kız kardeşlerinizle iletişime geçmekten

caydırdı mı?" "Hm."

"Bu korkunç," diye nefes aldı, dehşete düşmüştü.

"Hayır, hiç de değil." Henüz yarısı bitmiş yulaf ezmesini bir kenara itti ve ayağa kalktı. "On yedi yaşındaydım, yetişkin bir adamdım. Ve Quintus da Windemere Evi'ndeydi. Hayatta kalmak için küçük kız kardeşlerimden gelen mesajlara pek ihtiyacım yoktu."

"Ama..." diye başladı. Adam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Ona seslendi, "Ama hayatta kalmak hayatta en az şeydir. Çok daha fazlası var!"

Mutfak kapısının önünde durdu. "Öyle mi? Bilemem." Ve böylece gitti.

Elsbeth yulaf lapasının geri kalanını vahşice yerken kaşlarını çatarak kâsesine baktı. Elbette Julian buna inanmıyordu. Hayatta biraz mutluluğu var mıydı?

Ama düşündükçe emin olamıyordu. Kız kardeşlerine yakın değildi. Onun etrafında hiç arkadaşı olmadığını fark etmişti. Gerçekten gülümsemedi...

Ayağa kalktı ve ayağını yere vurarak Erik'in sese doğru bakmasını sağladı.

Bu şekilde yaşanmazdı - sadece hayatta kalmayı umarak. Aptal adam! Hayatta zevk alınacak çok şey olduğunu anlamıyor muydu? Görevden ve günlerini acımasızca geçirmekten daha fazlası olduğunu?

Tabakları topladı ve ocağın yanına getirdi. Ateşin üzerinde bir tencere kaynamaya başlamıştı bile. Elspeth onu aşağı indirdi, soğuk su ekledi ve bulaşıkları temizledi.

Anlaması gerekiyordu.

Ama Bay Greycourt'un yaşam felsefesi onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Mutsuz olması onun için önemli miydi? Onu sevecek kimsesi yoksa?

Önemliydi. Onun için gerçekten önemliydi.

Bir an gözleri görmeden oturdu. Bir görevi vardı, son derece önemli bir görev. Ama bir insanın hayatı da aynı derecede önemli değil miydi?

Julian'ın hayatı önemli değil

miydi? Evet, önemliydi.

Elsbeth gözlerini kırptırdı ve hâlâ mutfak ateşinin ve önündeki kirli su dolu tencerenin yanında çömelmiş olduğunu fark etti.

Ayağa kalktı, o sabah elbisesine iğnelediği önlüğü silkeledi ve çamurlu suyu dışarı attı.

Kütüphaneye gitme vakti çoktan gelmişti; eğer yanılmıyorsa hem Julian hem de Maighread'in günlüğü onu orada bekliyordu.

* * *

Annem notlarını bir kitabın içine saklamakla oldukça zekice davranmıştı. Belli ki kitap sandıkları Adders'a gönderilirken Augustus'un gözünden kaçmıştı.

Ne yazık ki notları da onun için aynı derecede gizliydi.

Julian içini çekerek odayı kaplayan uzun kitaplıklara baktı. Neredeyse tavana kadar yükseliyorlardı, en az Windemere'deki kütüphanedekiler kadar. Ama Adders'da yürüme yolu yoktu, sadece dar ve çok uzun bir merdiven vardı. Gözlerini kısarak baktı. Bu lanet şey onu taşıyabilecek miydi?

Arkasında Elspeth'in eteklerinin sallandığını duydu ama dönmedi. Sürekli o öpücüğü hatırlaması yeterince kötüydü -sabahın erken saatlerinde dudaklarının serinliğini, başını kaldırdığında yüzünün kızarmasını.

Kötü bağlanmış şalın altında kalan göğüslerinin görüntüsü onu zorluyordu. Başını iki yana salladı.

Arkasından boğazını temizledi, sessiz bir *öhö-öhö*... Gerçekten de kimi sıkıştırıyordu? Bir odaya girdiğinde onu asla görmezden gelemezdi.

Julian döndüğünde onun kendisine tereddütle gülümsediğini gördü, ki bu kesinlikle yanlıştı. Elspeth karşılama konusunda asla endişe duymamalıydı. Sıradan yünden yapılmış düz mavi bir ceket ve taba rengi bir etek giymişti. Eteği bir aristokrattan çok çalışan bir kadının gibi ayak bileklerine kadar iniyordu. Beyaz bir başörtüsü korsajın içine sokulmuştu. Hiç bu kadar pratik bir kıyafet giyen bir kadın görmemişti.

Ve onu *istiyordu*. Güzel memelerini gizleyen fichu'yu çekmek istiyordu. Ağzını meme uçlarının üzerinde açmak istedi. Eteklerini kaldırıp merkezini bulmak istiyordu.

Daha da kötüsü, bunu yapması için ona emir vermesini istiyordu.

"Erm..." Yanakları pembeleşmişti. Onun düşüncelerini biliyor muydu? Kendini dengelemek istercesine bir nefes aldı. "Sezar'ın tavsiyesine uyup bölüşüp fethetmemiz gerektiğini düşündüm." Tekrar boğazını temizledi. "Kütüphaneyi kastediyorum."

Zihnini amacına geri sürükledi. "Bana yardım edecek misin?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Ve karşılığında, bir kitap aramak istiyorum."

Ahhh. Şimdi onun tüm o kütüphanelerde ne yaptığını öğrenebilirdi. "Hangi kitap?"

Gözleri sola doğru kaydı. "Bir... eski kitap." Parladı. "Aslında bir aile yadigârı. Efsaneye göre kitap Greycourt kütüphanelerindeymiş."

Kitap eski olabilir, ama hikayesinin geri kalanı? Pek olası değil.

Yanak, kütüphanesinden isimsiz bir kitap çalmasına yardım edeceğini varsayıyordu. Ona cevap vermek için çok beklemişti ve şimdi gülümsemesi yüzünü terk etmişti.

Bu gülümsemeye alışmıştı.

"Pekâlâ," diye yanıtladı. "Ama tanımı, başlığı ya da yazarı olmayan bir kitabı ararken sorun yaşayabilirim."

"Ah." Düşünürken kaşları birbirine yaklaştı. Muhtemelen ona ne kadar ın1 söyleyeceğine karar veriyordu.

Onun arkasında, Plum kütüphanenin kapısını burnuyla açıp ocağa doğru ilerledi ve uzanırken derin bir iç çekti.

Elsbeth bir karara vardı. "Bu bir günlük. El yazısı."

Bir günlük neden bu kadar gizli olsun ki? Belki de de Moray'lere zarar verecek bilgiler içeriyordur, diye düşündü alaycı bir tavırla.

"Ve İngiltere'nin kuzeyindeki Greycourt malikânesinden mi geldi?" diye sordu. "Annemin bana gönderdiği kitap kutusunda mı?"

"Belki." Omuz silkti. "Sadece Greycourt kütüphanelerinden birinde olduğunu biliyorum. "

"Pekâlâ," dedi. "Sanırım dün bu günlüğü arıyordunuz?"

Yanakları pembeleşti ama yeterince sağlam bir sesle, "Evet,"

dedi. "Ve siz sadece el yazması bir kitap mı arıyordunuz?"

"Evet."

O da bunu bekliyordu. Sadece ilk birkaç sayfaya bakıp basılı bir kitap görseydi, annesinin yazısını kolayca gözden kaçırabilirdi. "O zaman dün incelediğiniz kitapları kontrol etmeniz gerekecek, belki içlerinden birinde annemin yazısı vardır. Kütüphanenin hangi bölümünden başladınız?"

"İşte." Kapının sağ tarafına doğru el salladı.

"Pekâlâ. Sen o bölgeyi araştır," dedi. "Ben de karşı taraftan başlayacağım." Şöminenin sağındaki kitap raflarını işaret etti. "Saat yönünde araştırırsak tüm kütüphaneyi taramış oluruz."

"Pekâlâ," dedi arkasından.

Bir masa aldı -küçük, cılız bir şeydi- ve şöminenin yanına getirerek Elspeth'i göz ucuyla görebileceği şekilde yerleştirdi. Sonra alt raftan on kitap aldı ve çalışmaya başladı.

Sıkıcıydı. Kitaplar lekeli ve tozluysa ve çok fazla belirsiz şairin kitabı var gibiydi -bir nedenden dolayı belirsiz. Yine de her birini kontrol etmek zorundaydı. Kötü şiirler tam da annesinin notlarını saklayacağı türden kitaplar olabilirdi.

Shakespeare'in sonelerini ve daha modern şairlerin bazılarını severdi. Çocukken, ayaklarının dibinde diz çöküp başını kucağına koyarak ona şiirler okutmuştu. Ve kendi çok daha aşağı şiirlerini yazmaya başladığında, onu her zaman övmüştü. Şiirlerini babama tekrar tekrar okurdu.

Julian başını salladı. Bu uzun zaman önceydi, Augustus hayatlarına girmeden ve Julian şiirlerin kendisine karşı kullanılabilecek bir sorumluluk olduğunu fark etmeden önce.

Bunların hepsi geçmişte kaldı.

Odanın öbür ucunda, Elspeth'in günlüğü için daha önce baktığı kitapları karıştırdığını fark etti. Elspeth ondan daha hızlıydı, kısa süre içinde daha yüksek raflara çıkmak için merdiveni tırmandı.

Kaşlarını çattı. Belli ki tavana yakın kitaplara ulaşmak için merdiveni en yüksek basamağına kadar tırmanmıştı ama bu korkutucu bir yükseklikti. Bir basamağı atladığı düşüncesi...

Oturduğu yerden sıçradı ve bir yığın kitap taşıyan kız yere tekrar dokunduğunda adımlarını hızlandırdı. "Bu çok tehlikeli."

Döndü ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Endişelenmene gerek yok. Yükseklik korkum yok."

İnatçı, inatçı kadın. Kararını vermeden önce ona dik dik bakıp düşündü. "Ben yapacağım."

Kaşları kalktı. "Ne?"

Merdiveni işaret etti. "Kitapları merdivenden çıkarıp indireceğim. Sen onlara bak. Zaten sen benden daha hızlısın."

Kadın ona göz kırptı, yanakları yorgunluktan pembeleşmişti. Bir an için onun bir itirazda bulunacağından emin oldu.

Sonra başını salladı, dudakları kıvrıldı. "Birlikte çalışacağız."

Elinde bir kucak dolusu kitapla kütüphanenin çıplak zeminine oturdu. İtiraz etmeye başladı ama kendini tuttu. Etrafta bir sürü sandalye varken sert zemine oturmak istiyorsa, kendine göre nedenleri olmalıydı. Bundan hoşlanmamıştı ama bu onun seçimiydi.

Tahminine göre sonraki yarım saat boyunca sessizlik içinde çalıştılar, çünkü odada saat yoktu. Yine de bu onun üst sınırı gibi görünüyordu, çünkü adam başka bir grup kitapla aşağı inerken, kadın yüksek sesle iç çekti.

"Beyefendilerin evlilikle ilgili resimli kitapları var mıdır?"

Neredeyse bir basamağı kaçırıyordu. "Ne?"

Son basamakları da atlayarak yere indi ve ona baktı.

Kucağında oldukça büyük bir kitabı açmış, düşünceli bir yüz ifadesiyle inceliyordu. "Amcanın evinde de böyle bir kitap vardı, şimdi burada bir tane daha var. Belki de bu bir aile özelliğidir?"

Amcasıyla hiçbir ortak noktası olmadığını umuyordu. Julian sesini temizledi. "Buradaki kitapları ben almadım."

"Hayır," dedi dalgınca, bir sayfayı çevirerek, "ama aileden biri yapmış olmalı."

Bu tehlikeli bir konuydu. Yerde oturan, kızıl altın rengi saçları tokalarından dökülmeye başlayan, gözleri ilgiyle parlayan kadını çoktan fark etmişti.

Bir iniltiyi bastırdı.

Sayfaya daha yakından baktı, kaşlarının arasında bir çizgi vardı.

Temizlendi. "O bir satir. Bu onun *toynağı*." Başını iki yana salladı. "Korkarım bu çizimler hiç de iyi değil."

"Yapmalısın..." Sesi hırıltılı çıktı. Sesini temizledi. "O kitaba bakmamalısın."

Başını kaldırıp ona baktığında bakışları ürkütücü bir şekilde doğrudandı. "Neden olmasın?" Çenesini yumruğunun üzerine yasladı. "Eğer beyler bu eylemlerde bulunmak istiyorlarsa, bir hanımefendinin bunların farkında olması gerekmez mi? Sevgilisinin ihtiyaçlarını başka nasıl anlayabilir? Başka türlü nasıl akıllıca seçimler yapabilir?"

Sevgilisinin ihtiyaçları. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Boğazındaki ses kısıklığı geri gelmişti.

Başını öne eğdi. "Sanırım erkekler bu pozisyonlardan kendilerine en uygun olanını seçiyorlar. Bu tür kitapları biliyor olmalılar. Bir kadının bu olasılıklardan haberdar olmaması ne kadar adil? Sadece kocasının verdiği bilgilere mi güvenmeli?"

Evet. Bu tam da bir hanımefendinin yapması gereken şeydi. Bir hanımefendinin masum olması, kocasının basit dürtülerinden habersiz olması gerekirdi. Elspeth'in *olasılıklar* dediği şeyden habersiz.

Ama düşünce... Elspeth'in kaba çizimleri incelemesi, onlardan ne olabileceğini öğrenmesi düşüncesi...

"Böyle bir bilgiyle ne yapardınız?" diye çok ani bir şekilde sordu. Çok açık bir şekilde. Bir beyefendi bir hanımefendiyle, özellikle de evli olmayan bir hanımefendiyle böyle şeyleri asla tartışmamalıydı.

Yine de vardı.

"Sanırım..." Bir sayfayı çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

orada gördüm. "Sanırım mevcut tüm bilgileri incelemem gerekecek. İdeal olarak, bu tür şeyler hakkında tam bir bilgiye sahip olduğumdan emin olmak için birkaç kaynak, bilgi... pratik olmasa bile."

"Ya sonra?" Kendisinin sertleştiğini hissedebiliyordu. Bu onun kesinliği idi. Böyle şeylerle ilgilendiğini sakın bir şekilde kabul etmesiydi.

Sekste.

Aleti sarsıldı.

Dudaklarını yaladı. "Ve sonra?"

"Duruma göre değişir." Gizli bir gülümseme takındı. İnsanoğlu yeryüzüne ayak bastığından beri kadınlar tarafından kullanılan bir gülümsemeydi bu. "Eğer bir sevgilim olsaydı, ona ne istediğimi söyledim."

"Öylece mi?" diye sordu, sesi alçalmıştı.

Kadın başını salladı. "Aynen böyle."

"Ya senin istediğini istemiyorsa?"

"O zaman öyle diyebilir, değil mi?" Omuz silkti. "Sanırım uyuşmazdık. Uyumlu olmazdık. Bu durumda, *benim* ihtiyaçlarımdan tahrik olan bir erkek bulmam gerekirdi."

Bakışları adamın yüzünden ayrılıp yavaşça göğsünün ve karnının üzerinden geçerek pantolonunun alt kısmında durdu.

Sikinin serbest bırakılmak için zorlandığı yerde.

Kadın baktı ve adam hiç bu kadar erotik bir şey hissetmemişti. Sadece o, açıkça onu gözlemliyordu. Yeni kanla titreşirken bile ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyor olmalıydı. Adamın libidosu istediği kadar çıplak kalabilirdi.

Vücudundaki her kas gerildi, kısıtlandı, o söylemedikçe hareket edemedi.

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Beni ve benim istediklerimi arzulayan bir adam arardım. Dokunuşumu arzulayan. Benim zevkimi kendi zevkinin üstünde tutan bir adam." Bakışları onun gözleriyle buluşana kadar yükseldi. "Belki de senin gibi bir adam."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Christina sevimli bir kızdı; güzel ve utangaçtı. Leydi Uzun Burun Christina'ya nasıl dans edileceğini ve ata nasıl binileceğini, uzun resmi yemeklerde nasıl davranılması gerektiğini ve saraydaki diğer kızlarla nasıl arkadaş olunacağını öğretti.

O kadar iyi arkadaş oldular ki, bir gün Christina Leydi Uzun Burun'a.... bir erkeğe aşık olduğunu fısıldamış.

-Lady Long-Nose'dan

Hayatında hiç bu kadar cesurca konuşmamıştı.

Elsbeth, Julian'ı izlerken kalçalarının arasında sıvı bir sıcaklık hissetti. Bu onda kıvrınma isteği uyandırdı. Parmaklarını kendine doğru bastırmak.

Bir heykel gibiydi, bir mezar, güzel Apollon, müzik ve şiir tanrısı, Delphi'deki sibilini de kıskançlıkla kalbinde tutan.

Ya da efsaneler öyle diyordu.

Peki ya tam tersi olsaydı? Ya sadece bir ölümlü olan Sybil, çaresiz tanrının güçlerini kendine çektiyse ve geleceği ilan ederken onun vecd içinde kıvrınmasını sağladiysa?

Apollo kâhine teslim olmadan hemen önce böyle mi görünüyordu?

Dengeli. Hala. Ama neredeyse gerginlikten titriyordu?

Bakışlarının adamın beline doğru kaymasına izin verdi. Adamın penisini, sikini, örtünün altındaki sert çıkıntıyı görebiliyordu. Beklediğinden daha büyüktü ama yine de giysileri yüzünden sinir bozucu bir şekilde belirsizleşmişti.

Ona soracak olsa, düşlerini açıp çıplak bedenini görmesine izin verir miydi?

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi aniden sarsıldı ve

yüzünün perdeleri. "Gitmeliyim. İzninizle."

Ama onun iznini beklemedi. Sadece gitti.

Hoşuna gitmedi.

Elsbeth kitabı kucağından itti ve hırladı. Onun sözünü beklemeliydi. Onun emrini. Konuşmaları onu heyecanlandırmıştı, bunu söyleyebilirdi. O zaman neden daha fazla bir şey çıkmadan çekip gitmişti?

Freya ona yerleşkenin dışındaki dünyada kuralların çok katı olduğunu söylemişti. Kadınlar ya "iyi" ya da "kötü" ydü ve aralarındaki fark sadece kiminle seks yaptıklarına bağlıydı. Örneğin, bir kadının üç kocası olabilirmiş, bu "iyi" bir şeymiş ama bekarken eşit sayıda sevgili edinmişse bu "kötü" bir şeymiş.

Bu saçmalığı ilk duyduğunda Elspeth'in çenesi düşmüştü. Romalıların ve Yunanlıların da benzer kuralları vardı ama bu aydınlanmış çağda hâlâ bunları uyguluyor olmak tuhaf görünüyordu.

Ama Julian bu kurallara sıkı sıkıya bağlı olduğuna inanıyorsa, belki de onunla seks hakkında konuşmanın "kötü" olduğunu düşünüyordu - ne de olsa onunla evli değildi.

Bu düşünceye kaşlarını çatı.

Aptal kurallar.

İkisini de eksik bırakan aptalca, anlamsız kurallar.

Elsbeth bir sonraki kitabı aldı; *The Compleat Angler*'ın küçük bir kopyası. -gerçekten, bu kitap neden bu kadar popülerdi?- ve umutsuzca sayfalarını karıştırmaya başladı. Sayfa sayfa neredeyse okunaksız yazılar. Belli ki bu daha iyi baskılardan biri değildi.

Sonra birden sayfalar kenar boşluklarında, üstte, altta, solda ve sağda karalamalarla doldu. Bazen yazılar basılı kelimelerin üzerindeydi.

Kitabı çevirdi ve gözlerini kısıtı.

... *kayınbiraderim Augustus beni zehirliyor.*

Elsbeth'in kafası şok içinde geriye doğru sallandı. Bu o olmalı, Julian'ın annesinin notları. Başka kim bir Augustus hakkında yazabilirdi ki? Ama Julian annesinin zehirlendiğinden bahsetmemişti, değil mi? Annesi bir hastalıktan ölmüştü, tabii ondan gerçeği saklamıyorsa.

Eğer değilse... o zaman annesinin gerçekten nasıl öldüğünü bilmiyordu.

Elsbeth dudağını ısırıldı. Ona verilecek ne korkunç bir bilgiydi bu. Annesinin yasını zaten tutuyordu; amcası tarafından kasten öldürüldüğünü öğrenmesi çok daha korkunçtu.

İçini çekti ve hâlâ *Fener*'i tutarak ayağa kalktı. Julian kötü bir haber olsa bile bunu görmek isteyecekti. Bu bilgiyle korkunç amcasına karşı elinde bir kanıt vardı. Elspeth tereddüt ederek kapıya doğru baktı. Annesinin notlarını aldığı anda ne yapacaktı? Bir kere, kütüphaneyi aramayı bırakacaktı.

Belki ona da aramayı bırakmasını emredecekti. Eğer bu kitabı bulmasına yardım etmiyorsa, Maighread'in günlüğünü bulmasına yardım etmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?

Elindeki kitaba baktı. Julian bu kitabı istiyordu, hayır, ona ihtiyacı vardı. Bunu biliyordu. İçindeki bilgilerin onun için ne kadar önemli olduğunun tamamen farkındaydı.

Ama hemen görmese de fark eder miydi?

Ne de olsa burada, Adders Hall'da mahsur kalmışlardı. Yollar geçit vermiyordu.

Henüz annesinin sözlerini bulmasına izin veremezdi.

Elsbeth, orijinal İtalyanca *Prens'i*, *Gulliver'in Seyahatleri*'ni ve Euripides'in Latince oyunlarının bir kopyasını hızla *Fener*'in üstüne yığdı. Derin bir nefes aldı, kitap yığınına kaldırdı ve sakın adımlarla kütüphanenin kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı.

Salon boştu.

Merdivenlere doğru daha aceleyle yürüdü ve karanlık koridordan ödünç aldığı yatak odasına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Ancak kapıya yaklaştığında rahat bir nefes aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Neredeyse çığlık atacaktı. Elspeth kitapları göğsüne bastırarak döndü ve koridorda Julian'la yüz yüze geldi.

Kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Kütüphaneyi aramak istediğini sanıyordum?"

"İstiyorum!" diye çok yüksek sesle cevap verdi. Yutkundu ve daha sakın bir şekilde devam etti, "Kütüphaneyi araştırmak istiyorum ama bu kitapları buldum ve bu gece okumanın iyi olacağını düşündüm."

"Gerçekten mi?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Peki ya baktığınız erotik sanat eserleri kitabı?"

"Senin için bıraktım," diye yanıtladı tatlı tatlı. "Ne de olsa o senin kitabın ve ihtiyacın olabileceği bir zamanda onu almak istemedim."

Solgun ve soğuk yanaklarına al bir renk yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Ama ihtiyacın olmadığını fark edersen, belki ben de ödünç alırım."

"*Elsbeth...*" Kızın adı boğazından kısık bir sesle çıkıyordu ve bir an için tek görebildiği, kütüphanede onun için kıpırdamadan duran adamdı.

Sonra aklı başına geldi. "En kısa zamanda kütüphanede size yardım etmek için geri döneceğim."

Kapıdan içeri süzüldü ve arkasından kapatıp sırtını tahtaya yasladı.

Dışarıdan sessizlik geliyordu.

Başını yavaşça çevirdi, kulağını kapıya dayadı ve kalbinin göğüs kemiğine çarptığını hissetti. Eğer yeterince dikkatli dinlerse, onun nefes alışını duyabilir miydi? Kapının diğer tarafında durduğunu, kendisinden sadece birkaç santimlik tahta parçasıyla ayrıldığını neredeyse hissedebiliyordu.

Koridordan gelen bir sürtünme sesi ve ardından uzaklaşan ayakkabıların tıkırtısı.

Elsbeth, adamın kapıyı zorlayıp onu içeri kadar takip etmemiş olmasından dolayı belli belirsiz hayal kırıklığına uğrayarak nefesini bıraktı. *Ne aptalca.* İlgilenmesi gereken daha önemli meseleleri vardı.

Kendini kapıdan uzaklaştırarak kitapları yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve sonra odaya göz gezdirdi. Kitabı saklayabileceği belirgin bir yer yoktu. İnsanların sırlarını şöminenin içindeki taşlara sakladıklarını duymuştu ama bu, kitabın duman olup gitmesine neden olacak bir yol gibi geliyordu.

Kitabı Adders'a gelirken yanında getirdiği yumuşak çantaya koyabilirdi ama Julian'ın arayacağı ilk yer orası olmaz mıydı? Geriye yatak kalıyordu. Ona baktı. Yatak odadaki tek büyük mobilya parçasıydı. Kitabı oraya saklarsa, saniyeler içinde bulunurdu.

Eğer kitabı saklayabileceği bir yer yoksa, masanın üzerindeki cilt yığınının içine bırakırdı.

Göz önünde.

* * *

Bir saat sonra Julian, kütüphanede yanında hafifçe soluyan Plum'a baktı. Elspeth dönmemişti. Bu da bir hayal kırıklığıydı.

Kaşlarını çattı.

En azından köpeğine bakabilirdi. "Hadi o zaman," dedi Erik'e.

Köpek hemen ayağa kalktı ve Julian mutfığa doğru ilerlerken onu takip etti. Yaklaştıkça tabakların birbirine vurduğunu duydu, bu yüzden içeri girip Elspeth'i ocağın üzerine eğilmiş bulduğunda tamamen şaşırmadı.

"Ah." Başını kaldırıp baktı ve sonra doğruldu. "Öğle yemeği için güveç ısıtıyordum."

Başını salladı ve Plum'ı dışarı çıkarmak için kaldırım taşını geçti. Köpek sağanağa şöyle bir baktı ve başını Julian'a doğru eğerek yalvardı.

"Dışarı çıkmak zorundasın," dedi Julian huysuzca. "Git hadi." Köpek asık suratla dışarı sıçradı.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi Elspeth arkasından. Omuz silkti ve Plum'ın koşarak tekrar içeri girmesini izledi.

Köpek sallandı ve üzerine çamurlu damlalar sıçradı.

Elsbeth kıkırdadı.

Döndü ve onun iki elini ağzının üzerinde tuttuğunu, mavi gözlerinin parladığını gördü.

"Özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Öyle mi?"

Nedense sözleri bir kez daha kıkırdamasına neden oldu. "İşte," diye soludu sonunda. "Masaya oturun, ben servis yapacağım."

Ekmek ve peyniri masaya koymasını ve güveç kaselerini getirmesini izleyerek ona uydu.

"Sanırım köpekleri seviyor olmalısın," dedi ekmeği keserken.

Güvece baktı, bir patatesi dürtüklendi. "Belki de."

"Sadece belki?" Şarabından bir yudum alırken ona baktı.

Artık aç olmadığı için kaşığını bıraktı. "Çocukken bir köpeğim vardı. Bir terrier. Porsuklardan nefret ederdi. Onları kendi yuvalarında kovalardı. Bir gün bir porsuk onu öldürecek diye hep endişelenirdim ama bu hiç olmadı."

Julian bir dilim ekmeği ısırdı ama hiçbir şey tatmadı.

"Ona ne oldu?" Elspeth sordu.

"Bilmiyorum. Augustus Greycourt'a geldikten sonra ortadan kayboldu.

Aurelia ölmüştü, annem ölüyordu... Aptal bir teriyerin yasını tutacak vaktim yoktu." Cümlelerin sonunda sesi hırçınlaşmıştı. *Tom iyi bir köpekti.*

Bir el aniden onun masadaki elini kapadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Kardeşim Aurelia'yı incittiği için, baban öldüğü için, sonra annen öldüğü için ve korkunç amcan senin hayatını ele geçirdiği için üzgünüm."

Başını kaldırıp baktı ve şaşkınlıkla onun gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

Diğer eliyle onları kaydirdi. "Ranulf'un neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Ama onun yüzünden kız kardeşini kaybettiğin için üzgünüm."

Ama yapmamıştı. Julian bu düşünce karşısında gözlerini kırptırdı. Aurelia, Ranulf Greycourt'a gelmeden önce ölmüştü.

Ağzını açtı.

Ranulf, Aurelia'nın ölümü ve bu konudaki söylentiler yüzünden kapkara kesilmişti. Ona anlatsa bile anlamayacaktı. O gece olanları ve neden en iyi iki arkadaşına ihanet etmek zorunda kaldığını anlamakta güçlük çekiyordu.

Julian çenesini kapattı. Ona asla söyleyemezdi.

Suçluluk duygusu, ruhunun en etli kısmına batmış bir çapa gibiydi; ağır, dayanılmaz ve onu aşağı çeken bir şeydi.

Kütüphaneye dönmeden önce yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yediler. Erik en azından tekrar şöminenin yanındaki halıya uzandığı için rahatlamış görünüyordu.

Julian ateşe birkaç odun daha atmaya dikkat etti.

Sonra işlerine geri döndüler.

Garip bir şekilde, birlikte iyi çalışıyorlardı; adam incelenecek kitapları kadının sağına koyuyor, kadın her bir cilde göz gezdirdikten sonra soluna yerleştiriyor, o da raflara geri koymak için kitapları alıyordu.

Dikkatli ol. Sakin. Kesin.

Oda, sayfaların çevrilmesi ve kütüphane merdiveninin gıcirtısı dışında son derece sessizdi. Julian'ın sıkılmış bir rutine alışması gerekirdi. Bunun yerine kendini gergin hissetti. İhtiyaçlar, istekler, ayaklarının dibinde oturan kadın, hepsi korkunç, bekleyen bir durgunlukta birleşmişti. Göğsünde hissedebiliyordu, bastırılmış bir çığlıktı bu, eğer bırakırsa devam edecek ve devam edecekti.

Tanrım, onu istiyordu.

Daha çok, ona ne yapacağını söylemesini istiyordu. Üzerindeki tüm görev, beklenti ve korkuyu kaldırmasını, böylece onun emirleri ve zevki dışında tamamen akılsız bir şekilde süzülebilmesini.

İçinde bir yerlerde, bu ihtiyaçlarını yanlış kadına yüklediğinin farkındaydı. Hem saf hem de eğer haklıysa bakire bir kadına. Elspeth onunla ne yapacağını bilemezdi.

Ama onun yaptığı her hareketin son derece farkında olduğu gerçeğine engel olamıyordu. Ensesinde kıvrılan saç tellerinin. Havada asılı kalmış gibi görünen yabani güllerin kokusunu.

Deliriyor muydu?

Julian gözlerini kapattı. Kontrol ondaydı. Londra'da bir aydan fazla açlık çekmişti. Kaba bedensel dürtülerinin üstündeydi. Serbest bırakılmaya ya da zevke ihtiyacı yoktu. Bunlar olmadan da hayatta kalabilirdi.

"İyi misiniz Bay Greycourt?" diye sordu gırtlaktan gelen sesiyle.

Gözlerini açtı ve sadece onun kendisine Hristiyan ismiyle seslenmesini istediğini düşünebildi. Ona sakın olmasını emretmesini.

Bu... bu mümkün değildi. O genç ve tatlıydı. Onunla ilgili her türlü kaba düşünce lanetlenebilirdi.

Sadece alçak bir canı onu bu şekilde düşünebilirdi.

Çaresizce onun dolgun, pembe dudaklarına ve yumuşak, gamzeli ellerine baktı ve ona emretmek üzere olduğunu hissetti. Ondan bir şey istemek için...

Hayır. *Hayır.*

"Bay Greycourt?" dedi sessizce. Yavaşça. Sanki beklenti içindeymiş gibi.

Başını salladı, görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bana Julian de."

Sesi sertti ama Julian onun bu uygunsuz isteği karşısında şaşırmanın görünüyordu. "Julian."

Adının dilinde çıkardığı ses lezzetli bir ıstıraptı. "Ben iyiyim." "İyi görünmüyorsun." Kızın kaşları çatılmıştı.

Tanrım. Buna daha fazla dayanamadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve arkasını döndü. "Atlarıma bakmalıyım." Kız cevap veremedi odadan çıktı.

* * *

Elspeth kütüphane kapısının Julian'ın arkasından kapanmasını izledi, huzursuz, neredeyse öfkeli hissediyordu. Keşke onunla konuşsaydı. Onu neyin rahatsız ettiğini söyle. Bıraksaydı...

Başını iki yana salladı. Hayır. Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. *Atlarına bak.* Ondan uzaklaşmak için bariz bir bahaneydi ama en az yarım saat sürerdi, değil mi?

Elsbeth eteklerini silkeleyerek ayağa kalktı.

Erik ateşin yanında yan yatmış olan başını kaldırdı. "Kal," dedi sertçe.

Gözlerini kırıştırdı ve başını tekrar yere koydu, ama bunun onun emri yüzünden mi yoksa ateşin sıcaklığını onu takip etmekten daha çok sevdiği için mi olduğundan emin değildi.

Her halükarda, bu onun şansıydı.

Julian dün onu kütüphanede bulduğunda, aklından sadece onu evden ayrılmak zorunda bırakmaması için bahaneler geçirmişti. Ne kadar aptalca davrandığını ancak daha sonra fark etmişti. Kütüphanedeki kitaplara bakarken, günlüğün kütüphanede olmama ihtimaline karşı gizlice odaları aramıştı. Ama işe uzak doğu kanadından başlamıştı.

Julian'ın yatak odasına gitmemişti.

Daha aptalca. Julian'ın Adders'a sürpriz bir şekilde geleceğini bilseydi, işe yatak odasından başlardı. Ne de olsa ana yatak odası bir şey saklamak için en olası yer değil miydi?

Elsbeth eteklerini elinde topladı ve koridorda koşmaya başladı, Julian'ın yatak odasının kapısını iterek açmadan önce sadece iki yöne bakmak için durdu.

Oda sadece pencereden gelen ışıkla kasvetliydi. Yatak onunkinden daha büyüktü, muhtemelen bir zamanlar zengin bir şarap kırmızısı olan asmalar şimdi gevşek ve tozluysa ve güvelerin onlara saldırdığı belliydi.

Onun odasındakinden daha fazla mobilya vardı. Evin efendisi olduğu ve muhtemelen zaman zaman ikamet ettiği için bu mantıklıydı. Pencerenin yanındaki masayla başladı. Talihsiz bir Jacobean parçasıydı, ağır, aşırı oymalı ve açıkçası çirkindi.

Elsbeth hem büyük hem de küçük çekmeceleri çekip çıkardı, girintilere baktı ve gizli bölmeler olup olmadığını görmek için oymaları inceledi. Tek bulduğu kırık bir tüy kalem, bir şişe içinde kurumuş mürekkep ve çekmecelerden birinin arkasında bir fare yuvasıydı.

Doğrudu, bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Pencerenin altında bir deste heybe vardı ama Julian onları daha yeni getirmişti.

Hızla komodini ve şöminenin etrafındaki şömineyi aradı.

Ne kadar zamanı kalmıştı?

Elsbeth bilmiyordu ama hâlâ gitmesi gereken bir yatak vardı. Yatak yerden o kadar yüksekti ki, sırt üstü yatarsa altından kayabilirdi. Julian'ın hizmetçileri temizlik konusunda pek titiz değillerdi. Elspeth elleriyle yatağın tahtalarını ve iskeletini yoklarken arka arkaya üç kez hapşırdı. Hiçbir şey bulamadı.

Ayağa kalktı ve burnunu kırıştırarak eteklerindeki tozu fırçaladı. Yatak başlığı da masayla aynı döneme aitti, bu yüzden yatağın üzerine süründü ve yastıkların üzerine diz çökerek oyulmuş yüzlerin etrafını yoklamaya başladı. Ama yine hiçbir şey bulamadı.

Kaşlarını çatarak topuklarının üzerine oturdu ve bir kez daha aşağı inerek kuştüyü şiltenin altına bakmaya başladı. Yatağın üzerinde iki şilte vardı, alttaki at kılıyla doldurulmuştu. Yatağın başının altına bakmak için ikisini de kaldırdığında, aralarında sert bir şey hissetti.

İçinden heyecan fışkırdı. Elini kuştüyü şiltenin altına sokarak, elinin genişliğinden biraz daha büyük kare şeklinde kırmızı bir kitap çıkardı.

Kitabı açtı.

Bunun Maighread'in günlüğü olmadığını hemen anladı, çünkü kitap basılmıştı. Yine de kitaba baktı. Tanımadığı bir dilde yazılmıştı ama başlığın altında, başının üzerinde bir sopa tutan aynı derecede çıplak bir kadının ayaklarının dibinde diz çökmüş, gözleri bağlı bir adam figürü vardı.

Adamın penisi ereksiyon halindeydi.

Bir telin koparılması gibi bir heyecan vücudunun ortasından aşağıya inerek amına ulaştı.

Sayfayı çevirdi.

Bir sonrakinde metin vardı ama ondan sonrakinde başka bir çıplak adam, X şeklinde yan yatırılmış bir haça bağlanmış olarak resmedilmişti. Tamamen giyinik bir kadın elinde bir sopayla adamın yanında duruyordu. Bu bir şehitlik sahnesi olabilirdi, ancak adamın siki yine dimdik duruyordu.

Bir sonraki illüstrasyonda, şişmiş bir penis sayfayı dolduruyordu, tabanında bir tür halka vardı ve eti sıkıca bağlıyordu.

Acıması gerekmez mi?

Başını salladı ve daha ileriye baktı. Birçok sahne vardı

Diz çökmüş ya da secdeye kapanmış erkekler kadınlar ve erkekler tarafından kırbaçlanıyor ya da dövülüyordu. Bazen çıplak erkekler, tamamen giyinik bir kadının ayakkabılarını yalamak gibi aşağılayıcı şeyler yapmaya zorlanıyordu. Çoğu zaman çıplak erkekler acı çekiyormuş gibi kıvranıyordu. Diğer zamanlarda ise tohumlarını havaya fırlatırlardı.

Ancak kitabın neredeyse yarısında yer alan bir illüstrasyon onu duraksattı. Bir sandalyede oturan ve eteklerini dizlerinin üzerinde tutan bir kadın resmedilmişti. Kadının önünde, elleri arkadan bağlı, başı kadının kalçalarının arasına gömülmüş bir adam diz çökmüştü.

Elspeth kalçalarını birbirine bastırmaktan kendini alamadı. Adamın çıplak kalçalarının topuklarının üzerinde durması ve kadının adamın başını okşarken ona gülümsemesi Elspeth'in içini kıpır kıpır etti. Adamın yüzü görünmüyordu, sadece başının arkası kadının açılmış kalçalarının arasındaydı. Ama bu pozisyon, adamın kadının kalçasına bu kadar yakın ne yapıyor olabileceğini düşünmesine neden oldu. Adam onu kıvrımlarının arasından mı öpüyordu?

Onu yalıyor muydu?

Yatak odasının kapısı açılınca Elspeth irkildi.

Julian Greycourt orada duruyordu, siyah saçları sertçe örülmüştü, açık gri gözleri ona bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

ONUNCU BÖLÜM

"Bu Sabinus," dedi Christina Uzun Burunlu Leydi'ye. "Yakışıklı ve nazik biri, onu çok seviyorum ama onunla konuşmaya çalıştığımda kelimeler boğazıma düğümleniyor."

Leydi Uzun Burun içini çekti. "Neden ona bir mektup yazmıyorsunuz?" "Ah, ama ben senin gibi yazamıyorum," dedi Christina üzüntüyle. "Benim kelimelerim kurşuni, seninkiler ise şarkı söylüyor."

-Lady Long-Nose'dan

Şu kitap. Julian yatağının kenarında öylece oturan Elspeth'e baktı, elinde o lanet olası kırmızı kitap açtı. Bütün ahlaksız arzuları o kitabın içindeydi. Tüm suçluluğu ve utancı. Korktuğu her şey, dünyadan saklamak zorunda olduğu her şey. Yanlış insanlar öğrenirse onu yok edebilecek her şey.

Ve yine de bu kitap onun çaresiz özleminin tamamını da barındırıyordu. Elspeth de Moray onun ruhunu yumuşak, küçük ellerinde tutuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu ve sesinin çaresiz çıktığını biliyordu.

Onu değerlendirmiş gibi baktı ve "Burada saklanmış olma ihtimaline karşı günlüğü arıyordum" dedi.

"Günlük bu değil," diye tersledi adam, kadın kitapla birlikte kalkıp yatağına oturduğunda. "Bu ne cüret-"

"Böyle şeylerden hoşlanır mısın?" diye sordu ve sayfayı dikkatle düzeltirken gözleri artık onun üzerinde bile değildi.

Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Soru o kadar edep sınırlarını aşıyordu ki-

"Sanırım öyle," diye düşündü. "Aksi takdirde, onu neden yataklarınızın arasında bulayım ki?"

Dudaklarını yaladı. "Onu oraya bir başkası koymuş olabilir."

"Hayır." Başını hafifçe salladı. "Hizmetçiler yatağı yaparken şimdiye kadar bulmuşlardır." Burnunu kırıştırdı ve neredeyse kendi kendine, "Altının tozunu almasalar bile yatağı yapmaları gerekir," dedi.

Zihni çalışmayı durdurmuştu. Bağırıyor olması, onu odadan çıkarmasını emrediyor olması gerekirdi. Onun yerine sadece önünde durdu ve sikiinin kabardığını hissetti.

"Hayır," dedi yine. "Bu kitabı yatağının altına koyacaksın. Yatağa uzandığında sana yakın olsun. Gece incelemek istersen ulaşabileceğin bir yere." Tekrar aşağıya baktı. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sanırım..." Bir sayfayı çevirdi ve sesi fısıltıya dönüştü. "Sanırım onu bu kadar yakınında tuttuğuna göre çok seviyor olmalısın."

"İstiyorum," dedi ve bunu yüksek sesle söylemesi bir barajın yıkılması gibiydi, su dışarı akıyor, dizginlenemiyor ve serbest kalıyordu. Nefesini tutarken bile omuzları gevşedi, kadının kınamasına hazırды.

Sayfaya dönmeden önce kirpiklerinin altından ona sadece bir bakış fırlattı.

Julian yaklaşp hangi sayfaya odaklandığını görmek istedi ama bir şey onu olduğu yerde tuttu. Keşke...

"Acı mı?" diye sordu, kaşlarının arasında küçük bir çizgi vardı. "Bu kitabı özel yapan şey bu mu?"

"Bazen." Yutkundu. "Bazen sadece..."

Sustu. Bunu söyleyemezdi. Ona söyleyemezdi. Birden odadan kaçmak istedi. Pis ihtiyaçlarını da yanında götürmek.

Ama adam dönerken, kadın elini kaldırdı. "Hayır. Gitme."

Gözlerini kitaptan ayırmadı bile. Sanki sadece onun itaat etmesini bekliyormuş gibi.

Öyle de yaptı, neredeyse titreyerek önünde durdu.

Bir sayfayı çevirdi. "Birden fazla kişiye mi ihtiyacınız var?" Ona bir bakış daha fırlattı. "Belki bir erkek?"

Sesi son derece sakindi. Tamamen yargısız. "I..."

Neden kelimeleri söyleyemedi?

"Söyle bana," diye emretti. "Birden fazla kişiye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır." Umutsuzca nefes aldı. "Göz önünde olmayı sevmiyorum."
Tanrı'ya şükür, çünkü öyle olsaydı sırrı kesinlikle ortaya çıkardı.

"Ve bir erkek? Buna ihtiyacınız var mı?"

Gözlerini kapattı. "Bir keresinde... bir keresinde başka bir adamın sikine boyun eğmiştim.

Ağzımla. Ama bundan zevk almadığımı fark ettim."

Gözlerini açtı. Eminim *şimdi* dehşete düşecekti. Ama o sadece düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Anlıyorum."

Sadece sayfaların çevrilme sesiyle bozulan bir sessizlik vardı.

Neden hâlâ burada, onun önünde duruyordu? Aleti pantolonunun yakasına bastırılmıştı. Açıktaydı, sersemlemişti, kontrolsüzdü.

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "En çok hangi illüstrasyonu seviyorsun?"

"Birkaç tane var." Başını iki yana salladı. "Gitmeliyim. Bu-"

"Aslında," diye araya girdi o alçak, gırtlaktan gelen sesiyle, "soyunman gerektiğini düşünüyorum."

Nefes almayı bıraktı.

Eğer kadın en ufak bir kararsızlık belirtisi gösterseydi, adam odadan çıkıp giderdi.

Ama güzel gök mavisi gözleri amansızdı. "Şimdi, lütfen."

Ceketini çıkardı ve yere bırakırken onu izledi. Kadın sadece kaşlarını kaldırdı.

Yeleği ve gömleği daha çabuk çıktı, ardından ayakkabıları ve çorapları geldi, bu da onun önünde sallanırken kendini biraz aptal gibi hissetmesine neden oldu.

Aleti zonkluyordu.

Şelalesine uzandığında tereddüt etti ve ona baktı. Kıvrık dudaklarının bir köşesi yukarı doğru seğirdi. "Devam et."

Yutkundu ve pantolonunu çıkardı.

Küçük bir nefes alma sesi duyduğunu sandı ama artık ona bakamıyordu.

Küçük giysisinin düğmelerini açarken oda sessizdi, elleri sertleşmiş aletine değiyordu.

Sonra yere düştüler ve adam kadının önünde, nefes a l ı p verirken açığa çıktı. Nefes alıp veriyordu. Omuzları ihtiyacı olan her şeyle titriyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Seni Windemere kütüphanesinde gördüğüm ilk günden beri bunu sana söylemek istiyordum."

İstedi... Onun nazik övgüsünün altında ezilmek istedi. Kendini alçaltmak ve onun nazik sözlerinin sırtından akmasına izin vermek, tüm acılarına merhem olmak

Yaralar.

"Buraya gel," diye seslendi. "Önümde diz çök."

Yavaşça kendini yere bıraktı. "Tam buraya."

Önünü işaret etti.

Öne doğru kaydı, siki karnına vuruyordu ve çoktan sızmaya başlamıştı. Başını eğerek, kızın eteklerinin çoraplarının üzerinden, dizlerinin üzerinden, tatlı kıvrımlı kalçalarında kıvrılana kadar yükselişini izledi.

Sonra bacaklarını ayırdı.

Onun güzel kalçalarına, kıvrılmış altın kırmızısı çalılarına, hafifçe ayrılmış ve parıldaayan kıvrımlarına baktı. Bir an için dondu kaldı, isyan etti. O çok saftı. Bunu ona yapamazdı, onu ahlaksızlığının içine çekemezdi.

Ama omuzları gerildiğinde bile elini onun başına koydu. "Düşünme." Göz ucuyla kadının terliklerini tekmelediğini ve bir çorabı çıkarmak için eğildiğini gördü.

Sonra da gözlerine sarıyordu.

"Düşünme," diye mırıldandı yine. "Endişelenme."

Çorabı başının arkasından bağladığını hissetti.

"Sadece yala beni" diye fısıldarken elleri adamın yüzünü kavradı.

* * *

Kalbi uçuyordu, yükseklerde süzülen bir kırlangıç gibi, güneşe doğru süzülüyordu.

Julian onun ayaklarının dibinde diz çöktü. Geniş omuzları eğilmişti, saçlarının uzun kuyruğu göğsünün üzerine düşüyordu. Vücudunun üst kısmında çok az kıl vardı ama göbeğinin altında siyah kıllardan oluşan bir çizgi, neredeyse morumsu bir kırmızıya çalan, beklediğinden daha kalın ve gururlu duran sikine doğru uzanıyordu. Yarıktaki bir damla sıvı titriyordu.

Geniş ama zarif, parmakları uzun ve güçlü ellerini kaldırdı ve bacaklarının üzerine koydu, yaklaştıkça bacaklarını yavaşça birbirinden ayırdı. Artık görebildiği tek şey adamın omuzları, başının üstü, gözlerini kamaştıran çorabı ve adamın beyaz kalçalarının üzerindeki iri elleriydi.

"Yala beni," diye emretti, sesi nefes nefese çıkıyordu ve adamın başını eğmesini dikkatle izledi.

Kalçasının hassas derisine nazik ve nemli bir dokunuş. Hissedebiliyordu

amina doğru öpüşürken ağzını ona dayadı.

Ve sonra.

Dili çok sıcaktı. Kızın amının kenarlarını nazikçe yaladı, iç ve dış kıvrımlar arasında gezindi. Alay ediyordu. Onu beklentiyle titretiyordu.

"Daha ileri," diye fısıldadı, başındaki tutuşunu sıkılaştırdı, parmaklarını saçlarının gergin bukleleri arasından geçirdi. "Daha derine."

Onun sözlerine itaat etti.

Ellerini kadının merkezini çerçevelemek için yukarı kaldırdı ve kıvrımlarının arasını sıkıca yalarken başparmakları onu açık ve ayrı tuttu. Çıkan ses müstehcendi ve içinden bir ürperti geçirdi.

Kalçalarını en ufak bir hareketle kaydırırken bile, mükemmel noktaya ulaşmak için onun rehberliğine ihtiyacı olup olmayacağını merak etti. Ama o kendinden emin bir şekilde yukarı doğru yaladı.

Ve sonra durdu.

Nefes alarak bekledi. İtaatsizlik mi ediyordu? Akli başına gelmiş ve bunu istemediğine mi karar vermişti?

Adamın nefesini hissedebiliyordu, ıslak tenine sıcak bir okşayış ve sonra dilinin ucunun incisinin etrafını yaladığını, neredeyse çekingen olduğunu.

Ne yaptığını biliyordu. Ona nasıl bir zevk verebileceğini biliyordu. Ve o küçük, ıslak noktanın etinin etrafında dolanması, baştan çıkarması ve asla yeterince yakın olmaması, ona karşı itmesine neden oldu.

Daha fazlasını talep etmek.

Adamın dilinin, tüm zevkinin odaklandığı o kısmına doğru alıştırma alıştırma kendisine doğru düzleştiğini hissetti. Nefes nefese kaldı, başını geriye attı. Oraya kendisi de dokunmuştu ama bunu bir başkasının yapması, *Julian*'ın yapması inanılmaz derecede erotikti.

Yabancı sesler çıkardığını duydu -bir inleme, kırık bir soluk alma- ve bacaklarını olabildiğince açarak adamın devam etmesini istedi.

Ve yaptı, ağzıyla onu kaplarken kalçalarını sabit tuttu, hala yalıyor, hala onu memnun ediyordu.

Oh Tanrıça. Oh Tanrıça, bu çok korkunçtu. Çok harikaydı. Kalbi göğsünde dört nala atıyordu, nefes alamıyordu ve sonra oldu. Nabız gibi atan bir patlama, güzel ve eksiksiz, sıcak bir dalga halinde ayak parmaklarının ve el parmaklarının uçlarına kadar yayıldı.

Orada bilmediği dakikalar boyunca yattı, sadece hissetti. Sadece nefesini tuttu.

Tekrar kendine geldiğinde garip bir ses duydu. Nemli.
Ritmik.

Düşündürücü.

Elspeth bacaklarının arasına bakmak için dik durmaya çalıştı.

Julian bir tanrıçanın önünde yalvaran bir Yunanlı gibi diz çökmüştü, başı geriye atılmış, boynu gergin kaslarla gerilmişti. Çorabını çıkarmıştı ve yüzü acı içindeydi, ağzı açık ve parlıyordu, gözleri sıkıca kapanmıştı. Bu öyle bir yüz ifadesiydi ki, kadının ona sarılma, onu teselli etme isteği duymasına neden oldu. Uyluklarının arasında yumruğu çalışıyor, kayıyor ve penisini kavriyordu.

Artık kocaman olmuştu. Gördüğü tüm resimlerden çok daha büyüktü, öfkeden kıpkırmızıydı, damarları boylu boyunca uzanıyordu.

Adamın alt dudağını ısırmasını, yüz hatlarının buruşmasını, ucundan bir sıvı fişkirip inci gibi damlalar halinde genç kızın saçlarına ve kalçalarına düşmesini büyülenmiş bir halde izledi.

Bir an için başı omuzlarının arasına düştü, ama sonra başını kaldırdı ve yüz ifadesi o kadar kırılgandı ki kalbi sızladı. Çocuksu görünüyordu, gözleri geniş, ağzı yumuşak ve belirsizdi ve koşacakmış gibi ayağa fırladı.

"Hayır," dedi yumuşakça, nazikçe, sanki kibirli, alaycı Bay Greycourt yerine, bir açıklıktan kaçmaya hazır bir karaca varmış gibi. "Kal. Benimle kal. Lütfen?"

Yavaşça elini uzattı, yarı korkuyla irkilip kaçmasından korkuyordu ve bir an için gri gözleri kaybolmuş bir şekilde ona baktı.

Parmaklarını kıvrarak onu yanına çağırdı.

Adam gözlerini kırıştırdı ve sonra öne çıktı.

Kadın adamın elinden tuttu ve onu yatağa doğru çekti. Adam kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan yatıyordu, ta ki kadın omzunu itip sırtını ona dönmesi gerektiğini işaret edene kadar.

Sonra kolunu dikkatlice onun beline dolayarak sarıldı. Adam ondan daha iriydi ve iki kolunu da tam olarak saramıyordu ama önünü adamın sırtına bastırdığında yeterince yakındı. Biraz iç çekti, yakınlığın tadını çıkarıyor, bu huysuz adama karşı şefkatinin kabardığını hissediyordu.

Julian sanki hâlâ korkunç bir şey olmasını bekliyormuş gibi yavaş yavaş gevşedi. Elbette çıplaktı. Yatağın üzerindeki örtüyü indirmemişti ama hâlâ giyinikti.

Ayaklarını eteklerinin içine kıvırdı ve yapabildiği kadarını bacaklarının üzerine attı. Sonra ona sıkıca sarıldı ve başını onun çıplak sırtına yasladı.

Adamın kalp atışlarını duyabiliyordu, durmadan çarpıyordu ve bunun ne kadar güzel olduğunu düşündü, birlikte uzanmak, öğleden sonra sessizliği, adamın sırtı nefes aldıkça yanağının altında hafifçe yükseliyordu.

Güm. Güm. Güm.

* * *

Julian kendini yenilenmiş hissederek uyandı ve bir an için tam olarak nerede olduğunu bilemedi. Yukarıdaki gölgelik tanıdıktı. Gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı. Burası Adders'daki yatağıydı. Kendi yatağında, yorganın üzerinde çıplak yatıyordu ve karnının üzerinde bir kadın eli vardı.

Gözlerini dikti.

Leydi Elspeth de Moray'ın eli.

Aniden doğruldu ve yatak sallandı.

Elspeth onun arkasında yatıyordu, yanakları uykudan kızarmış, altın rengi saçları omuzlarına dökülmüştü.

Bir kedi yavrusu gibi esnedi ve gerindi, sonra yumruklarını çenesinin altına sıkıştırdı. Uykulu gök mavisi gözleri onunkilerle buluştu. "Öğleden sonra uykusu çok güzel değil mi?" diye mırıldandı. "Geceleri hiç bu kadar kemiksiz ve sıcak hissetmemiştim."

Bir an için cevap veremedi; zihni tamamen boşalmıştı.

-Ve bunu yaptığında sesi kısıktı. "Seni ayarttım."

Şüpheyle mırıldandı. "Gerçekten öyle düşünmüyorum. Ne de olsa emirleri veren bendim."

Yüzündeki kanın yükseldiğini hissetti. Kendisi burada çırılçıplak oturmuş, harcamaları kalçalarında kurumuşken, o orada tamamen sakın ve giyinik bir şekilde yatıyordu. Bir nefes aldı. "Daha önce bir erkekle yatmıştın."

"Hayır." Pembe dudakları hafifçe kıvrılırken onu izledi. "Bir keresinde bir çocuğu öpmekten fazlasını yapmadım. Demircinin oğluydu ve çok yakışıklıydı ama pek zeki *değildi*."

"O zaman..." Kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu. "Bunu nasıl yapabiliyorsun" -içinde bulundukları yatağı işaret etti- "bu kadar doğal bir şekilde?"

"Kitaplar, sanırım," diye yanıtladı. "Hakkında pek çok kitap var

yatakport-çok fazla! Bazıları eski, bazıları oldukça yeni basılmış. Resimli ve resimsiz olarak geliyorlar ve resimli olanlar çeşitlilik gösteriyor. Altınla beneklenmiş minik renkli resimler ve oldukça kaba çizimler içeren kitaplar gördüm. Bazı kitaplar sanki ilahi bir ayınmış gibi çiftleşmeden bahsediyor. Diğerleri iğrenç diyor ama yine de ayrıntılı olarak anlatıyor." Bir an durakladı. "Ama ben sadece kitaplar aracılığıyla bilgi sahibiyim. Yanılıyor muyum? Yaptığımız şey hoşuna gitmedi mi?"

"Ben... Ben keyif aldım. Her şeyden," diye itiraf etti. Tanrım, zevkten de öte. Ama sonra kendini topladı. "Yine de size korkunç bir kötülük yaptım Leydi Elspeth. Ben sapkırım. Arzularım normal erkeklerinki gibi değil, çarpıtılmış durumda. Size dokunmam başlı başına bir iğrençlik."

Başını eğmiş, sanki kütüphanesinde beklenmedik bir yerde bulunduğu tuhaf bir kitapmış gibi onu inceliyordu. "Ama yaptığın şey hoşuma gitti. Birlikte yaptıklarımız. Sen ve ben."

Başını salladı ve kıyafetlerini aramak için arkasını döndü. "Bir erkek ve bir kadın arasında neyin normal olduğunu bilmiyorsun. Seni yanlış yola sürükledim." Küçük kıyafetlerini buldu ve pantolonuna uzanmadan önce onları giydi.

Arkasındaki yataktan büyük bir iç çekiş geldi ve kendini bakmaktan alıkoyamadı.

Elspeth, Rubens'in çizdiği baştan çıkarıcı bir Delilah gibi yatağında kayıtsızca uzanmış, gözleri yarı kapalı onu izliyordu. "Bunu söyleyip duruyorsun ama seni temin ederim ki kendimi yoldan çıkmış hissetmiyorum."

Çılgınca bir an için, onu baştan çıkarmanın, dünyada doğru bildiği her şeyi kesip atanın, onu kırılmış ve savunmasız bırakanın o olup olmadığını merak etti.

Sonra başını salladı ve giysilerinin geri kalanıyla kapıya doğru yürürken böyle bir aptallığı görmezden geldi. "Öylesin. Seni bozdum. Benden uzak dur, Elspeth."

Kapıyı tam olarak çarparak kapatmadı ama çok yakındı. Julian kendi yatak odasından kovalandığı için kendini gülünç hissederek koridorda ilerledi.

Yine de daha fazla kalamazdı. Onlar konuşurken bile sertleşiyordu. "Yatak sporu" hakkında konuşurken sesi çok masumdu ve gözleri çok bilgiliydi. Kendini onun önünde diz çökmek isterken bulmuştu. Ona tapınırken o harika düşünce kaybını tekrar hissetmek için.

onu. Ona hükmetmesine izin vermek için.

Ama dürtülerinin tekrar kontrolü ele geçirmesine izin vermemeliydi. Ona bu günahları bir kez göstermiş olması yeterince kötüydü. Devam etmek...

Olabilir.

Geçerken yumruğunu duvara vurdu ve eklemlerinin acısının kafasındaki şehvetli düşünceleri temizlemesine izin verdi.

Artık neredeyse koşuyordu, merdivenleri tehlikeli sıçrayışlarla iniyordu.

Julian kütüphane kapısının önünde durdu, göğsü kabarmıştı.

Kontrol.

Kontrolünü geri alması gerekiyordu. Arzularını kendine sıkıca bağlamalı ve onları kayıtsızlıkla örtmeliydi. Onunla bir kez kendini özgür bıraktığına göre şimdi bunu yapabilir miydi? Ona boyun eğmenin, plansız, düşüncesiz ya da korkusuzca özgürce uçmanın verdiği o tarifsiz mutluluk baş döndürücüydü. O gece için satın almadığı bir kadınla bunu hiç hissetmemişti. Kadının ona bundan en az onun kadar zevk aldığını söylemesi... bu keşfetmesine izin verebileceği bir şey değil miydi?

Ama hayır. Ondan istediği, arzuladığı şey bir beyefendinin bir hanımefendiyle yapacağı bir şey değildi. Elspeth biraz dünyevi olsaydı, iğreneceğini bilirdi.

Hayır. Böylesine iğrenç arzuları olan bir adam daha az bilinen kötü şöhretli evlere yöneldi. Dünya ve koşullar tarafından köreltilmiş gözlerle sopa ve kırbaç kullanan kadınlara.

Onun gibi adamlar, mavi gözlü ve güneşli bir gülümsemeye sahip bir kadını hak etmiyordu.

* * *

Benden uzak dur.

Julian'ın söylediği buydu. *Humph.*

Elspeth, Adders'ın üst koridorunda yürürken kaşlarını çattı, Plum da yanında tırs gidiyordu. Bunu yapabiliyordu. Julian gelmeden önce yapmadığı odaları aramaya devam edebilirdi. Günün geri kalanında ve yarın da ondan *uzak durabilirdi.*

Ve sözleri onu *hiç* rahatsız etmeyecekti.

Ama bu bir yalandı ve Elspeth kendine yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı. Sözleri onu incitmişti - eğer o ve Julian

sadece yatak sporunun tadını çıkarmıştı.

Eğri tokmaklı bir kapının önünde durdu.

Başı öne eğildi. Aslında onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Kendi dünya görüşüne uymayan bir şey söylediğinde bile onu dinliyordu. O da onu dinlemeyi seviyordu. Onun kendisine başka kimseye anlatmadığı şeyleri anlattığına dair bir fikri vardı. Bu onu sıcak hissettiriyordu. Yumuşak. Sanki kendilerine ait rahat bir ortamdaymışlar gibi.

Ama belli ki o aynı şekilde hissetmiyordu.

Kapı kolunu çekti. Metalin metal üzerinde çıkardığı bir gıcırta duyuldu ve kapı isteksizce açıldı. İçerideki oda karanlıktı ve burnunun aniden kaşınmasından da anlaşılacağı üzere oldukça tozlu.

İtaat edip etmeyeceğinden emin olmadan Plum'a "Kal," dedi ama köpek odaya baktı ve hemen dışarıda yere oturdu.

Elspeth pencerenin üzerindeki ağır perdeleri çekmek için odayı geçti. Kumaş ellerinde parçalandı, perdelerin yarısı yere düştü. Loş güneş ışığı kirli camların arasından süzülüyordu.

Julian kendisinden çok şey saklıyordu. Duvarların etrafında parmak uçlarında dolaşmak, gizli tuzakları harekete geçirmemeye dikkat etmek zorundaydı, çünkü bunu yaparsa sözleri kesici hale gelirdi.

Karmakarışık bir mobilya yığını gibi görünen odanın etrafına baktı. Bir sandık vardı ve kapağını kaldırmak için yanına diz çöktü.

Ya da en azından denedi. Sandığın kilitli olduğu belliydi.

Elspeth bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı ve sandığa daha sonra geri dönmek için aklına bir not aldı. Yakınlarda, at kılı dolgusu birkaç yırtıktan dökülen bir berjer koltuk vardı. Usulca dolguyu yokladı ve bir fare yuvasına rastladı ama günlük bulamadı. Odanın geri kalanını aradı -oldukça sıkıcı bir şekilde- ama daha fazla fareden başka bir şey bulamadı.

Bu sırada Elspeth kendini pislik içinde hissediyordu. Sağlam elbisesine baktı ve onu süngerle temizlemesi gerektiğini ya da gittiği her yere toz saçma riskini göze alması gerektiğini fark etti.

Bu da mutfığa inmek anlamına geliyordu. Ayağa kalktı ve meydan okurcasına tepinerek depodan çıktı. Eğer Bay Greycourt mutfaktaysa, onu görmesi sadece kendi hatasıydı. Ne de olsa tek yiyecek kaynaklarından *uzak kalamazdı*.

Ama zemin kat boştu ve kütüphanenin kapısı o geçerken kapanmıştı.

Mutfak da boştu, Elspeth'in rahatlaması gerekirdi ama rahatlamadı. Dolabın rafında eski bir saat duruyordu ve Elspeth saatin henüz dört olduğunu görebiliyordu. Bay Greycourt muhtemelen saatler sonra gelecek olan akşam yemeğinden önce mutfığa girmeye ihtiyaç duymayacaktı.

Elsbeth bu sabahki ateşin sönmekte olan korlarını karıştırdı ve iyice alevlenene kadar biraz daha odun ekledi. Erik koşarak geldi ve ocağın üzerine yığıldı. Isınması için ateşin üzerine dolu bir çaydanlık su koydu.

Mutfak masasına döndü ve soyunmaya başladı. Şapkası da bedenine tutturulmuş önlüğü gibi hüzünlü bir griydi. Fular da aynı derecede kirliydi ama altındaki ceket tamamen tozlu değildi, sadece iyice silkinmesi gerekiyordu. Eteği en kötüsüydü ama kapitone kombinezonun da etek uçları kirliydi. Poposunda bir sorun yoktu, ki bu da iyi bir şeydi çünkü onu nasıl yıkayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Elsbeth yoksul gardırobunu incelerken sadece çoraplarını, ayakkabılarını, iç çamaşırlarını ve kombinezonunu giymişti. Çarşafı topladı ve ateşin yanına koydu. Düzgün bir yıkamaya ihtiyaçları olacaktı. Ceketini mutfağın karanlık bir köşesine salladı. Aslında bunu dışarıda yapmalıydı ama iç çamaşırlarıyla soğuk rüzgârın altında durma düşüncesi bile içini ürpertti. İşi bittiğinde mutfığı süpürmeyi de unutmamalıydı.

Eteğini ve kombinezonunu dövmek ve süngerlemek zor bir işti ama işi bittiğinde çok daha iyi görünüyorlardı. Çarşafını yıkamak ve yerleri süpürmek bir saat daha sürdü. Küveti dolduramayacak kadar yorgundu ama en azından saçını ve yüzünü yıkayabilirdi.

Ilık su yanaklarına çok hoş geldi ve tam temiz ama ıslak saçlarını taramak üzereydi ki arkasında bir ayak sesi duydu.

"Ne yapıyorsun?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Leydi Uzun Burun Christina'ya şiir ve güzel sözler hakkında bildiği her şeyi öğretti, ancak Christina ne kadar denerse denesin, hiçbirisi

Dersler beynine yapışmış gibiydi. "Ne yapmalıyım?" Christina ağladı.

Leydi Uzun Burun ne yapması gerektiğini biliyordu, çünkü Sabinus onu asla sevmeyecekti. Christina'ya kendi mektubunu verdi ve "Bunu ona ver" dedi.

-Lady Long-Nose'dan

Julian önündeki manzara karşısında şaşkına dönmüştü.

Elsbeth'in üzerinde sadece kombinezon ve tayt vardı, arkasındaki ateşin ışığı neredeyse vücudunu ortaya çıkarıyordu. Kıcının kıvrımları kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıkmaya çok yakındı. Kalçalarının yumuşak sırtına yaptığı baskıyı, kollarının omuzlarından nasıl nazikçe kıvrıldığını görebiliyordu.

Döndüğünde göğüsleri güzel, dolgun tümsekler halindeydi. Geceliğinin sadece boyun kısmı mavi çiçeklerle işlenmişti ve adam gözleriyle ipliği takip etti. Bu bir meme ucunun pembesi miydi? Yoksa orada olmasını dilediği şeyleri mi görüyordu?

"Banyo yapıyorum," dedi Elspeth.

Kadının sözlerinin anlamını çözmesi bir anını aldı. Gözlerini kırıştırdı. "Saçların ıslak."

"Evet, öyle," diye nazikçe cevap verdi. "Islak ve taraması oldukça zor." Kıvrılmış düğümleri işaret etti.

"Yapabilirim..." Boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuktu. "Senin için tarayabilirim. Yangından önce."

Bir an için sadece ona baktı. "Uzak durmamı istediğini sanıyordum."

Söylemişti. Bunu ona söylemişti. "I..." Zihni tamamen boştu.

Beni sözlerime bağlı tutmayın, demek istedi. Lütfen beni içeri alın.

Kadın tarağı uzattı ve adam onun yeni doğmuş ve gücünün farkında olmayan, elmayı sunan masum Havva'ya benzediğini düşünmeden edemedi.

Çekip gitmeli. Gitmek

istiyordu.

Onun yerine eli tarağı kavradı.

Julian bir nefes aldı ve ocağı işaret etti. "Yaklaşırsak saçların daha çabuk kurur."

Kadın başıyla onayladı ve adam iki sandalyeyi sürükleyerek getirdi.

Başka bir şey söylemeden oturdu, adam arkasındaki sandalyeye otururken yüzü başka tarafa dönüktü. Önündeki yele çağlayanına rahatça ulaşabilmek için sandalyeyi daha yakına çekmesi, bacaklarını onunkilerin iki yanına açması gerekti. O zaman bile tereddüt etti. Bu kesinlikle tuhaftı. Elspeth iç çamaşırlarıyla oturuyordu, tek ses ateşin çıtırtısı ve köpeğin yumuşak horlamasıydı. Bu toplumun sınırlarının dışında bir şeydi, hatta onun kişisel deneyimlerinin de dışında. Cinsel bir amaç gütmekten bir kadına yakın oturmak - tensel gerilim kesinlikle yüksek olsa da; böyle bir ev içi eylemi gerçekleştirmek.

Saçını taramak için.

Elspeth onun sessizliği ve tereddütü karşısında hiçbir hareket yapmadı, hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi. Belki de başka şeyler düşünüyordu. Aradığı günlüğü. Londra'daki arkadaşlarını. Köpeğini.

Ama adam ensesine dokunduğunda ürperdi, saçlarını tutarak sandalyenin arkasına getirdi. "Arkana yaslan," dedi, sesi sanki yıllardır konuşmamış gibi derin bir cızırtıydı.

Sandalyenin arkasına yaslanana kadar kaykıldı. Bir nefes

aldı ve tarağı kadının tepesine yerleştirdi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Üstten tararsan daha çok karışır. Uçlarından başla ve yukarı doğru çalış."

Adam başını salladı, ama kadın göremiyordu. Saç tellerinin uçları suyla ağırlaşmıştı. Tarakla tararken onları avucunun içinde tuttu, su yere damlıyordu. Evli erkekler bunu yapar mıydı? Karıların saçlarını tararlar mıydı? Aristokrasi saflarında olmadığından oldukça emindi. Hanımların hizmetçileri vardı.

bu tür hizmetleri yerine getirir. Sadece fakir bir adam kadının saçlarını tutabilir ve kilitleri dikkatlice ayırabilir.

Ya da karısını çok seven bir adam.

Julian gözlerini kırptırdı, kaşlarını çatarak işine baktı. Evli değildi. Ya da aşık. Öyleyse bu eylemi neden gerçekleştirmişti? Bu bir boyun eğme miydi? Onun hizmetçisi gibi davranarak bir aşağılama mı?

Ama kendini aşağılanmış hissetmedi. Hissetti.

Sıcak. Kesinlikle ateşten dolayı sıcak. Ateşin ışığında parıldayan ensesini gördüğünde duyduğu arzusun nabzından gelen sıcaklık. Vücudu o kadar yakındı ki, adam iç çamaşırının altından poposunun gölgeli yarığını görebiliyordu. Omuzlarının yumuşak, gül kokulu teni. Ama başka bir yönden de sıcaktı. Onun varlığını kabullenışı. Boynu açıkta, rahat, neredeyse kemiksiz bir şekilde oturuyordu. Sanki arkasındaki adama güveniyormuş gibi.

Sanki onu arkadaşı sanıyordu.

Sıcaklığın geldiği yer orasıydı. Öne doğru eğilip onun nemli ensesini öpmek istedi. Onu çevirip dudaklarına yapışmak istedi. Onu kollarına çekmek ve belki de sonsuza dek orada tutmak, sarmal karanlığı için parlak bir ışık olmak istiyordu.

"Sence akşam yemeğinde ne yemeliyiz?" diye sorarak onu düşüncelerinden uyandırdı.

Boğazını temizledi ve kızın altın rengi saçlarını çekmemek için ellerini sabit tutmaya dikkat etti. "Ne var orada?"

"Şey..." dedi, sanki düşünüyormuş gibi kelimeyi uzatarak. "Ekmek tabii ki, gerçi korkarım sertleşmiş. Biraz peynir. Bir çuval patates ve bir soğan. Küçük bir parça jambon. Yumurtalar gitmiş ama şükürler olsun ki hâlâ yulafımız var. Elmalar. Oh, ve bu sabah çok güzel bir lahana ve iki şalgam buldum."

Julian'ın zihni tamamen boştu. "Sanırım jambon, elma ve peynir yiyebiliriz."

Şüpheyle mırıldandı. "Mesele şu ki, bunun ikimizi de doyurmaya yeteceğini sanmıyorum."

"O zaman ne öneriyorsun?" Taradığı yumuşak buklelerde kızılık parlıyordu, saçları o çalışırken parmaklarının etrafında kıvrılıyordu, güneşte uyuklayan mutlu bir kedi gibi.

"Çorba." Koltuğun üzerinde zıpladı. "Kasvetli ve yağmurlu bir havada sıcak çorba çok güzeldir."

gün."

Kız göremese de bir kaşını kaldırdı. "Peki sen böyle bir çorbanın nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Evet?" Çıplak omzunun üzerinden şüpheli bir siren gibi ona baktı. "Çoğu insan öyle değil mi?"

Merakla ona baktı. "Çoğu sıradan insan, kesinlikle. Ama çoğu hanımefendi? Bundan çok şüpheliyim."

"Ah." Yüzünü tekrar öne çevirdi ve ifadesini ondan gizledi. "Şey, gençken yemek yapmayı ve diğer faydalı işleri öğrendim, hanımefendi ya da değil."

Gençken mi? Ran ailesinin servetini bir şekilde kaybetmiş miydi? Yoksa neden kız kardeşi - toprak sahibi bir dükün kız kardeşi - yemek yapmayı öğrenmek zorunda kalsın? Ama belki de bu bir çeşit kırsal eğitimdi. Toplumun en üst kademelerinde bile kendi kendine yetmeye yönelik bir İskoç dürtüsü.

Bu da doğru gelmedi.

Boğazını temizledi. "Başka neler öğrendin?"

"Her zamanki gibi." Belli belirsiz bir el salladı. "Coğrafya, Latince, felsefe, aritmetik, Yunanca, tarih ve geometri."

Geometri mi?

Nefes aldı. "Yemek pişirmek, temizlik yapmak, dikiş dikmek-"

Bunlar en azından kadınsı görevler.

"Avcılık, tuzakçılık, yüzme ve kılıç ustalığı-"

Ne?

"Nasıl ateş edilir ve ata nasıl binilir. Yine de"-sesi hüzünlüydü

-"Burada kadınların yaptığı gibi yan eyer sürmeyi değil. Bu daha zor görünüyor."

Ata mı binmiş? Bir hanımefendinin böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti.

Bu basitçe yapılmazdı. Bekledi ama kızın başarıları tükenmiş gibiydi.

"Başka bir şey var mı?"

"Oh," diye haykırdı, sanki onun sorusu ona bir şey hatırlatmış gibi.

"Gelgitte deniz salyangozu nasıl toplanır. Gerçi sanırım bu bir beceri sayılmaz. İnsan sadece gelgiti bekler ve onları kayalıklardan çıkarır."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Winkles?"

Güldü. "Deniz salyangozu. İsterseniz deniz salyangozu da diyebilirsiniz. Deniz suyunda çok güzel haşlanırlar. Büyürken en sevdiğim yemeklerden biriydi."

Saçlarını taramayı bırakmış, kuruyan buklelere inanamayarak bakıyordu.

ellerinde. "*Salyangoz* yemekten hoşlanıyordun."

Sonra neredeyse tamamen arkasını döndü ve ona gülümsedi, yanakları ateşin sıcaklığıyla kızarmış, pembe dudakları şehvetli bir şekilde kıvrılmış, saçları omzunun üzerinden kızıl-altın bir şelale gibi dökülüyordu. Botticelli tarafından resmedilmiş olabilirdi, denizden çıkan bir Venüs.

"Evet, *salyangoz*," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, onun düşüncelerinden habersizdi. "*Salyangozlar* çok lezzetlidir. Biri onları kabuklarından küçük bir iğneyle çıkarır."

Bu masum söz karşısında kasıklarında bir gerilme hissetti. Kelimenin diğer anlamını nasıl bilemezdi?

Kendini sansürleyemeden nefesinin altında mırıldandı: "Bence büyük bir penis tercih edilirdi."

"Özür dilerim?" diye sordu, yüz ifadesi tamamen açıktı.

Bu sabah ona böylesine şehvet uyandırıcı eylemler yapmasını emreden kadın nasıl aynı kadın olabilirdi? Nasıl olur da onu zayıf ve merhametsiz bırakır ve aynı zamanda kitaplar, yulaf ezmesi ve *salyangozlar* tarafından heyecanlandırılır?

Elsbeth onu neden bu kadar büyüledi?

* * *

Elsbeth gözlerini Julian'a dikti ve onun yüz ifadesini bir türlü okuyamadı. Kırıksıklıklar yüzünden miydi? Böyle sıradan bir yemeği yeme düşüncesi onu dehşete mi düşürmüştü? Anlayamadı.

"Söz veriyorum," dedi usulca, "çorbaya *salyangoz* koymayacağım."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı, sanki loş bir ışıktaki onu görmeye çalışıyormuş gibi başı hafifçe yana eğildi. Yine de sözleri toz gibi kuruydu. "Çok rahatladım."

Gülmemek için dudağını ısırdı ve adamın bakışları hemen ağzına gitti. "Yardım etmek ister misin?"

"Neye yardım edeyim?" diye mırıldandı, bakışları değişmemişti. Göz kapakları yarıya kadar inmiş, sanki ateşin sıcaklığı onu eritip daha kontrolsüz bir adam haline getirmiş gibi uykulu, boğucu bir görünüm vermişti.

Uyluklarının birbirine yapışmasına engel olamadı. Öne doğru eğilip onun sıcak tenini koklamak istedi. Gömleğini açıp boğazını yalamak istedi.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Çorba." Yutkunmak için durdu. "Yani, çorba yapımına yardım etmek ister misin?"

Adam düşündü ve kadın onun reddedeceğini tahmin etti. Daha önce de ondan uzak durma konusunda kararlıydı. Ve onun için yemek hazırlayan bir aşçısı vardı. Belki de yemek pişirmenin ona yakışmadığını düşünüyordu.

Nefesini tuttu.

"Evet," dedi kısık bir sesle ve onu şaşırttı. "Sanırım nasıl çorba yapıldığını keşfetmek istiyorum."

Gülümsemesine engel olamadı, yüzüne yayıldı, yanaklarını şişirdi ve mutluluğunu herkese ilan etti. "Oh, güzel." Saçlarını yokladı. Neredeyse kurumuştı. "Taramayı bitirdin mi?"

"Ah." Sanki orada olduğunu unutmuş gibi tarağı tutan eline baktı. "Hayır, henüz değil. Neredeyse."

Sırtını döndüğünde adamın parmaklarını başının tepesinde, saçlarını ayırırken ve elerken hissetti. Adam tarağı saçlarının arasında gezdirirken nazikti. Saçları inceydi ve karışmaya meyilliydi; çok küçükken bir hizmetkâr saçlarını tararken birçok kez gözyaşları içinde kalmıştı.

Julian yavaş ve titizdi, sanki saçlarını taramak onun için önemli bir işmiş gibi. Ateşin sıcaklığıyla bile, sırtına vuran sıcaklığını fark edebiliyor ve bunun şömineden değil adamdan geldiğini biliyordu. Olabildiğince kıpırdamadan durdu, adamın ellerinin altında keyif yapıyordu.

Sandalyesinden gelen bir gıcırta onun yer değiştirdiğini haber veriyordu ama yine de kulağına değen nefesi onu şaşırtmıştı. "Şimdi bitti."

Misket limonu ve karanfil kokusu onu sardı ve kendine gelmesi bir an aldı. "Ah. Evet. Teşekkür ederim."

Saçlarını topladı ve hızla örerek omzunun üzerinden basit bir kuyruk haline getirdi.

Elspeth kendi örgüsünden Julian'inkine baktı, her zamanki gibi düzgün ve düzenli bir şekilde Julian'ın sırtına iniyordu. "Uyuşuyoruz, değil mi?"

"Benim kuyruğum asla seninki kadar güzel olamaz," dedi ona dikkatle bakarak. "Saçların ateş ışığının tüm renklerini barındırıyor."

Yanaklarında bir zevk kızarmasının yayıldığını hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim." Bir an için birbirlerine kilitlenmiş gibiydiler, bakışları onunkilere takılmıştı. Sonra Erik bir iniltiyle yuvarlandı.

"Erm..." Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi hissederek gözlerini kırptırdı.

"Çorba. Evet. Çorbaya başlasak iyi olur."

Ayağa kalktı, buruşuk kombinezonunu düzeltti ve hâlâ iç çamaşırlarıyla olduğunu fark etti. "Kilerden biraz soğan ve patates getirebilir misin?"

Ona tuhaf bir bakış attı ama hemen kiler odasına gitti.

Elsbeth aceleyle mutfak masasına gitti ve hâlâ nemli olan dolgulu kombinezonunu çekip olabildiğince hızlı bir şekilde beline bağladı. En azından eteği kuruydu.

Erkeksi bir gırtlak sesi duyduğunda ceketinin içinde sadece bir kolu vardı. "Yardım ister misiniz?"

Yüzünün turp gibi kızarmış ve saçlarının yeniden dökülmüş olması gerektiğini bilerek ceketini önden çekti.

"Hayır, hayır, oldukça yetenekliyim," diye yanıtladı nefes nefese.

Ve öyleydi de, çünkü sağlam koyu mavi keten yünlü elbisesinin önü, ya arkası bağcıklı ya da iğnelenmek için midesi olan bir leydi elbisesinin aksine, bağlanıyordu. Bir hanımefendinin tuvaleti için bir ya da birkaç hizmetçi gerekirdi ve Elspeth bir hanımefendi *olmasına* rağmen kendi kendine giyinmeyi çok severdi.

Korseyi iğnelemeyi bitirdi ve yukarı baktı.

Julian kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla onu izliyordu. "Ateşten uzakta üşümeyecek misin?"

Aşağıya, göğüslerine baktı. Başörtüsü olmadan korsaj oldukça düşüktü ve göğüs uçlarının üzerindeki neredeyse her şeyi ortaya çıkarıyordu.

"İyi olacağıma eminim," diye cevap verdi Elspeth, sesi daha yüksekti. Elbette onu daha önce sadece iç çamaşırıyla görmüştü ama etekleri ve ceketinin üzerinde olması, aynı çıplak teni daha da açıkta hissettiriyordu. "Jambonu getireyim, olur mu?"

Kilerin içine daldı ve bir nefes verdi. Ne aptalca! Londra'daki her baloda kadınlar onunkinden çok daha alçak elbiseler giyerlerdi. Julian Greycourt'un önünde bu kadar utangaç olması için hiçbir neden yoktu. O deneyimli bir adamdı ve muhtemelen kadınların göğüslerine alışkındı.

Kiler kapısını itti ve bir köşede asılı duran jambon kalıntılarıyla şalgam ve lahanayı buldu, sonra da Bayan McBride'ın otlarına ve baharatlarına bir göz attı. Tuz, karabiber ve bir dal kuru maydanoz iş görürdü.

Hepsini masaya getirdi ve Julian'ı patateslere, sanki ona korkunç bir hakaret etmişler gibi kaşlarını çatarken buldu.

"Ne yapacağım ben?" diye hırladı sebzelere.

Elspeth neşeyle, "Soy ve doğra, elbette," diye cevap verdi. "Ama önce büyük bir tencerenin yarısını sarnıçtan su ile doldurabilir misin?"

Tek kelime etmeden bir kap bulmaya gitti.

Bu arada Elspeth, Bayan McBride'in bıçaklarını dolabın çekmecesinde buldu ve çıkarıp başparmağının ucuyla keskinliklerini test etti. Kendi kendine başını sallayarak onları masaya getirdi.

Julian su dolu tencereyle geri döndü ve Elspeth tencereyi ateğin üzerine astı. "Şimdi," dedi doğrulurken, "patates soymayı biliyor musun?"

Adam bir kaşını kaldırdı, tam bir aristokrat gibi görünüyordu ve kız bunu hayır anlamında algıladı.

Dudakları kıpırdadı. "Sana göstereceğim." Dönüp masaya doğru yürüdü ve yanındaki sandalyeyi işaret ederek oturdu. "Yanıma otur."

"Bana emir vermeyi oldukça kolay öğrendin," diye mırıldandı kendini sandalyeye bırakırken. Geniş omuzları onunkilere değdi.

Sözleri kadının karnında arzular uyandırdı. Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Daha önce hoşuna gitmişti."

Bir patatese kaşlarını çattı. "O yatak odasıydı."

"Peki yatak odası farklı mı?" Adam kendi etrafına, kadının anlaması gereken sınır çizgileri çiziyor gibiydi ama bunlar onun için görünmezdi.

"Evet." Kelime kesik kesikti ve Elspeth bir an için bunun tek cevap olacağını düşündü. Sonra yüzünü buruşturdu ve isteksiz bir ifadeyle, "Özel hayatta ve yatak odasında olanlar günlük hayattakilerden tamamen farklıdır," dedi. Ona sert bir bakış fırlattı. "Ben emir verilecek bir zayıf değilim."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, "değilsin."

Aslında, adamın bu noktayı kendisine açıkça belirtmesi gerektiğini düşünmesine oldukça şaşırmıştı. Tanıdığı en güçlü adamlardan biriydi. Ailesini onlar farkında olmadan korumuştı. Onu incittiğini bildiği halde kendisini kız kardeşlerinden ayrı ve uzak tutmuştu.

Ne de olsa John Donne'un yazdığı gibi, "Hiç kimse bir ada değildir, / Kendi başına bir bütündür."

Elspeth oturduğu yerde kıpırdandı ve çekingen bir tavırla, "Umarım size talimat vermemin bir sakıncası yoktur?" diye sordu.

"Hayır, ben..." "Hayır. Sen yeter ki..." diye devam edene kadar kaşlarını çatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Doğru olanı arıyor gibiydi.

İfade.

"Seni hor görmediğim sürece mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet." Bakışları keskin bir buz parçası gibiydi. "Bu."

"Şey, ben bilmiyorum," diye nazıkçe cevap verdi. Sonra eline bir patates aldı. "Soyarken unutulmaması gereken en önemli şey mümkün olduğunca ince bir parça almaktır. Aksi takdirde büyük bir kabuk yığını ve çok küçük bir patates elde edersiniz."

Bir soyma bıçağıyla ustalıklarla kâğıt inceliğinde bir dilim yaptı ve bıçağı uzattı.

Julian aldı ve sessizlik içinde ikisi de patates soydular, Elspeth arada bir bakıyordu.

"Bu yeşil," dedi burnunu kırıstırarak.

Elspeth birden onun kreşte seçici bir çocuk olup olmadığını merak etti; yumurtası çok cıvıksa reddeden bir çocuk. Onun küçük aristokrat burnunu kırıstırdığını hayal edebiliyordu.

Boğazını temizledi. "Eğer yapabiliyorsanız yeşil kısmını ayırın, aksi takdirde dışarıda bırakın. Aksi takdirde çorbayı bozar."

Elindeki patatesin neresini kesmesi gerektiğini gösterdi ve bunu yaparken parmakları onunkilere değdi. Sinirleri bu dokunuşla hafiflemiş gibiydi, parmakları neredeyse karıncalanıyordu ve elini geri çekti.

Ama onun elini yakaladı ve nazıkçe kendi elinin içinde tuttu.

Yutkundu ve adamın kendisinininkini saran iri parmaklarına baktı.

"Teşekkür ederim," dedi ani ve sert bir sesle, "bana öğrettiğin için."

Onu bırakmadan önce tutuşu sıkılaştı.

Sanki onun teninin hissini avucunun içinde tutabilecekmiş gibi parmaklarını avucuna doğru kıvrıdı ve boğuk bir sesle, "Rica ederim," dedi.

Görevlerine devam ettiler ama Elspeth kendini göz ucuyla Julian'ı izlerken yakaladı. Çok tuhaf, karmaşık bir adamdı. Bu öğleden sonra bir daha asla konuşmayacaklarını düşünmüştü ama şimdi rahatça yan yana oturuyorlardı. Yine de içine kapanıktı, bir parçası her zaman gizliydi. Eğer sorsaydı, onu bir arkadaş olarak görür müydü?

Arkadaşları var mıydı?

Yoksa sadece bir gece için para ödediği kadınlar mı? Eğer öyleyse, ne kadar yalnız bir hayatı olmalı. Patatesler piştikten sonra soğanları doğradılar.

-Lahana ve şalgamın yanı sıra. Elspeth hepsini jambonla birlikte tencereye attı ve çorbanın hafifçe kaynaması için közün üzerindeki konumunu ayarladı.

Döndüğünde Julian'ın onu izlediğini gördü, gri gözleri ateş ışığında anlaşılmazdı.

"Sana direnmeyi denedim," diye mırıldandı, sesi derindi. "Denedim ve başarısız oldum." Çaresizlik içindeymiş gibi gözlerini kapadı. "Elsbeth, bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Ona doğru yürüdü ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Kal." Ve sonra onu öptü.

* * *

Öpücüğü çok masumca başladı, dudakların dudaklara değdiği basit bir fırça. Ama sonra ağzını genişletti ve adam onun cazibesine dayanamadı. Ağzının içine doğru itti, onun nefesini hissettiğinde bile öpücüğü derinleştirdi.

Yüzünü onunkinden çekti.

Adam onu takip etmeye başladı ama kadın avucunu aralarına koydu. "Hayır."

Kız, adamın hissettiği öfkeyi görmüş olmalı ki gülümsedi, küçük, gizli bir gülümseme. "Ben açım. Hadi yemek yiyelim."

Ve sonra etekleri kışkırtıcı bir şekilde sallanarak uzaklaştı. Onunla oynuyor muydu?

Ona bakmadan, "Otur," diye emretti. Adam da itaat etti.

Elsbeth üzerine eğildiğinde ateş başını altın bir parıltıyla çevreledi. Büyülü bir varlık olabilirdi, sanatları gizemliydi ama sonra döndü ve gülümsemesi oldukça insancaydı.

Şarap, elma, eritilmiş peynirli ekmek ve çorba getirerek masayı hazırladı ve sonra onun karşısına oturdu. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana."

Soru muğlaktı ama o sadece "Krallara layık bir ziyafet" dedi.

"Benimle alay ediyorsun," dedi boğuk sesiyle, gülümseyerek, "ama henüz akşam yemeğimin tadına bakmadın. Bence fikrini değiştireceksin."

Gerçekten de yemek umurunda bile değildi. Şu anda tek yapmak istediği oturup onu izlemektir.

"Ye," dedi yumuşak bir sesle, yemeği işaret ederek.

Julian çorbayı inceledi. Kalın lahana ve patates parçaları ile daha küçük jambon lokmaları et suyunun içinde yüzüyordu. Daha önce hiç bu kadar sade bir yemek servis edilmemişti ama aroması...

İlk kaşık çok aceleliydi, neredeyse dili yanıyordu ama jambonun tuzuna, sade ama garip bir şekilde tatmin edici lahanaya ve patatesin tanıdık hissine değdi. Hepsi enfesti.

"Çok lezzetli," dedi.

Elsbeth başını kaldırdı, yanakları ateşten ve belki de onun iltifatından dolayı pembeleşmişti. "Çorbayı beğenmenize sevindim. Basit ama bazen en iyi yemekler böyledir."

Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Buna itiraz etmeyeceğim."

Onun kendi kendine gülümsemesini izledi. Saçları gevşek örgüsünden kurtulmuş, yüzüne ve kulaklarına doğru kıvrılmıştı. Yemeğinin üzerine eğildiğinde, göğüsleri tehlikeli bir şekilde korsajına doğru itiliyor, sanki tamamen hapsedilmekten kurtulacakmış gibi şişiyordu. Cildi ateş ışığında pembenin en soluk tonunda, saten gibi parlıyordu.

Julian, eğer denerse, ona önyargısız bakabilirdi. Güzel kabul edilenden daha tumbul olduğunu görebilirdi. Zarif olandan daha kısaydı. Çoğu kişinin sıradan bulacağı bir yüzü vardı. Kalabalığın içinde kaybolabilecek biri.

Ama onun için o gökyüzündeki güneşti, yeryüzündeki her şeyden daha parlaktı.

Böyle bir cazibe karşısında huzursuz olmalıydı. Kadın ne her gün karşılaştığı Londra'nın aristokrat hanımlarına ne de ara sıra geceleri gizlice kiraladığı fahişelere benziyordu.

Elsbeth ayrı, kendine özgü bir kadındı.

"Biraz ekmek ve peynir al," dedi tabağı ona doğru yaklaştırarak. "Peyniri ekmeğin üstünde kızartmayı denedim. İkisi de böyle mi daha iyi yoksa ayrı mı bilemiyorum."

Bir parçayı kâsesinin yanındaki tabağa aktardı ve bir ısırık almadan önce çatal ve bıçakla parçalara ayırdı. Ekmek gevrek, peynir tuzlu ve yumuşaktı.

Elsbeth endişeyle onun kararını bekliyordu, yüzü ciddiydi. "Eee?" Julian yutkundu. "İyi."

Memnun olmuş gibi arkasına yaslandı ama yemek yerken onu izlemeye devam etti. Bir kaşık daha çorba içtikten sonra başını kaldırıp baktı.

"Ne oldu?"

Sanki kendini hatırlıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Merak ediyordum da, çatışmanızın nedeni ben miyim?"

"Anlamıyorum," dedi.

Sanki ani bir kararla öne doğru eğildi. "Kadınları tanımıyorsun

genellikle işe alınır, doğru mu?"

"Ah." Bardağı yere bırakmadan önce şarabından bir yudum aldı. "Yapmalı mıyız bilmiyorum-"

"Anlat bana."

Gözlerini ona dikti. "Yatak odasında değiliz."

"Hayır," dedi bir elma seçerek. "Oynamıyoruz. Eğer oynamak istemiyorsan, bana cevap verme." Bakışları aniden onunkilere takıldı. "Ama hayal kırıklığına uğrayacağım."

Yutkundu. "Onları tanımıyorum."

Başını salladı. "Ama beni tanıyorsun. Sana emir veren kadını tanıyorsun. Ben bir insanım."

O zaman kadının ne demek istediğini anlamıştı. "Ve bunun benim için bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı." Elmasını ona doğru uzattı. "Lütfen kes."

Onu aldı ve sembolizm hakkında düşünüp düşünmediğini merak etti. Elbette düşünmüştü. Elspeth onun ilk başta düşündüğünden çok daha zekiydi.

Onun elmasını hazırlamasını izledi. "Sanırım benden bu kadar emin olmamanın nedeni beni tanıyor olman. Bana açıldığında, bu bir daha asla göremeyeceğin bir yabancıya değil."

Çok zekice. Kendisi hakkında böyle şeyler bilmek istediğinden emin değildi.

Ona elma dilimlerinden oluşan tabağı uzattı.

Düşünceli bir ifadeyle baktı, yakut dudakları büzüşerek birbirine yaklaştı. "Biraz ister misin?"

"Evet," dedi, kendini sıcak hissederek.

Bir dilim aldı, ısırıldı ve dudakları kayganlaştı. "İşte," dedi, aynı dilimi ona uzatarak.

Adam ikramı aldı ve kadın izlerken yedi. Gözleri kararmış gibiydi.

Sessizce bir dilim elma daha aldı ve ısırıldı. Bu kez onun sormasına gerek kalmadan dilimi kabul etti.

Bu şekilde elmayı paylaştılar, hepsini yediler, tatlı ve ekşi. Ateş patladı.

"Seni anlamıyorum," diye mırıldandı toy bir çocuk gibi.

Ağzı kıvrıldı, mum ışığında şaraptan parlıyordu. "Sakın

Sen?"

Başını salladı, gözlerini ondan alamıyordu. "Elspeth," diye fısıldadı, "seninle ne yapacağım? Borunu öttürüyorsun ve tüm duvarlarım yıkılıp toz oluyor. Açıkta kaldım ve kafam karıştı, korkunç bir özlemle sarsıldım."

O zaman gülümsedi ve mum ışığında bu gülümseme Bahçe kadar eskiydi. "O zaman izin ver seni rahatlatayım ve huzur getireyim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Leydi Uzun Burun Sabinus'u bir sonraki görüşünde şöyle haykırdı:
"Ah leydim, asla tahmin edemezsiniz! Tatlı Christina bana öyle zekâ
ve şiir dolu bir mektup yazdı ki, ona daha da derinden aşık oldum.
Böylesine bir yeteneğin daha önce hiçbir kadında görülmediğine
inanıyorum."*

*Leydi Uzun Burun gülümseyerek başını salladı ve aşkına gerçeği asla
söylemeyeceğine yemin etti....*

-Lady Long-Nose'dan

Vücudundan hafif bir titreme geçti. Elspeth deneyimli bir kadının bu durumda ne yapması *gerektiğinden* tam olarak emin değildi ama ne istediğini biliyordu.

"Buraya gel," dedi, sesi o kadar kısıktı ki boğuktu. "Benim yanıma."

Hemen ayağa kalktı, sanki onu takip ediyormuş gibi masanın etrafında sinsice dolaştı. Onun önünde durdu.

Onun gözlerinin içine bakmak için çenesini eğdi. "Beni öpecek misin?"

Bacaklarının arasına diz çöktü, başı onunkiyle aynı hizadaydı ve avuçlarını yüzünü çerçeveleyecek şekilde yukarı kaldırdı. Kadın öne doğru eğildi, ellerini adamın omuzlarına dayadı ve sonunda adam onu öptü.

Gözlerini kapattı, adamın ağzının dudaklarının üzerinde gezindiğini ve dudaklarının karıncalanmasına neden olduğunu hissetti. Dudaklarının ne kadar hassas olduğunu hiç fark etmemişti. Ayrılmaya ve onu kabul etmeye ne kadar hazırdı. Ama adam onun davetini kabul etmedi. Onunla alay etti, dokunuşu o kadar hafifti ki, bu his yüzünden çıldıracağını düşünene kadar tekrar tekrar dokundu.

İnledi, nefesi kesildi, istedi, yüzünü çevirdi, sanki onu daha ileri gitmeye zorlayabilecekmiş gibi ona doğru bastırdı.

Ağzını kulağının altına doğru kaydırды ve oradaki deri de hassastı. Yüzünü çevirerek ona daha fazla erişim sağladı ve onun kulak memesini ısırđığını hissetti.

"Tadın bal gibi," diye homurdandı, ıslak tenindeki nefesi onu ürpertti. "Seni yiyip bitirebilirim. Seni bütün olarak yutabilirim."

Dudaklarını kızın boynundaki kordondan aşağı doğru çekerken erotik tehditlerini mırıldandı, oradaki sınırları yaktı ve kızın kalçalarını birbirine bastırmasını sağladı. Sadece bundan boşalabilir miydi? Sadece onun sözlerinden ve tenindeki dudaklarından mı?

Ağzını genişletti ve dişlerini tendonuna dayadı ama ısırmadı. Bunun yerine dişlerini ona doğru sürükledi, dokunuşu o kadar hafifti ki bıraktığı iz boyunca kıvılcımlar hissedebiliyordu.

Yutkundu, hareket adamın ağzına baskı yapıyordu ve adam diliyle boğazında gezindi, köprücük kemiklerinin arasını yalayana kadar alçaldı.

Bu his karşısında başını arkaya doğru kaldırdı, yüksek sesle inledi ve "Lütfen" dediğinde sesi kesildi.

Ancak o zaman adımlarını geri çekti, ağzı tekrar onunkini alana kadar dişlerini çenesinin üzerinde gezdirdi.

Tıpkı uyardığı gibi onu yuttu, açık ağzı ürkütücü derecede sıcaktı. Alt dudağının üstünden ağzına doğru yaladı, dili onunkiyle buluştu ve oda çözülene ve kız tüm varlığıyla onun dudaklarına odaklanana kadar mücadele etti, kaydı, cesaretlendirdi.

Sadece dudakları.

Dişlerini kızın yanaklarında gezdirerek sızlanmasına neden oldu ve kulağına kabaca fısıldadı, "Benimle yatağı gel."

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Evet."

Julian, kız ona doğru uzanırken bile ayağı kalktı ve elini tutarak onu dikleştirdi. Gri gözleri kararmıştı, içindeki buz parçaları parlıyordu, onu mutfaktan hızla çıkarıp merdivenlerden yukarı ve odasına götürürken.

"Elspeth," diye inledi, aniden durdu ve onu tekrar kollarına çekti. "İstedüğün bu değilse söyle bana. Beni gönder ve terk et, ama bunu hemen yap çünkü bir adım daha ileri gidersek kendimi durduramayacağım."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı, yanağına dokunarak yüzünü çevirip avucuna bakmasını sağladı. Kalbi neredeyse acıyla çarpıyordu. "Yapamam."

Buna hiçbir yorum yapmadı, sadece bekledi.

"Ne istiyorsan yap," diye emretti.

Bunun üzerine ayağa kalktı ve kadının korsajını çözmeye başladı. "Bu gece beni deli ettin, biliyor musun? Ateşin önünde sadece kombinezonun ve elbiselerinle duruyorsun." Korse ve eteklerini çıkarmasına yardım etti. "Bu güzellikleri önümde sergiliyorsun."

Adam yüzünü hâlâ bağlı olan göğüslerine doğru indirdi ve kadın adamın sakalının narin tenine hafifçe sürtündüğünü hissetti. Yanakları kızardı. Tüm vücudu alev almış gibi hissetti ve adam dilini ahlaksızca göğüslerinin arasına soktuğunda ürperdi.

Onun tenine karşı inledi ve fısıldadı, "Bu kalıslardan nefret ediyorum. Onlardan iğreniyorum. Onları senden alır almaz yakacağım."

"O zaman beni çıplak bırakır mısın?" diye sordu, sesi alçaktı. "Çünkü onlar olmadan ceketimi giyemem."

"Evet," dedi kıskançlıkla, elbisesinin ipleriyle uğraşırken. "Sadece kombinezonunu ve bulabildiğim battaniyeleri giyebilirsin, kütüphanede oturup bana emirler yağdıracaksın."

Bu aptalca görüntüye çaresizce güldü, adamın yüzünü hafifçe ellerinin arasına aldı ve elbisesinin köşebentlerindeki emeğini yarıda kesti. "Yapacağın şey bu mu?"

Durdu, onu izliyordu, gözleri neredeyse hesaplıyordu. "Evet, eğer istediğin buysa."

"Sanırım biliyorum," diye fısıldadı. Şimdilik, dünyanın geri kalanından ayrı bu yerde. Ne de olsa güzel bir rüyaydı.

"O zaman bırak da bitireyim," diye homurdandı ve iplere bir kez daha saldırarak, kalçaları başının üzerine çekene kadar onları gevşetti.

Adam kadının iç çamaşırına uzandı ve kadın ilk kez küçük bir endişe duydu. Formunun sosyete tarafından ideal olarak görülmediğini biliyordu. Birkaç kadının onun hakkında fısıldadığı kötü sözlere kulak misafiri olmuştu. Çocukça gelmişti. Ne de olsa diğer kadınların boyları, burunları, dişleri ya da ellerinde olmayan başka bir şey hakkında mırıldanmıyordu. Bazı kadınlar zayıf, bazıları ise genişti. Tanrıçanın onları nasıl yarattığına neden üzölsünlerdi ki?

Ancak bu tür idealleri entelektöel olarak bilmek onun için kolay olsa da, yargılayan bir başkası olduğunda -fikirlerini önemsediğı bir adam- daha zordu. Onu sevimsiz bulur muydu?

Bu yüzden, adam iç çamaşırını kaldırırken nefesini tuttu ve bekledi.

Endişelenmesine gerek yoktu. Julian'ın çıplak bedenine bakışı neredeyse saygılıydı ve taşan göğüslerini ellerinin arasına aldığında,

Sanki elinde bir hazine varmış gibiydi.

"Yumuşak," diye fısıldadı, başparmakları tenini okşuyordu. Adam neredeyse şaşkınlıkla ona baktı. "Her yerin çok yumuşak."

Dudakları özlemle aralandı. "Fazla giyinmişsin."

Adam sarsakça başını salladı ve onu yatağa götürdü. "Benim için uzan."

Yatağa yayılmış, adamın giysilerini yırtışını, gözlerinin ağzından boynuna, meme uçlarına kadar üzerinde gezinişini izliyordu. Karnına ve uyluklarının birleştiği yerdeki ince tüylere kadar. Şelalesine uzandı ve aniden durdu, kendini tutmak istercesine gözlerini kapattı. Sonra yatağa girmeden önce pantolonunu, küçük elbiselerini ve çoraplarını bir kerede çıkardı ve ona doğru süründü.

Ağzını indirirken onunla göz göze geldi ve dilinin ucunu sol göğsüne dokundururken yüzündeki ifadeyi izledi.

Yutkundu ve sonra nemli dilinin göğsünü yalayışını hissetmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı, meme ucunun çukurlaşmasına ve uyanmasına neden oldu. Hızlı hızlı nefes alıyor, göğsü adamın yüzüne doğru itiliyor, daha fazlasını istiyordu. Adam ağzını açıp emmeye başladığında da sarsıldı.

Oh. Oh Tanrıça, bu küçük parçasının tüm vücuduna böylesine arzu dizeleri gönderebileceğini, göğsünü amına bağlayabileceğini ve onu nemlendirebileceğini hiç bilmiyordu. Adam onu emiyordu ve kadın kıvranmak istiyordu... kıvranmak istiyordu. Adam meme ucunu çekerken kendine dokunmak.

Adam aniden durdu ve kadın kaybettiği için neredeyse haykıracaktı, ama sonra adam diğer göğsüne geçti ve geride kalan göğüs ucuyla oynarken o göğüs ucunu emdi.

Ve bu... bu enfesti, her iki küçük noktadan kıvılcımlar çıkararak vücudunu sarıyor gibiydi. Kendini adamın saçlarını kavrarken buldu ve kısa bir an için adamın saçlarını çözmesini diledi, böylece parmaklarını içeri kaydırıp onu tutabilecek, onu kendine hapsedebilecek ve böylece ikisi de çözülene kadar ona zevk vermek zorunda kalacaktı.

Şimdi inliyordu, belli belirsiz fark etti. Ona karşı eğiliyor, vücudu daha fazlası için yalvarıyordu ve sonra elini tuttu ve saçlarından sürükleyerek vücudundan aşağıya ve tümseğinin üzerine çekti.

Başını kaldırdı ve soluk soluğa, "Lütfen. Tanrım, lütfen, ben seni tatmin ederken sen de kendine dokun," dedi meme uçlarına dönmeden önce.

Bu kadar bariz bir ihtiyaçla o kristal aksanıyla söylenen sözler, kadının merkezine doğru tatlı bir arzu dalgası göndererek kalçalarını sıkmasına neden oldu

ve kıvrımlarının arasındaki ıslaklığı hissediyorum.

Acımasızca emdi, ona düşünecek zaman bırakmadı ve neredeyse zorlayıcı bir şekilde, buklelerinin arasından ve o sıcak sıvının içine doğru ilerledi. Zevk noktasını buldu ve şimdilik orayı yumuşakça okşadı. O kadar yakındı ki en küçük bir hareket onun kriziyle karşılaşmasına neden olabilirdi.

Tekrar ilk meme ucuna döndü, diliyle kabaca okşadı ve aynı anda diğer meme ucunu baş ve işaret parmakları arasına alıp çimdikledi.

Ani ve ezici bir zevkle titreyerek haykırdı, bir kez, iki kez, üçüncü kez, tüm sinirleri alevlendi, varlığı tamamen mutluluğa kapıldı ve sonra bir kez daha titredi, neredeyse narin bir şekilde, geriye yığılmadan önce son bir şok edici enfes duygu ipliği, gözleri kapalı, göğsü orgazmının ardından kabarıyor.

Adamın penisini kalçalarının arasına ittiğini fark etmesi için bilmediği anların geçmesi gerekti. İçine girmiyordu ama şiddetle arasına giriyor, sıvısı yolu kayganlaştırıyordu.

İzlemek için gözlerini açtı.

Adam onun üzerinde acı çekiyormuş gibi inledi ve ona baktı, yüzü korkunç bir zevke dönüşmüştü, dişleri kamaşmış, göğüs ve omuz kasları gergin bir rahatlama içindeydi.

"Söyle bana," diye yalvardı, hevesle kalçalarına daldı. Serbest bırakılmasını isteyen o sert, ağır kası hissedebiliyordu. "Yapabileceğimi söyle."

Göz kapakları ağırlaşmış, vücudu gevşemiş ve uyuşmuştu ve bir an için ruh hali acımasızdı. Ona gülümsedi, dudağını ısırды ve onu bu gergin çaresizlik durumunda burada tutup tutmaması gerektiğini düşündü.

"Lütfen," diye mırıldandı, kelime neredeyse tanınmaz haldeydi. "Lütfen izin verin."

Ancak o zaman fısıldadı, "Benim için gel."

Bağırdı, tüm vücudu yukarı ve geriye doğru yaylandı, kasları sertleşti ve dondu, ağzı acı çekiyormuş gibi açıktı.

Ve siki nabız gibi atıyor, salıverilmesinin sıcak akıntılarını kadının kalçalarına yayıyordu.

* * *

Julian'ın yatak odasındaki şöminenin üzerindeki saat on bir kez çaldı ve sonra garip bir *tıkırtı* çıkardı, Elspeth bunun gece yarısını işaret ettiğini düşündü. Ona daha önce söylemişti -kahvaltıda mı? Akşam yemeğinde mi? Kütüphanede mi? Saatin bozuk olduğunu, ama zamanı yeterince iyi tutuyor gibi görüldüğünü.

Evet. Şu *tıkırtı* hariç.

Kalkmalı, giyinmeli ve ya doğrudan kendi yatak odasına gitmeli ya da evi aramaya devam etmelidir.

Ama Julian'ın yatağında o kadar rahattı ki. Julian onun sırtına yaslanmıştı, üzerlerinde bir yığın battaniye ve örtü vardı, etrafları karanlıktı, odanın sessizliğini sadece nefes alışları bozuyordu.

Sıcak.

Rahat.

Cocooned.

Dış dünya puslu bir rüya olabilir. Dünyada birlikte ve mükemmel olan tek insanlar olabilirler.

Julian da uyanıktı. Bunu parmaklarının arada bir kaburgalarına vurmasından anlıyordu.

Nefes aldı ve sessizce sordu: "Zevk almak için başka birinin iznine mi ihtiyacın var?"

Adam onun arkasında sertleşti, yan tarafındaki eli kıvrıldı. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Kadın başını salladı ama adamın karanlıkta bunu görüp göremediğini ya da hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Yumruğu gevşemese de oda birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldı.

Boynunun arkasına doğru bir nefes üfledi. "Belki de. Ben... bu konu hakkında fazla düşünmüyorum. Öğrenileceğim korkusu dışında." Sesinde kendinden nefret vardı.

Kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden bakmak için döndü ama tabii ki onu göremedi. "Yatakta ne yaptığın neden kimsenin umurunda olsun ki?"

Eli geri çekildi. "Benimle alay ediyorsun."

"Hayır." Tamamen döndü ve adamın çekmeye çalıştığı elini yakaladı.

"Hayır, seni aşağılamak istememiştim, gerçekten. Sadece anlamıyorum."

Şimdi yüzünü ona dönmüştü, burunları sadece birkaç santim aralıktaydı ve hâlâ adamın kafasının sadece belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu.

Adamın yüz ifadesi hakkında hiçbir fikri yoktu ama yüzündeki acıyı duyabiliyordu.

"Toplum sadece yatak odasındaki faaliyetler alışlagelmiş değilse, yani bir erkek bir kadınla, erkek baskın ve üstte değilse ilgileniyor. Bunun dışındaki her şey egzotik ya da itici kabul edilir ve sonuç olarak insanlar hemen derin ve saplantılı bir merak duyarlar. Zayıflıkları keşfetmekten zevk alırlar. Yargılamaktan. Küçümseyerek gülüyorlar."

Elsbeth bir başkasının kafasına bir şey geçirme arzusunun ne kadar temel olduğunu çok iyi biliyordu. Çoğu çocuk bu duyguyu hisseder ve ondan kurtulurdu, ancak bazı çocuksu yetişkinler bu duyguyu asla geride bırakmazdı.

Yine de... "Yaptığımız şeyi egzotik mi *buluyorsunuz*? İğrenç mi?"

Bu kelime, birlikte yaptıklarından nefret ettiği düşüncesinin onu ne kadar incittiğini fark etmesini sağladı.

"I..." Boğazını temizleyene kadar sesi karanlıkta kayboldu. "Yaptığın şeyi kastetmiyorum, anla. Ama bir kadının önünde eğilmesi, aşağılanması, bazen incinmesi gereken bir erkek, erkek değildir. O bir solucandır. Yaşayan en iğrenç yaratıktır. Bunun için beni kelimenin tam anlamıyla boyunduruk altına alırlardı."

"O zaman yanılıyorlar," diye fısıldadı hararetle. "Aptalca ve yanlış."

"Öyle mi?" Sesi yorgun çıkıyordu. "Sanırım bu hastalıkla lanetlenmemiş olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim. Çoğu zaman öyle hissediyorum. Teslimiyetimle gurur duyamam. Bu doğal değil."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama kendini doğal olmayan ve eylemin kendisini doğal olmayan olarak görüyorsan, benim de doğal olmadığımı nasıl söyleyebilirsin anlamıyorum. İğrenç olmadığımı."

"İğrenç değilsin." Ses tonu sertti. "Sen dünyanın en güzel
-."

"Hayır." Kadın elini adamın ağzının üzerine koyarak onu durdurdu. "Sadece iki olasılık var. Ya eylemlerimiz normaldir, sen normalsindir, ben de normalimdir ya da eylem, sen ve ben iğrençizdir. İkisinin arası yok."

Avucunu öptü, bu basit jest dudaklarının titremesiyle daha da güçlendi, sanki tüm özlemini tek bir hareketle ifade etmeye çalışıyordu.

"Seni olduğun gibi mükemmelden başka bir şey olarak görmüyorum," diye fısıldadı onu bırakırken eline. "Ama bu odada yaptığımız şeyler anormal. Bunu ben de biliyorum. Tüm toplum bunu biliyor ve eğer öğrenirlerse, seni ve beni mutlak bir zevkle mahvederler."

"Kim bu insanlar?" diye sordu şiddetle. "Neyin doğal, neyin doğal olmadığına kim karar veriyor? Bu yargıyı neye dayandırıyorlar?"

"İncil ve insanların çoğunluğunun ne düşündüğü."

"İncil'in neresinde bir erkeğin yatakta bir kadına itaat etmek istememesi gerektiği yazıyor?" diye tısladı. "İncil bize bir erkeğin tohumunu yere dökmesinin günah olduğunu söylüyor. On ile yirmi yaş arasındaki her erkeği asmalı mıyız?"

"Hayır, tabii ki değil. Bu-"

"Bu çok saçma. İncil'den istediklerini seçip alıyorlar," diye yüksek sesle araya girdi. "Bunu onlar da biliyor, ben de biliyorum. Peki ya bu çoğunluk? Londra'daki insanların çoğu yulaf lapası yemiyorsa ama Edinburgh'dakilerin çoğu yiyorsa, o zaman kim haklı? Yulaf lapası yenmez mi, yenir mi?"

Adamın parmak uçlarını yanağında hissetti. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Argümanlarınız soyut olarak sağlam ama gündelik hayatı yansıtmıyor. İnsanlar yargılıyor. İnsanlar dedikodu yapar. İnsanlar sadece dedikodularla erkekleri ve kadınları mahvediyor."

Hayal kırıklığı içinde, "Ama göremiyor musun-?" diye sordu.

Dudaklarına dokunuşu tüy kadar hafifti. "Augustus yatak odasında nelerden hoşlandığımı öğrenirse, beni birkaç gün içinde rezil eder ve dışlar. Tüm argümanlarınız ve felsefi fikirleriniz bu gerçeği değiştirmeyecek."

Sözleri bir kapının kapanması gibi geliyordu.

Nefes aldı ve çaresizce onun parmaklarını yakaladı. "En azından amcanın düşüncesi ve toplumun kuralları bir yana, istediğin şeyin korkunç olmadığını kabul edebilir misin? İhtiyaçların sadece birlikte olduğun kişiyi kapsıyor. Kimseyi incitmiyorsun. Nasıl iğrenç biri olabilirsin? Bana artık bu tür yalanlara inanmadığımı söyle."

Elsbeth nefesi boğazında düğümlenerek onun cevabını bekledi. Gecenin içinde kendinden duyduğu nefreti reddeden sesini.

Sessizlikte hiçbir şey duymadı.

Sonunda nefes aldı, kalbi parçalanıyordu. "Julian..."

Dudakları Elspeth'in dudaklarına dokundu, bir yusufçuğun konması kadar kısa sürdü. "Benimle uyu, Elspeth. Bırak gece bize huzur getirsin."

Aslında itiraz etmeye devam ederdi ama yorganın altındaki alanları sıcak ve güvenliydi ve yorucu bir gün geçirmişti.

Kollarını ona dolayabilmesi ve katı sıcaklığına yaklaştırabilmesi için döndü ve kendine rağmen rahatladı.

Ancak kendisini bekleyen rüyalara doğru dalarken, rahatsız edici bir endişeye engel olamadı.

Julian'ın kendisi hakkındaki düşünceleri felaket getirecekti.

* * *

Julian evin içinde bir yerlerden gelen belli belirsiz seslerle uyandı.

Elspeth onun yanında yatıyordu, güzel dudakları ayrılmış, yanakları uykuyla kızarmıştı. Burada onunla kalmak, kollarıyla onu sarmak, yumuşak sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordu ama elbette bu duygusal bir aptallıktı. Keşfedilmek üzereydiler ve hiç değilse onu ve itibarını koruması gerekiyordu.

"Elspeth," dedi sessizce, yüzünü avuçlayarak, "uyan. Artık yalnız değiliz."

Kadın inledi ve yüzünü adamın eline çevirdi; bu manzara adamın kalbinin neredeyse acıyla sıkışmasına neden oldu.

"Elspeth, lütfen."

Sonra gözlerini açtı, parlayan ışığa gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?"

Elini çekti. İdeal dünyaları sona ermişti ve gerçekliğe dönme zamanı gelmişti. "Sanırım hizmetkârlar döndü. Onlar sizi burada bulmadan önce odalarınıza gitmelisiniz."

"Ama neden?" diye sızlandı nefesinin altında, gözleri tekrar kapandı.

"Hayır." Elini kızın omzuna koydu ve onu sarstı. "Uyanmalısın, Elspeth."

"Pekâlâ." Kızgınlık gibi görünen bir ifadeyle kaşlarını çatı.

Onun yatağında bulunursa toplumsal bir felaketle karşı karşıya kalacağını biliyor olmalıydı. "Gel. Kalk."

Kendisi kalktı, hızla pantolonunu ve gömleğini giydi ve leğendeki korkunç soğuk suyla yüzünü yıkadı.

Yatağa döndüğünde, Elspeth sadece kenarına oturacak kadar yükselmişti.

"Elspeth. *Şimdi*."

Telaşla b a ş ı n ı kaldırdı, adamın hırıltılı sözleri şüphesiz onu ürkütmüştü ama zaman kaybediyordu. Yakalanmak mı istiyordu?

Bu düşünceyi bir kenara itti ve onu ayağa kaldırdı.

giysilerini çıkardı. Koridoru boş bulması sadece bir dakika sürdü ve onu aceleyle kullandığı odaya götürdü.

"Yatağa gir," diye sertçe emretti, kız odanın hemen içinde durup uykulu gözlerle ona bakarken. "Bütün gece buradaymışsın gibi görünmen gerekiyor."

Bununla birlikte kapıyı kadının yüzüne kapattı ve doğruldu, dinlemeye başladı. Aşağıdan gelen sesleri hâlâ belli belirsiz duyabiliyordu, bu da umarım hizmetkârların mutfaktan çıkmadığı anlamına geliyordu.

Hızlı adımlarla odasına döndü, ayakkabılarını giydi ve banyosunu giydi -ev sabahları çok soğuk oluyordu- ve sakın bir tempoyla merdivenleri indi.

Mutfağa vardığında sesler kesilmişti. Yaklaştığını duyduklarına şüphe yoktu.

İçeride, oda neredeyse boğucu derecede sıcaktı. Ateş gürül gürül yanıyor, Plum ocakta keyifle horluyordu. İki kadın çay içtikleri masadan hızla kalktı.

"Günaydın Bay Greycourt," dedi Bayan McBride sert bir sesle.

Kadına ve adını unuttuğu hizmetçiye başıyla selam verdi. "Orucumu bozmak için bir şeyler alabilir miyim? Kütüphanede, sanırım."

"Evet, ateş pişecek kadar söner sönmez," diye cevap verdi Mrs. McBride. "Ama çayı iki dakika içinde getirebilirim."

Julian başıyla onayladı. "Anladığım kadarıyla yollar açık?"

"Çoğunlukla," diye yanıtladı o kadın, diğer kadına sert bir bakış göndererek. "Alice'e çamurun bir kısmı kurduğuna göre Adders'a dönsek iyi olur dedim."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Julian. İki kadın da işlerinin başına dönmeye pek hevesli görünmüyordu.

Kütüphaneye doğru yola çıktı, bunu yaparken hizmetkârların dönüşü için birkaç gün daha bekleyebileceğini düşündü. Evi Elspeth'le paylaşmak çok çabuk doğal bir hal almıştı. Onunla geçireceği günler kaldığını sanıyordu. Görevlerini ve dış dünyayı bir kenara bırakıp sadece *olmak için*.

Ama bu artık sona ermişti ve kaybın yasını tutmanın bir anlamı yoktu. Julian kütüphaneye girerken omuzlarını dikleştirdi ve masanın önüne oturdu. Pencereden dışarı, gri gökyüzüne ve siyah ağaç gövdelerine bakarak düşüncelerini sıraladı.

Londra'ya dönüp Lucretia'nın sağ salım dönüp dönmediğini öğrenmesi gerekiyordu.

ve Augustus'un tepkisinin ne olduğunu görmek istedi. Amcası yenilgiyi asla uysalca kabullenmemiştir. Julian, Augustus'un bir sonraki hamlesini savuşturmak için hazır olmalıydı.

Başının ağrımaya başladığını hissetti.

Quinn ile ne yapacağını konuşmalı. İyi olup olmadığını öğrenmek için Hawthorne ve Messalina ile temasa geç. Tetikte olmalıydı çünkü Augustus, Julian'ı öldürme konusundaki saplantısını daha da yoğunlaştıracaktı. Belki Quinn de Londra'yı terk etmeliydi. Julian bir şekilde dükü durdurmak için bir yöntem bulurken saklanacak güvenli bir yer bulmalıydı. Adamın ailesine bir daha zarar vermesini engellemeli ve herkesi güvende tutmalıydı. Güvende. Korunmuş.

Julian içini çekti ve başını sandalyeye yasladı. Her şey imkânsız görünüyordu. Keşke Augustus'un lanet kafasının üzerinde tutabileceği bir şey olsaydı. Keşke annesinin günlüğü elinde olsaydı.

Kapı açıldı ve Bayan McBride elinde bir tepsiyle telaşla içeri girdi. "Ateşte kaynayan yumurtalarım var, ama beklerken bunları yiyebileceğinizi düşündüm." Tepsiyi masanın üzerine koydu ve dumanı tüten bir çaydanlık, bir çay fincanı, bir fincan tabağı, bir sepet dilimlenmiş ekmek ve küçük bir tabak tereyağı koydu. "Ekmeği dün gece evde yaptım. Adders'ta kapana kısıldıktan sonra hoşuna gideceğini düşündüm."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Julian minnetle. "Her zamanki gibi haklısınız." Aşçı, yüzüne fazla masum bir ifade gelmeden önce gülümsedi. "Leydim kahvaltıya gelecek mi? Hâlâ burada olduğunu gördüm."

Bayan McBride arkasından, bakışlarını Julian'ın ekmeğine dikmiş, sessizce kütüphaneye girmiş olan Plum'a işaret etti.

Julian çayını doldurmakla meşgulken, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki de hizmetçi kontrol etmeli?"

Aşçı biraz fazla nötr bir tavırla, "Pekâlâ efendim," diye cevap verdi.

Julian kadının odadan çıkışını izlemek için arkasını dönmesini bekledi. Bayan McBride ona her zaman sadık olmuştu ve Elspeth hakkında dedikodu çıkmasına neden olmayacağından neredeyse emindi, ama hizmetçiden o kadar emin değildi.

Yüzünü buruşturdu ve sonra çayla dilini yaktı. Artık çok geçti. Adders House'a vardığında Elspeth'in kalabileceği başka bir yer yoktu. Gerekirse zorunluluğu öne sürebilirdi ama o zaman da çoğu kişi neden bir bekâr evine gittiğini merak ederdi.

Tanrım! Neden o günlük onun için bu kadar önemliydi ki, sosyal hayatı riske atıp

Dışlanmışlık mı? Sadece saf mıydı, yoksa başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor muydu?

Yoksa onu kendisiyle evlenmeye zorlamak için bir tuzak mı kurmuştu?

Hayır. Kurnaz ve alaycıydı ve dünyaya çok kötü bakıyordu ama Elspeth'in bu kadar alçalacağını o bile hayal edemezdi. O böyle bir şey yapamayacak kadar samimi biriydi.

İçini çekti ve çayını tekrar denedi. İkisi arasında, kızın onuru için endişelenen tek kişi oydu ve onu kurtarmaya çalışan tek kişinin de kendisi olacağını düşünüyordu.

Kapı açıldı ve Elspeth içeri girdi. Cüppesini ve başörtüsünü giymiş, gelişigüzel de olsa saçlarını toplamıştı.

"Oh, merhaba," dedi ona ve köpeğini selamlamak için onu görmezden geldi. "Günaydın, Plum. Mutfakta iyi bir gece geçirdin mi?"

Köpeğin kulaklarını hızlıca ovmak için diz çöktü, Plum bunu çok zevkli buluyor gibiydi.

"Onu neyle besliyordun?" Julian kendi kendine bir tazıyı kıskanmadığını söyleyerek sordu.

Omuz silkti, dikkati hâlâ Erik'teydi. "Oh, mutfakta bulduğum artıklar. Yumurta, biraz ekmek ve bir ya da iki havuç."

Julian burnunu kırıştırdı ve hayvana baktı. "Köpekler havuç yer mi?"

"Bu yiyor." Sonunda başını kaldırdı ve gülümsedi.

Kendisini sert bir şekilde uyandırdığı için ona kin beslememesi içinde bir şeylerin rahatlamasına neden oldu. "Bayan McBride uyandığınızı biliyor mu?"

"Koridorda bir hizmetçinin yanından geçtim," dedi otururken, "Bayan McBride'in bana burada kahvaltı getireceğini söyledi."

Başını salladı, bundan sonra ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Onu öpmek için umutsuz bir istek duyuyordu. Ona sabah ışığında çok güzel görüldüğünü söylemek için. Tüm gece boyunca onu kollarında tutmaktan zevk aldığını fısıldamak için.

Artık bunların hiçbirini yapamazdı. O iş bitmişti. Bunun yerine soğuk, mesafeli, resmi ve çekingen bir ev sahibini oynamalıydı. Bayan McBride bir şeylerden şüphelenebilirdi ama bu ona onun önünde samimiyetlerini gösterme izni vermezdi.

Bitmemişti. Hayır, yapılmadı.

"İyi misin?" diye sordu ona, endişeyle bakarak. "Üzgün görünüyorsun."

Öyle miydi? Belli ki duygusuz maskesini tam olarak çıkaramamıştı.

Omuz silkti. "Sadece kütüphanenin ne kadarını gezdiğimizi ve henüz annemin kitabını bulamadığımızı düşünüyorum."

"Ah, tabii ki." Bakışları ondan uzaklaştı ve şimdi şöminenin yanında yatan Erik'e sabitlenmiş gibiydi.

Bir kadının ilgisinde hiçbir zaman bir köpekten sonra ikinci sırada yer almamıştı.

Bayan McBride tekrar içeri girerek odanın bir şekilde kazandığı tuhaf gergin havayı dağıttı. "Günaydın leydim. Size ve beyefendiye bu sabah taze olarak pişirilmiş çok güzel haşlanmış yumurtalar yaptım." Küçük tahta fincanlara dizilmiş yumurtaları, iki küçük kaşığı, tuzu, biraz daha ekmeği ve bir tencere reçeli yere bıraktı ve ardından çaydanlığı tazelemeye başladı.

Aşçı masayı taradı ve başıyla onayladı. "İşte. İhtiyacınız olan her şey bu kadar, ama daha fazlasını isterseniz beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Elspeth parlak bir sesle, reçeli yemeye başlamıştı bile. Bayan McBride ayrılmadan önce, "Önemli değil leydim," diye cevap verdi.

Aşçının konuyla kendisinden çok daha dostane bir ilişki içinde olduğu Julian'ın gözünden kaçmamıştı.

Boğazını temizledi. "Artık yollar geçilebilir olduğuna göre, mümkün olan en kısa sürede ayrılmalısınız."

Elspeth durakladı, bıçağı havadaydı ve elinde cömert bir reçel parçası vardı. Reçel bir sıçramayla tabağına düştü.

"Ama günlüğü bulamadım," dedi Elspeth. "Sana bunun son derece önemli olduğunu söylemiştim. Kalmak zorundayım."

"Ben de sana," dedi Julian öne doğru eğilerek, "eğer biri seni burada benimle yalnız bulursa itibarının yerle bir olacağını söylemiştim."

Sanki bir sessiz sinema oyunu oynuyorlarmış ve sonuç hiç önemli değilmiş gibi gözlerini devirdi. "Umurumda değil. Bunu biliyorsun."

Sesini olabildiğince alçak tutmaya çalışarak, "Önemiştir," diye bağırdı. "Kendi itibarımı önemiştir, seninkini de önemiştir. Gitmeniz gerekiyor."

Alt dudağı titredi. "Gitmemi bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Yapma." Dudağını kaldırdı. "Bunun hissettiklerimle bir ilgisi varmış gibi davranma. Eğer kalırsan, bulunduğun yeri bir sır olarak saklamak imkânsız hale gelecek. Şimdiye kadar kaldığın süre zaten yeterince zor."

"O zaman biraz daha kalmama izin ver." Masaya doğru eğildi, göğsünü tereyağının içine soktu. "Zaten mahvolduysam, bir ya da iki günün ne önemi var?"

"Çünkü seni yıkımdan uzak tutmaya çalışıyorum," dedi çaresizlik içinde.
"Bunu göremiyor musun?"

"Anlıyorum, ama yaptığınız işi takdir etmiyorum. İyi ya da kötü bir üne ihtiyacım yok. Londra'da kalmayı hiç düşünmedim."

"Ne?" Anlık, içgüdüsel tepkisi inkâr ve hemen ardından gelen kayıp duygusuydu. Aptalca. Başından beri bu kadına hiç sahip olmamıştı. "Nereye gideceksin?"

"Büyüdüğüm yere geri döndüm," dedi. "İskoçya'nın kuzeyine. Bilge Kadınların yaşadığı yere."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ama Sabinus, Leydi Uzun Burun'un yazdığı güzel sözleri bir kez okuduktan sonra, Christina'dan daha fazlasını istedi. Christina, Leydi Uzun Burun'a, "Keşke tavsiyenize hiç uymasaydım," diye hıçkırdı. "Böyle şiirsel sözler yazamam. Sabinus beni bulacak ve benden nefret edecek!" İşte Leydi Uzun Burun gerçek aşkına böyle daha içten mektuplar yazmaya başladı... bir başkası adına....

-Lady Long-Nose'dan

Elspeth onun sözleri karşısında Julian'ın yüz ifadesinin kapandığını görebiliyordu ve kalbi sıkıştı. Bond Sokağı'ndaki o kitapçada Bilge Kadınlar hakkında söylediği sözleri hâlâ hatırlıyordu: "Cadı sanılmak isteyen tuhaf kadınlar."

Sabırsızlığa benzeyen bir ifadeyle ağzını büzdü. "Sınırdaki çocuklara anlattıkları bir hikâyeye bu. Bilge Kadınlar gelip seni tencerelerinde kullanmak için alıp götüreceklermiş."

Tarif karşısında yüzünü buruşturdu. "O masallar düşmanlarımız tarafından yayılıyor ama Bilge Kadınlar yeterince gerçek. Ben de onlardan biriyim."

Gözlerini ona dikti. "Bir cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Biz cadı değiliz, en azından senin kastettiğin türden değiliz. Şeytanla işbirliği yapan, uçabilen ve küçük çocukların kemiklerini yiyebilenler. O cadılar gerçek değil, eminim zaten biliyorsundur. Onlar sadece korkak insanların batıl inançları. Bilge Kadınlar yüzyıllardır birlikte yaşamış ve çalışmış bir gruptur."

Gözleri kısıldı. "Gizlice demek istiyorsun."

"Evet." Kapiya hızlı bir bakış fırlattı ve sesini alçak tuttu. "Bin yıldan fazla bir süredir gizli kalmak zorundayız. Çoğu insan erkeklerin rehberliği olmadan yaşayan kadınları anlamıyor. Birçoğu bilse bizi öldürür."

"Eğer tamamen erkeksiz yaşıyorsanız, o zaman kadınlarınız nasıl ölmüyor? Bir şekilde ölümsüzler mi?" Sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Tabii ki hayır," diye azarladı. "Az önce sana gerçek olduğumuzu söylemedim mi? Etten kemikten kadınlarız, bir peri masalı değil. Erkeklerle birlikte olmak isteyen, hatta bir erkekle birlikte yaşamaya karar veren kadınlar da var. Birkaç -çok az- güvenilir erkek yerleşkemizde yaşıyor. Ve arada bir, bize katılmak isteyen bir kadın geliyor. Eğer samimiyse, içeri girmesine izin verilir."

Homurdandı. "Az önce bana erkeklere ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "İnsanların *rehberliği* olmadan yaşadığımızı söyledim, onlardan tamamen uzak durduğumuzu değil."

"En azından biz erkekler bir işe yarıyoruz," diye mırıldandı ekşi bir sesle.

Adamın hoşnutsuzluğuna gülmek istedi ama bir şekilde bu dürtüsünü bastırdı. "Evet, erkekler çocuk sahibi olmak için oldukça faydalıdır ama onları eş olarak seçenlerin bundan daha fazlasına değer verdiğinden şüpheleniyorum."

İç çekti. "Buna inansam bile"-elini havada salladı

-"Bana Bilge Kadınlardan bahsediyorsun, baban Ayr Dükü iken nasıl olur da asi Amazonlardan oluşan bir grubun parçası olabilirsin?"

"Ah." Kendine bir fincan çay daha doldurdu ve bir tane de ona. "Bu bir masal. Görüyorsunuz, Ayr Dükleri birçok yönden Bilge Kadınların sırrına bağlıdır. Yüzyıllar önce, büyük-büyük-büyük-büyükbabalarımın biri bir Bilge Kadın'la evlendi." Çay fincanının üzerinden ona baktı ve kaşlarını çatıldığını görünce eğlendi. "O benim büyük-büyük-büyük-büyükannemdi ve hem kızları hem de *oğulları* Bilge Kadınların sırrına dahil oldular. O zamandan beri ailemdeki dükler Bilge Kadınlara yardım ettiler ve birçok kez onlarla evlendiler. De Moray ailesinin tüm kızları ya Kadınların fahri üyeleridir ya da onlara kalıcı olarak katılmaya karar verirler."

O anlatırken Julian'ın kaşları kalkmıştı. "Ran bu gizli kadın topluluğunu biliyor mu?"

"Tabii ki."

"Peki ya Lachlan?"

Şaşkınlıkla başını öne eğdi. "Lachlan'ı neden karanlıkta tutalım ki? Denesek bile bu imkânsız olurdu."

İçini çekti ve tabağını masanın kenarından iterek kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Anladığım kadarıyla daha sıra dışı fikirlerin buradan geliyor?"

Nazikçe gülümsedi. "Senin için alışılmadık. Bilge Kadınlar için hiç de alışılmadık değil."

"Demek istediğinizi anlıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle, önündeki masaya bakarak. "Geldiğiniz yerde erdemli bir üne ihtiyacınız yok."

"Hayır." Omuz silkti.

"Ve sen de Bilge Kadınlar'a dönmeye niyetlisin," dedi sesi düzleşerek.

"I..." Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla çayından bir yudum daha aldı. Ona zaten diğer her şeyi anlatmıştı. "Korkarım yapamam. En azından şu anda."

"O zaman nerede yaşamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Sorularının nereye varacağını biliyordu. "Şimdilik Londra'da."

Sesi sertleşti. "O halde hangi fikirlerle yetiştirilmiş olursanız olun, itibarınız önemlidir. Londra sosyetesini ve Londra'nın kuralları arasında yaşayacaksınız. Çizginin dışına bir adım bile atarsan seni ezerler."

"Hayır." Onun sert sözlerini durdurmak için elini kaldırdı. "Anlamıyorsun, ben-"

Kapının tekrar açılmasıyla konuşması yarıda kesildi.

Bayan McBride onlara keskin bir bakış attı, belki de Elspeth'in koridordan yükselen sesini duymuştu, ama sözleri yeterince yavandı. "Bulaşıkları toplayayım mı?"

Elspeth nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Henüz değil. Belki yarım saat sonra?"

"Evet leydim." Aşçının ses tonundan yumurta ve ekmek için çok uzun zaman harcadıkları anlaşılıyordu.

Ama aşçı yine de gitti ve kapıyı arkasından kapattı. "*Elspeth*," diye tısladı Julian hemen.

"Sadece dinle," diye karşılık verdi, daha sessiz bir tonda da olsa. "Şu anda Bilge Kadınlar'a dönemememin nedeni orada bir iç savaş olması. Bilge Kadınlar yüzyıllardır dünyadaki diğer kadınlara yardım etmeyi kendilerine görev edinmişlerdir. Kocaları tarafından dövülen kadınlara.

İstemedikleri ya da eve getiremedikleri bir çocuğu taşıyan kadınlar. Londra'nın yasaları ve tutumları arasında sıkışıp kalmış kadınlar."

Bir sessizlik oldu. Julian'ın kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Kız kardeşime eşlik etmeyi kim kabul etti?"

Elsbeth yutkundu. Ses tonu çok dengeliydi. Bir sonraki sözleri ondan sonsuza dek nefret etmesine neden olabilirdi. "Ona Karga deniyor, Bilge Kadınlar'ın habercisi. Tüm Britanya'yı dolaşır ve insanların onu fark etmesini engelleme konusunda çok deneyimlidir."

Onun nasıl tepki vereceğini görmek için bekledi.

Onu bir bakışla kıstırdı. "Ve sen ona güveniyor musun?"

"Evet," dedi, Karga'ya olan tüm inancını tek bir kelimeye sığdırmaya çalışarak.

Bir süre daha ona baktı, sonra bir kez başını salladı. "Devam et. Bana Bilge Kadınlarınızdan bahsedin."

Derin bir nefes aldı ve daha yavaş bir şekilde tekrar başladı: "Dediğim gibi, yaşayan herkesin hatırlayabileceğinden çok daha uzun bir süredir, ihtiyacı olanlara yardım ediyoruz. Ancak şimdi Kadınlar içinde yüzümüzü zor durumdaki kadınlardan çevirmemizi ve kapılarımızı dış dünyaya kilitlememizi isteyen bir grup var. Kalıcı olarak."

Elini işaret eder gibi daire şeklinde çevirdi ve?

Elsbeth nefes aldı. "Aramızda -kız kardeşlerim ve diğerleri- bu fikre katlanamayan pek çok kişi var ama Bilge Kadınların yönetim organı olan Hag'lar şu anda yerleşkemizin dışındaki kadınlara yardım etmeye devam etmek isteyen bizlere karşı birleşmiş durumdalar. Çoğumuz evimizden kovulduk."

Gözleri yumuşadı. "Londra'ya bu yüzden mi geldin?"

"Evet," diye itiraf etti. "Bibliothaca'da çalıştım, kütüphanemizde; tarihimiz ve bilgimiz ile diğer insanların edebiyatı ve bilgisine dair muazzam bir kaynak. Bibliothacar'ın, yani Bibliothaca'nın koruyucusunun yanında çıraklık yaptım ve onun yerine geçmem gerekiyordu ama Cadılar yerime başka bir kadın koydular ve ben de kız kardeşim Caitriona'yla birlikte ayrılmak zorunda kaldım. Caitriona başka bir yol seçerken ben de Londra'da Freya ile yaşamayı tercih ettim."

"Ama-"

"Ama," dedi aceleyle, sabrı tükenmeden ona her şeyi anlatmak istiyordu, "Londra'ya Maighread'in günlüğünü aramaya geldim. Bilge Kadınlar'ı yeniden şekillendirdi ve yasalarımızı yazdı. Elimizde sadece misyonumuzu yoruma fazlasıyla açık bırakan orijinal yasaların piçleştirilmiş hali var. Maighread'in tarihimizi yazdığı söylenir, Bilge Kadınların nasıl

ve onunla birlikte orijinal yasalar. Görmüyor musunuz? Eğer bu eseri geri getirebilirim, Cadıları fikirlerinin kurucuların yolundan saptığına ikna edebilirim. Bilge Kadınları tekrar bir araya getirebilirim."

Aniden durdu, nefesi kesilmişti ve endişeyle ona baktı. Onun yüz ifadesini okuyamadı.

"Kütüphanemde aradığın şey bu mu?" diye sordu yavaşça. "Bilge Kadınlarınızı bir şekilde ikna edecek olan bu günlük mü?"

Adamın şüpheli tonu inciticiydi ama kadın başını salladı, gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Evet. Neden burada kalmam gerektiğini anlıyor musun?"

Dudaklarını büzdü ve sanki gelecekte haber vermiş gibi ellerine baktı. "Böyle bir kitap kütüphaneme nasıl girmiş olabilir? Greycourt'ların sizin Bilge Kadınlarınızla herhangi bir ilişkisi olduğundan şüpheliyim."

Adamın onunla aynı fikirde olmadığını fark etti.

Uzun bir süre, elleri ağzının önünde kenetlenmiş bir halde oturdu ve kadın onun ne düşündüğünü anlayamadı. Sonra adam başını yavaşça salladı ve kadının yüreği ağzına geldi.

Ta ki o konuşana kadar. "Pekâlâ. Burada üç gün daha kalabilirsin."

* * *

Şehvetin ve Elspeth'in umut dolu yüzünün esiri olmuş lanet olası bir aptaldı.

O öğleden sonra Julian onun kalmasına izin verme kararını düşündü. Kütüphanede birlikte çalışıyorlardı, Elspeth yoğun bir şekilde kitapları karıştırırken o da merdivene tırmanıp ona daha fazlasını getiriyordu. O sözleri söylerken bile Elspeth'in kalmasına izin vermemesinin nedeninin ona duyduğu sempati ya da yalvaran gözlerine duyduğu acıma olmadığını biliyordu.

Hayır, yaptığı anlaşma tamamen kendine hizmet ediyordu. Onu emir veren metresi, yatağındaki yumuşak, sıcak kadın ve garip bir şekilde onunla konuşan ve tartışan arkadaşı olarak istiyordu.

Ve bu onu iki kat lanetlenmiş bir soytarı yapıyordu çünkü artık ona dokunamıyordu.

Hizmetçi -Elsie?- onun ne demek istediğini anlatmak istercesine odaya girdi ve çay isteyip istemediklerini sordu.

Elspeth arkasına yaslandı, bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı ve alnında bir toz izi bıraktı. "Oh, bu çok hoş olurdu! Teşekkür ederim Alice."

Hizmetçi bir reverans yaptı ve eksik iki dişini göstererek gülümsedi.

Hizmetçileri ona hiç gülümsememişti.

Julian kaşlarını çatarak merdivenden indi ve ona doğru yaklaştı. "Bu kadar erken bir mola mı? Eğer durmaya devam edersen günlüğünü -ya da annemin kitabını- asla bulamayacağız."

Başını kaldırdı, kirlere rağmen yüzü parlıyordu. "Molalarla çalışmak çok daha kolay oluyor, özellikle de çay molalarıyla." Kapıya dalgın bir bakış gönderdi. "Umarım Bayan McBride öğle yemeğinden önce pişirdiği çöreklerden gönderir. Mis gibi kokuyorlardı."

"Çörekler." Saçlarındaki toza kaşlarını çatarak onun başında durdu.

Elsbeth ellerinin üzerinde arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atmış, oldukça utanç verici bir şekilde oturuyordu.

Böyle bir pozisyonda bir erkekten başkasını görmemişti.

Boynunu geriye atıp ona baktı ve konumu onunkinden daha aşağı olsa da, üstün olanın kendisi olmadığından hiç şüphesi yoktu. "Neden bu kadar keyifsizsin?"

Cevap vermek için ağzını açtı -ne cevap vereceğinden emin değildi- ama Bayan McBride elinde hem çay hem de cömert bir çörek tabağıyla döndü.

"Oh, harika!" Elspeth haykırdı ve sonra pişmanlıkla ellerine baktı. "En iyisi gidip elimi yüzümü yıkayayım da çayımla birlikte kir içmeyeyim."

Adam cevap vermeyi düşünmeden kadın kalkmış ve odadan çıkmıştı.

Bayan McBride çay ve çörekleri yavaşça iftar ettikleri masaya boşaltıyordu, Plum da onun yanında hazır bekliyordu. "Çok canlı biri, değil mi?"

Julian ona şüpheyle baktı. "Anlayamadım?"

"Leydi Elspeth." Aşçı, sanki etrafta gizlenen başka bir hanım varmış gibi, kimi kastettiğini belirtmek için başını kapıya doğru salladı. "Gücenmek gibi bir niyetim yok. Sadece zeki birine benziyor. Salonu daha mutlu hissettiriyor."

Kibirli bir züppe gibi kaşlarını kaldırdı. "Bir binaya duygu atfediyorsun."

Ellerini kalçalarına koydu. "Beni yeterince iyi anladığınızı düşünüyorum, efendim."

Ve bu şok edici açık sözlülüğüyle birlikte gitti.

Julian kara kara düşündü. Şimdi hizmetçiler onun otoritesine karşı isyan ediyorlardı. Sorun şu ki, Bayan McBride'in ne demek istediğini biliyordu.

Eski püskü duvarları, dökülen mobilyaları ile Adders Hall bile

kasvetli odalar Elspeth'in gelişiyle uyanmış gibi ydi. Gülümsedi. Sık sık ve kolayca. Hizmetçilerin onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra ondan hoşlanmalarına şaşmamalı. Muhtemelen o gittiğinde bu evin nasıl olacağını düşünmekten korkuyorlardı: soğuk, yalnız ve huysuz.

Ya da belki de oydu.

Koridordan hızlı adımlar geldi ve Elspeth içeri girdiğinde Julian mendilini çıkarıp özenle ellerini temizliyordu. Yüzünde yıkandığına dair izler vardı ama saçlarını toplamaya çalıştıysa da buna dair bir iz yoktu.

Julian saçları mkemmел bir şekilde dzeltilmış, dudakları ve yanakları zarif bir şekilde boyanmış hanımefendiler ve ücretli yoldaşlarla karşılaşmıştı. Kulak memelerinden, boyunlarından ve bileklerinden bir servet değerinde elmas ve zümrüt damladığını görmüştü. Yine de Elspeth, dağınık saçları ve sade, yıpranmış elbisesiyle o güne kadar gördüğü en baştan çıkarıcı kadındı. Belki de yüzündeki güneş ışığı gülümseme siydi.

Gülümseme olmalı.

Her halükarda aklını bir şekilde yitirdiği belliydi.

Sonuç olarak, sesi kastettiğinden daha keskin ıktı. "Bu kadar sırtıma. Hizmetçiler şphelenecek."

Otururken ona eğlenerek baktı. "Neyden şpheleniyorsun? Mutlu olduğumdan mı?"

Nefesinin altında homurdandı. Bu kaybedilmış bir savaştı. "Gitmeye hazır olduğunuzda bir araba ve şoför tutması için onlardan birini göndereceğim. Yabancılarla posta arabasına binmen fikri hoşuma gitmiyor."

Ona bir tabak çay doldurdu. "Senin kiraladığın bir faytonla dönersem, bu Londra'daki insanları daha da şphelendirmez mi?"

Kaşlarını çatarak çayına baktı ve şekeri kuvvetlice karıştırdı. "Arabayı kimin kiraladığını kimseye söyleme. Sessiz kalması için şoföre ödeme yapacağım."

"Pekâlâ," dedi yavaşça ve ona tuhaf bir bakış attı.

"Bütün bunlar senin iyiliğin için," dedi huysuzca. "Bunu bir şaka olarak grmene gerek yok."

reklerden birine uzanmadan önce bir süre daha ona baktı. "Adders'ta ne sıklıkla kalıyorsun?"

Adam konunun değişmesinden kuşkulanarak ona baktı ama kadın sadece reğine mümkün olduğunca çok tereyağı sürmekle ilgileniyor gibi ydi. "Yılın yaklaşık yarısı, toplamda. Londra'dan daha ucuz, ama ben

Kız kardeşlerimden ve Augustus'un entrikalarından uzun süre uzak kalmaya cesaret edemem, yoksa zamanında karşı koyamayacağım bir hamle yapar."

Ekmeğinin üzerine reçel sürerken kaşları çatıldı. "Bana amcanın senden ve aslında tüm aileden ne kadar nefret ettiğini söyledin ama anlamıyorum. O kadar gençken ne yapmış olabilirsin ki yıllar boyunca öfkesini koruyor?"

Julian kendine bir çörek aldı. "Saf, kötücül bir kinden başka bir neden yok gibi görünüyor." Çörekten bir ısırık alırken kaşlarını çattı. Kuş üzümü. İğrenç. "Augustus, Quinn ve ben Windemere Evi'nde kapana kısıldığımızda bize sık sık kardeşinden, yani babamdan nefret ettiğini söylerdi, yani bir şekilde öfkesi bize geçmiş gibi görünüyor. Ama nedenini bilmiyorum. Babam Dük'le aralarındaki anlaşmazlıktan hiç bahsetmedi. Babamın, ağabeyinin ondan bu kadar nefret ettiğini bildiğinden bile emin değilim. Belki de Augustus babama karşı bir tür kıskançlık besliyordu ve bu zaman geçtikçe daha da arttı. Ya da belki de amcam huysuz bir kalple doğmuştu."

"Sebepsiz yere nefret eden insanları anlamak zor," dedi Elspeth bir lokma çöreğin içinden oldukça kalın bir sesle. Çayından bir yudum almak için durdu. "Nefretleri onlara neşe getirmiyor -genellikle tam tersi- ama nefretlerini geride bırakmayı reddediyorlar."

"Onun nefreti hakkında hiç bu şekilde düşünmemiştim." Omuz silktili. "Basitçe öyle."

Başını salladı. "Sanırım bu çok daha pratik."

Durakladı, pratik olsun ya da olmasın, felsefî düşüncelerinin kendi başına ilginç olduğunu kabul etmek istiyordu.

Ama adam tereddüt ederken, kadın başıyla hâlâ tabağında duran yenmemiş çöreği işaret etti. "Beğenmedin mi?"

Ağzının kenarında bir parça reçel vardı ve adam gözlerini ondan ayıramadı. "Kuş üzümü. Onlara dayanamıyorum."

"Gerçekten mi?" Dürüst bir endişeye benzeyen bir ifadeyle gözleri büyüdü. "Ne, hiç mi? Peki ya yulaf ezmesi?"

"Hayır, bu daha kötü." Bu düşünce onu ürpertti. "Suda şişerler ve lapa gibi olurlar."

"Ama kuş üzümü bu yüzden k o n u y o r ," diye açıkladı ciddiyetle. "Ya da kuru üzüm."

Burnunu kırıştırdı. "Hayır."

Sanki bilimsel bir sergideki tuhaf bir örnekmiş gibi başını eğdi.

"Kuru erik mi?"

Köpek onun adını duyunca canlandı. "Aman Tanrım," diye itiraz etti Julian.

Sonra güldü, başını hiç terbiye etmeden arkaya attı. "Ama zavallı Plum'a iftira attın!"

"Öyle mi?" Julian dürtüsüne yenik düştü ve ağzındaki reçeli almak için masanın öbür ucuna uzandı.

Gözlerini kırptırdı, adam başparmağındaki kremi yalarken onu izledi. Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. "Güzel."

Sanki onu hazırlıksız yakalamış gibi kirpikleri titredi ve birden göğsü özlemle daraldı. Lanet olsun. Bunu yapmayacağına yemin etmişti.

Julian boğazını temizledi ve yere baktı, köpeğin sabırla yanında oturduğunu, başını eğdiğini ve gözlerini kalan çöreğine diktiğini gördü. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Seni gerçekten tanımıyor, değil mi?" diye mırıldandı usulca. "Devam et. Ona çöreğini ver ve seni daha çok sevip sevmediğini gör." Julian ona sertçe baktı. "Bu rüşvet."

Dudakları kıvrıldı. "Bu dostluk."

Onun felsefesine hiç katılmıyordu ama yine de kendini Plum'a kırık bir parça uzatırken buldu.

Köpek bir parça çöreği kibarca, dişlerini bile sıyırmadan aldı.

"En azından ısırmıyor," diye mırıldandı Julian, çöreğin geri kalanını Plum'a yedirirken. Parmaklarını köpeğin kafasında gezdirdi, Plum'ın ipeksi kulaklarını karıştırdı ve boynunu kaşıdı.

Julian tekrar başını kaldırdığında Elspeth hâlâ onu izliyordu, gözleri yumuşacıktı. Nefesini tuttu. Hâlâ karnında şehvetin ritmini hissediyordu, ama aynı zamanda tamamen masum olan başka bir şey daha vardı ki onun elini tutup saatlerce, belki de sonsuza dek ona bakma isteği uyandırıyor.

Bakışlarını onunkilerden sadece iradesiyle ayırdı ve ayağa kalktı. "Octavia'yı görmem gerek."

Kütüphaneden çıkışı kabaca ani olmuştu ama bir an önce ondan ayrılması gerekiyordu.

Kalırsa kendini tutabileceğinden emin değildi.

* * *

Elsbeth bir çörek daha yedi ama tadına bile bakmadı ve kırıntılarını Erik'e verdi.

Julian'ı yalnız bırakmalı mıydı? Muhtemelen. Atlarıyla ilgilenmek belli ki ondan uzaklaşmak için bir bahaneydi. Belki de kişisel ihtiyaçlarını gidermek için. Gizemli bir adamdı ve Julian buna saygı duyuyordu. Ama aynı zamanda onun sevgilisiydi. Arzularını ve zevklerini paylaştığı adam. Ve bazı kadınlar şüphesiz içlerinde bir değişiklik olmadan bir erkekle kongre yapabilse de, kendisinin yapamadığını fark etmişti.

Ve onu bulması gerektiğini biliyordu.

Öyle de yaptı.

Dışarıda yağmur durmuş olabilirdi ama rüzgâr keskin ve soğuktu. Elspeth çukurlu zeminden ahıra, ya da Adders'ın ahırından geriye kalanlara doğru yürüdü. Alçak bir taş binaydı, yapının yarısından fazlası yıkılmıştı.

Kapıyı çekip açmadan önce korkuyla eski lentoya baktı.

İçerisi nemli taş, çürümüş saman ve bunların altında da at ve gübre kokuyordu. Belli ki atlar burada düzenli olarak ahırlanmayalı uzun yıllar olmuştu.

Bir uçta Julian'ın gerçekten de atıyla ilgilendiğini gördü -neredeyse şaşırıacaktı-. Julian'ın feneri parlıyor, onu ve Octavia'yı aydınlatıyordu. Kısarak koridorda bağlıydı, arkasındaki ahırda da ikinci bir at vardı. Octavia onun girişiyle homurdandı ve onu dikkatle izledi. Adam bir el arabasına eski saman ve gübre doldurma işinden başını bile kaldırmadı.

Elsbeth tereddüt etti ama sonra korkak biri olacaksa hiç gelmemesi gerektiğine karar verdi. Octavia'ya doğru yürüdü ve bir kol boyu uzakta durdu.

Kısrağın kulakları ilgiyle öne doğru kıpırdadı.

"Çok tatlısın, değil mi?" Elspeth ona mırıldandı. "Sana bir ikram getirmeyi akıl edemediğim için özür dilerim. Çok ihmalkâr davrandım."

Erik onun ayaklarının dibinde durmuştu ama şimdi ata yaklaşmaya cesaret etti. Elspeth izledi. Octavia isterse köpeğe zarar verebilirdi.

Kısarak sadece başını eğdi ve merakla Erik'e baktı.

Plum burnunu yaladı.

Octavia başını geriye doğru salladı ama sonra köpeğe üflemek için indirdi ve sonra at gibi gülerek başını salladı.

Plum hemen bir oyun yayına geçti - Elspeth'in onu yaparken gördüğü ilk yay.

Güldü. "Aptal. Octavia'nın seninle oynamasını nasıl beklersin? Serbest bırakırsan seni ezer geçer."

Julian tezgâhtan iç çekti ve Elspeth onun dirgene yaslanmış, kendisini izlediğini görmek için başını çevirdi. "Octavia hiçbir zaman adı kadar ciddi olmadı," dedi. "Ve köpekleri sever."

"Öyle mi?" Elspeth sevinçle sordu.

Plum şimdi atın bacaklarına doğru atılıyor, aynı hızla geri çekilmeden önce saldırıyormuş gibi yapıyordu. Octavia şaşkınlıkla izledi ve bir sonraki saldırıda toynağını yere vurarak köpeğin heyecanla dönmesine neden oldu.

Elspeth kaşlarını çattı, atın yanlışlıkla köpeği ezmesinden endişe ediyordu ama Julian onu rahatlattı. "Endişelenmene gerek yok. Octavia nazik olmayı bilir."

Elspeth başını sallayarak açık ahıra yaklaştı. "Oldukça zeki bir ata benziyor."

Julian yeniden kürek çekmeye başlarken ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Çok aptal atlarla karşılaştın mı?"

"Çok değil," diye izin verdi Elspeth. "Ama Kral George vardı. Bilge Kadınlar'ın yerleşkesinde yaşlı bir iğdişi ve kız kardeşlerimle ben ona binmeyi öğrendik. Kuşlardan korkardı. Ve kedilerden. Ve aydan."

"Ay mı?" Julian nefesinin altında mırıldandı. "Bunu uyduruyorsun."

"U y d u r m u y o r u m ," diye yanıtladı kızgınlıkla. "Açık gecelerde ona binilemezdi. Aya bir kez bakar ve hareket etmeyi reddederdi. Bir sabah Yaşlı Bess'i tepesinde bulduk, gün doğarken hâlâ onunla tartışıyordu. Köyde yaşayan kardeşini ziyaret etmek istemiş ama Kral George onu götürmeyi reddetmiş."

Homurdandı.

Bunu bir cesaretlendirme olarak kabul etmeyi seçti. "Kral George küçük yaşta yetim kalmıştı ve Yaşlı Bess onun bu yüzden bu kadar aptal olduğunu söylerdi. Ona en korkunç şekilde küfrederdi ama öldüğünde onun için acı acı ağladı. Yatağına uzandı ve bir ay boyunca kalkmayı reddetti."

Hepimiz orada ölebileceğini düşündük ama sonunda biri Bess'e ağabeyinin yeniden evlenmek istediğini söyledi ve o da yaşlı bir aptal olduğu için onu azarlamak üzere ayağa kalktı. Yedi yaşındaydı ve seksen yaşındaydı ama onun *küçük* kardeşiydi, bu yüzden kendini koruyucu hissediyordu."

Julian'ın gübre ve samanla uğraşmasını izledi. Ahır soğuk olmasına rağmen ceketini ve yeleğini çıkarmış, sadece gömleğini giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Kollarındaki kaslar hareket ettikçe esniyor, gömleği terden sırtına yapışıyor ve gerçekten de bu manzara çok etkileyiciydi.

Elsbeth dudaklarını yaladı, sıcaklığı uzuvlarına yayıldı. Gerçekten de kızarmadığını ya da hissettiklerinin belirtilerini göstermediğini umuyordu. Şu anda aynı şeyi hissetmiyordu. Özlemini bastırmaya çalıştı, yüzünün acı verici bir zevkle donduğu, ağzının çaresizce açıldığı, boynunun tendonlarının keskin bir rahatlama içinde durduğu anıları...

Aman Tanrım. Durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyordu.

"Sanırım bütün ablalar ve ağabeyler küçük kardeşlerine karşı koruyucu duygular besler," diyerek onun hararetli düşüncelerini böldü.

Elsbeth gözlerini kırptırdı. "Anlayamadım?"

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi onun dikkatinin dağıldığını fark etmemiş gibiydi. "Küçük aileye bakmak bir ağabeyin görevidir. Ne olursa olsun onun görevidir. Erkek ve kız kardeşlerini korumak zorundadır, yoksa erkek değildir."

"Kardeşlerim beni korumuyor," dedi Elspeth.

Julian başını kaldırdığında onun düşüncelerine dalmış gibi hissetti. "Ne?"

"Ranulf ve Lachlan." Omuz silkti. "Benim ya da kız kardeşlerim için endişelendiklerini bile sanmıyorum. Doğrusu endişelenmelerini isteyeceğimden de emin değilim. Kendi güvenliğini sağlayabilecek durumdayım. Yardıma ihtiyacım olduğunda ya da teselli istediğimde Freya ve Caitriona yanımda."

Julian kaşlarını çatıyordu. "İhtiyacın olduğunda Ran'ın sana yardım etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence olabilir," diye itiraf etti Elspeth. "Gerçi bu kadar uzun süre inzivaya çekildikten sonra bu onun için zor olacaktır."

Julian başını salladı ve arkasını döndü. "Bu tartışma tartışmaya açık. Geçmişte olanları değiştiremem."

Elsbeth onun omuzlarının gömleğin altında toplanışını izledi. "Hayır, tabii ki sen

geçmişi değiştirmek. Yine de bunun Ranulf ve onun izolasyonu ile ne ilgisi olduğundan emin değilim."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Elindeki dolu el arabasıyla onu iterek ahırdan çıktı. Bir an sonra geri döndü, el arabası boştu. Julian onu gereksiz bir güçle yere bıraktı.

Çok kızgındı ve neden olduğundan emin değildi. Kendisi olmadığından oldukça emindi. Belki de Ranulf'un inzivaya çekilmesinin nedeni onu kızdırmıştı? Bu düşünceден sonra utandı. Elbette kız kardeşinin ölümünü hatırlayınca öfkelenecekti.

"Ranulf'u konuşmaya dahil ettiğim için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. Özü işe yaramadı. Aksine, omuzları şimdi daha da gergindi. "Julian?" diye sordu.

Başını neredeyse şiddetle salladı. "Boş ver. Hadi içeri girelim."

Hemen kabul etti ama Adders'a doğru yürürlerken onun sırtını incelemekten kendini alamadı. Neyi kaçıırıyordu?

BÖLÜM ON DÖRT

Kim bilir bu tuhaf çekişme ne kadar sürebilirdi - Christina'nın Sabinus'la buluşup ona Leydi Long-Nose'un yazdığı mektupları vermesi, ancak Sabinus'un daha fazlasını talep etmesi ve böylece Christina'yı Leydi Long-Nose'a dönmeye zorlaması, böylece Leydi'nin tekrar yazmak zorunda kalması - eğer araya bir şey girmeseydi. Ne yazık ki müdahale Sabinus'un kaçırılması ve peri mahkemesine götürülmesi oldu....

-Lady Long-Nose'dan

O gece geç saatlerde Julian bir başka hesap kitabını daha kütüphaneye fırlattı. Kitap şömine şöminesine çarptı ve sekerek Plum'ın uyuduğu yere düştü. Köpek sıçradı ve Julian'a suçlayıcı bir bakış attı.

"Ne olmuş yani?" Julian hırladı. "Neden burada metresinle değil de benimle olduğunu bilmiyorum."

Plum onu görmezden geldi ve muhtemelen köpek zihninde daha güvenli olduğu için ocağın diğer tarafına geçti.

Julian iç çekti.

Öfkesi o kadar artmıştı ki artık masum hayvanları korkutuyordu.

Annesinin yazdığı kitabı bulamazsa ne yapacaktı? Varlığını öğrendiğinden beri tüm umudunu o lanet kitaba bağlamıştı. Augustus'a karşı bir tür şantaj malzemesiyle, dükün sakladığı bir sırla hareket edemezse, o zaman...

O zaman yapacak bir şeyi kalmazdı.

Messalina, Hawthorne ve adamlarının yanında güvendeydi. Lucretia, Tanrı'nın izniyle,

Crow kadınla birlikte Londra'dan uzaktaydı ve muhtemelen şimdilik güvendedeydi. Ama bu Quinn'i hâlâ savunmasız bırakıyordu. Kardeşi fiziksel bir münakaşada kendini savunabilecek bir adamdı, ama gizli bir keskin nişancıdan gelen bir atış?

Julian Westminster Manastırı'nı ve daha silah sesini duymadan heykelden kopan taş parçasını hatırladı.

Hiç kimse kendini bir kurşundan koruyamaz.

Peki ya gelecekte? Messalina, Lucretia ya da Quinn'in çocukları olduğunda? Sonra ne olacaktı? Hepsi amcasının kaprislerine rehin mi kalacaktı?

Julian başını ellerinin arasına bıraktı. Umudunu yitirmemeliydi. Augustus'u durdurmanın bir yolunu bulacaktı. Hiç değilse yaşlı adamı öldürecekti. Belki de İngiltere'den kaçmak için zamanı olacaktı. Belki de asılacaktı. Ama her iki durumda da, ailesi amcası olmadan güvende olacaktı. Gözden düşeceklerdi, en azından birkaç nesil boyunca bir katilin akrabası olarak topluma karışamayacaklardı ama hayatta olacaklardı.

Julian yanağına ıslak bir şeyin dokunduğunu hissetti ve başını ellerinin arasından kaldırdı. Plum onun yanına oturmuş, başını merakla eğmişti.

Elsbeth'in köpeği bile onun için üzüldü.

Julian uzanıp parmak uçlarını uzattı ve Plum başını Julian'ın elinin altına sokarak bir evcil hayvan için yalvardı.

"Elsbeth'e olan saygınız nerede?" Julian nefesinin altından mırıldandı, Plum'ın tüyleri parmaklarının altında yumuşacıktı. "Şimdi zararsız görünüyorum diye gardını indiremezsin. Hanımına sırt çevirmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Köpek sadece inledi, vücudu ağır bir şekilde Julian'ın yanına yaslanmıştı. Bir hayvan tatlı sözler ve nazik bir el tarafından bu kadar kolay kandırılabilirdi. Elspeth'in daha iyi bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Açık bir saldırıya karşı kendini savunabilirdi ama o da bir kurşuna kurban gidebilirdi.

Ya da ihanete.

Bu düşünce göğsünde keskin bir sızıya yol açtı. Ran'ın Aurelia'yı öldürdüğü konusunda yalan söylediğini öğrenirse Elspeth'in duyacağı acıyı ve şaşkınlığı neredeyse görebiliyordu. Ondan uzaklaşacaktı. Ran ona bir daha asla dokunmazdı.

Bu düşünceye dayanamadı.

Erik elinin altında homurdandı ve Julian onu okşamayı bıraktığını fark etti.

"Çok açgözlü," dedi Julian dalgınca, arkasını kaşımaya devam ederken Plum'ın kulakları.

Elsbeth bağımsız olmak istiyordu. Onun korumasını umursamazdı.

Adders'ın kütüphanesini araştırmayı bitirip Londra'ya döndüğünde, onu bir daha görecekti miydi?

Kafasının içindeki zalim bir ses, yapmamasının daha iyi olacağını söylüyordu. Etrafta olması tehlikeliydi, geçmiş günahları ve doğal olmayan arzularıyla çarpıtılmış bir adamdı. Kardeşini ve ailesini affedilemez bir hareketle mahvetmişti.

Julian gözlerini kapattı.

Onun düşmanıydı. Bunu bilmeseydi bile.

Plum aniden bacaklarını önüne uzattı, tekrar dik durmadan ve titremeden önce sırtını eğdi. Köpek Julian'a anlamlı bir bakış attıktan sonra kapalı kütüphane kapısına doğru koştu ve beklenti içinde oturdu.

Julian saate baktı. Gece yarısını çoktan geçmişti. "Evet, pekâlâ. Senin ve benim için emekli olma vakti geldi de geçiyor."

Köpeği mutfak kapısından dışarı çıkardı, ona su verdi ve sonra Plum'ın tırnakları parke zemine çarparak merdivenleri tırmandı. Üst koridor sessizdi, Elspeth'in kapısının altında ışık yoktu.

Julian tereddüt etti ama Plum sabırsızca kapıyı tırmaladı.

"Sus," diye emretti Julian köpeğe. "Onu uyandırma."

Köpeği karanlık odaya bıraktı, mumunun ışığı yatağın ayakucuna ancak ulaşıyordu. Bir süre orada durup köpeğin yerleşmesini dinledi, ta ki Elspeth'in iç çekerek aldığı ve verdiği hafif nefesleri duyana kadar. Her nasılsa havada yabancı güllerin kokusu vardı ve Elspeth'in ensesini, uykudan nemlenmiş tenini, savunmasız olduğunu ve yaklaşırsa yatakta onu beklediğini hayal etti. Kadın sıcak ve yumuşak, uykulu ve uysal olurdu ve yanına sokulmak için yorgunu kaldırırsa onun kokusunu alırdı, Elspeth'in sıcaklığında damıtılmış kokusu, içindeki erkek olan her şeyi çağırırdı.

Julian başını salladı, sessizce geri çekildi ve bir hazineyi kilit altına alır gibi kapıyı yavaşça kapattı.

Orada durmuş, alnını kapıya dayamış, onun nefes alışını duymaya çalışıyordu.

Ancak kapı hem sesi hem de kokuyu engellemiş, aralarına sıkı bir bariyer koymuştu.

Başını kaldırarak iç çekti. Elspeth'in uyuduğunu duymadan üç otuz yıl yaşamıştı. Bir gece daha dayanabilirdi. Ve bir gece daha. Ve sonra bir tane daha. Hayatından geriye kalan tüm günleri, her seferinde bir gece,

Yalnız.

Merdivenlerden bir gıcırtı geldi ve Julian döndüğünde bir ışığın yükseldiğini gördü. Julian'ın Elspeth'in kapısından birkaç adım uzaklaşacak kadar zamanı vardı.

Vanderberg görüş alanına girdi.

Uşak gülümsedi, mum ışığı yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu. "Sizi buldum, efendim!"

* * *

Elspeth ertesi sabah mutfağa girdiğinde, aşçı patates doğrarken Bayan McBride'la hararetli bir şekilde sohbet eden altın saçlı bir adamla karşılaştı.

Hemen sandalyesinden fırladı ve eğildi. "Günaydın leydim. Size yemek salonunda kahvaltı servisi yapmamı ister misiniz?"

Elspeth kaşlarını kaldırdı. Şimdiye kadar kahvaltısını rahat mutfakta ya da Julian'la birlikte kütüphanede yapmıştı. Bir yemek odası olduğunun farkında bile değildi.

Adam utanmış görünüyordu, belki de onun duraklamasını bir azarlama olarak algılamıştı. Tekrar eğildi. "Ah, elbette! Henüz kendimi tanıtmadım. William Vanderberg, Bay Greycourt'un uşağı, hizmetinizdeyim."

Elspeth aşçıya bir bakış attı ve onun uşağa gülümsemeden önce başını hafifçe salladığını gördü. "Teşekkür ederim, Vanderberg. Kahvaltımı gerçekten de kütüphanede yapmak istiyorum, lütfen."

"Nasıl isterseniz," diye cıvıladı ve tekrar eğildi.

Elspeth adama baktı. Sürekli eğilmesi biraz aşırıya kaçmış gibiydi. Bayan McBride'a gülümsedi ve kütüphaneye gitmek üzere döndü.

Orada Plum'ı buldu, Julian'ın yanına oturmuştu bile, adam bir eliyle köpeği çenesinin altından kaşırken diğer eliyle de bir kitabı karıştırıyordu.

Kafasını kaldırdı ve kitabı bir kenara fırlattı. "Newgate'de idama mahkûm edilen adamları anlatan ciltli broşürler. Atalarımın biri ürkütücü bir zekâyâ sahip olmalı." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Ben size kitapları getirirken nereye oturmak istersiniz?"

Elspeth, "Pencere kenarı lütfen," diyerek gün ışığındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Ama daha kahvaltımı yapmadım. Senin-"

Kapı açıldığında Vanderberg elinde bir tepsi tutuyordu.

"Bugün uşağı oynuyorum," dedi neşeyle içeri girerken, Julian'a dönmeden önce tepsiyi küçük masanın üzerine koydu. "Biraz daha çay ister misiniz, efendim?"

Julian başını salladı, gözleri başka bir kitaptaydı. "Hayır, teşekkürler Vanderberg."

Ufak tefek adam -bir buçuk metreyi pek geçmiyordu- başını salladı ve odadan çıktı.

Elsbeth masaya oturmaya gitti ve Plum kalkıp ayaklarının dibine uzandı, ancak köpeği çekenin kendisi olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Tabağındaki jambon, bir yığın büzgülü yumurtanın yanında hafifçe buğulandı.

Köpeğe bakarak bir ısırık aldı. "Gece gece bir şekilde köpeğimi baştan çıkardın." Küçük bir parça jambon kesti ve gizlice masanın altından Plum'a yedirdi. "Dün akşam ben yattıktan sonra da ona yemek artıkları mı yediriyordun?"

"Hayır," dedi kısaca, başka bir kitaptan başını kaldırıp bakmadan. "Ama görüyorum ki böyle kötü bir alışkanlığınız var."

Adamın soğukkanlı ses tonu karşısında gözleri büyüdü. Bununla onu konuşmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyordu?

Ha! Daha da aptal. Elspeth, onun sohbetinden sıkıldıklarında kendisinden saklanan iki ablasıyla birlikte büyümüştü. Bu onları kurtarmamıştı. Sonunda her zaman Freya ve Caitriona'yı bulmuştu.

"Güneşi görmek çok güzel," diye mırıldandı şimdi. "Bir yerlerde bahçeniz var mı? Adders'ın Bay Brown'ın romantik sahnelerinden biri için mükemmel olacağını düşünüyorum. İhtiyacınız olan tek şey orada bir inziva yeri." Uzakta, ağaçların arasında neredeyse gizlenmiş küçük bir tepeyi işaret etti.

"Bir inziva yeri," dedi, sesi düzdü.

"Mm." Bir lokma yuttu ve çayından bir yudum aldı. "Caitriona büyük malikânelerde oldukça moda olduklarını söylüyor. Görünüşe göre, İngiliz lordları ve leydileri inziva yerlerinde yaşamaları için münzevileri kiralyorlar. Pitoresk, bilirsiniz."

Sanki sersemlemiş gibi gözlerini kırptırdı. "Hayır, korkarım bilmiyorum. Böyle saçma eğlenceler için ne param ne de zamanım var. Bunun doğru olduğuna bile inanamıyorum. Kız kardeşin İskoçya'da yaşarken böyle şeyleri nereden duymuş?"

"Gazeteler, çoğunlukla bahçecilik ve arazi yönetimi üzerine," dedi Elspeth parlak bir sesle, Cait'i hatırlayarak, kaşları hiddetle çatılmıştı

bir kâğıdın üzerine eğilirken gözlüklerini taktı. Elspeth göğsünde ani bir acı hissetti. Kız kardeşini bir daha ne zaman görecekti? O bile bilmiyordu.

İçini çekti ve devam etti, "Bahçe işleriyle ilgili kâğıtları okumanın ne kadar sıkıcı olduğuna inanamazsın. Ben sadece bir kez denedim. Ama Caitriona öğrendiklerini Freya ve bana anlattığında her zaman ilginç oluyordu." Omuz silkti ve Erik için bir lokma daha jambon kesti. "İngiltere'de soyluların neler yaptığını hayret ediyordum."

Ona kuru bir bakış attı. "İskoç soylularının Amazon olmak için yetiştirilmelerinin aksine."

Kadın ona keyifle sıırttı. "Oh, beni böyle mi görüyorsun?"

Gözlerini kaçırdı. "Tam olarak değil."

Onu dürtme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı, ancak söyleyeceklerinden tamamen hoşlanmayabileceği şüphesiyle kaçındı.

Elspeth soluklandı. "Londra'daki kibar toplumun bazı adetlerinin oldukça şaşırtıcı olduğunu kabul etmelisiniz."

"Ne gibi?"

Çatalını belli belirsiz salladı. "Mesela uşaklar. Oh, ve leydi hizmetçileri. Neden sizi giydirmesi için birini tutmak isteyesiniz ki? Oldukça garip görünüyor."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Vanderberg'i kastediyorsunuz sanırım," diye cevap verdi.

"Özel olarak değil," diye geçiştirdi. "Ama genel olarak, evet. Örneğin, sizinle burada buluşmasını siz mi ayarladınız? Eğer öyleyse, bu süre zarfında nasıl giyindiniz?"

Julian kuru bir sesle, "Kendim giyinmekte hiç zorlanmıyorum," diye cevap verdi. "Bir uşak Londra'da çok işe yarar, partiler ve balolar için giyinmeye yardım eder. Ve buraya gelmesini ben istemedim. Kafası karışmış olmalı."

Elspeth düşünceli bir şekilde yumurtalarına döndü. Doğrusu, efendisinin evine canı istediği gibi gelen uşağı oldukça merak ediyordu. İngiliz adetlerinde yeni olabilir ve pek çoğunu tam olarak anlayamayabilirdi ama bir hizmetçinin bu kadar bağımsız olmasının hoş karşılanmadığını düşünüyordu.

"Ve bir hizmetçi tarafından giydirilmeyi rahatsız edici bulmuyorum," dedi Julian. Ağzının köşesi alaycı bir şekilde yukarı kalktı. "Bana bunun hizmetçilerle büyüdüğüm için olduğunu söyleyebilirsin ve muhtemelen haklı olursun. Ama ne olursa olsun, Vanderberg diğer uşaklara benzemez. Ben on beş yaşındayken bana geldi. Babam onu daha on altı yaşındayken işe almıştı. Daha önce

Babamın bir arkadaşının evinde başka bir uşağın altında çalışıyordu ama ben onun ilk düzgün durumuydum. O korkunç yazdan önce iki yıldır benimle birlikteydi." Nefes aldı. "Ve Vanderberg benimle kaldı. Amcamla yaşamak için Londra'ya gittiğimde bile. Ona her zaman düzgün ödeme yapacak param olmadığından bile."

Kendisine bir fincan çay daha doldururken bunu düşündü ve dikkatlice, "Bir keresinde Windemere Evi'nde yaşayan hizmetkârların hiçbirine güvenmediğini söylemiştin. Amcan için casusluk yaptıklarını söylemiştin." Başını kaldırıp baktı. "Ama Vanderberg'e güveniyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kimsenin rüşvetten uzak olduğunu düşünecek kadar saf değilim ve sanırım Vanderberg'in benim yüzümden paraya daha çok ihtiyacı var. Yine de ona güveniyorum. Windemere'de yaşarken benimle ilgili sırları biliyordu ve bana asla ihanet etmedi."

"Peki ya burası?" Tabağı yere bırakıp ona bakmadan önce çayını yudumladı. "Adders Hall'da sakladığınız sırları biliyor mu?"

Sertleşti, sesi kısıldı, "Ona hiç açıkça söylemedim ama zeki bir adam. En azından yaptığım şeyin yasadışı olduğunu biliyor olmalı." Onu dikkatle izledi, gri gözleri berraktı. "Ondan korkmana gerek yok. Ona sadece Messalina'nın arkadaşı olduğun ve Dydle'da mahsur kaldığın için burada olduğunu söylemeye özen gösterdim. Elbette, toplumda birkaç gün boyunca benimle yalnız kaldığınız duyulursa bu hikâye size yardımcı olmaz. Ama Vanderberg'in konuşmayacağına güvenim tam. Sana ihanet etmeyecektir."

Elsbeth boş çay fincanına baktı. Julian, Londra'daki insanların Adders Hall'daki cinsel faaliyetlerini öğrenmeleri halinde bunun sonuçlarını ona açıkça anlatmıştı. *Ama* yine de düşünmeden edemiyordu: *Ya ihanete uğrayan Julian olursa?*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Christina teselli bulamıyordu. "Sabinus gibi güzel bir adam peri sarayının mücevheri olacak. Gitmesine asla izin vermezler."

"Yine de denemeliyiz," dedi Leydi Uzun Burun hızla. "Belki de onu altın ya da mücevherlerle fidye olarak kurtarabiliriz."

Bunun üzerine Christina daha da yüksek sesle feryat etti. "Fidyeyi nereden bulabilirim? Peri mahkemesini nasıl bulacağımızı bile bilmiyoruz."...

-Lady Long-Nose'dan

Elsbeth o öğleden sonra geç saatlerde ateşin önünde oturmuş, hâlâ tozlu kitapları karıştırıyor, parmak uçları gitgide grileşiyordu. Erik yanında yatıyordu, sıcak bir ağırlık gibi.

Julian merdivenin üzerindeydi ve kadın durup ona baktı. Son bir saattir hiç konuşmamışlardı. Konuşmalarına gerek yoktu; kütüphanede kalan kitaplar gittikçe azalıyordu.

Julian'ın başının üstünde, kütüphanedeki son rafın yarısı boştu. Kalan kitapları kollarında topladı ve merdivenden aşağı yuvarlandı.

Kömür karası saçları toz içindeydi, sanki gezici bir tiyatro kumpanyasında yaşlı bir adamı oynuyordu.

Yanıdaki küçük masanın üzerine koyduğu kitaplara yorgun gözlerle baktı. "Sence günlüğü -günlükleri- orada bulabilir miyiz?"

Küçük kitap yığınının ona baktı, ifadesi yumuşadı. "Belki de öyle yaparız."

Sözlerinin güven verici olması gerekiyordu ama ikisi de aramanın boşuna olduğunu biliyordu. Kütüphanenin bu tarafındaki kitaplar çoğunlukla

Herhangi bir tür günlük olamayacak kadar büyük yapraklar.

Ama Julian onun yanındaki koltuğa oturdu ve sabırla sayfalardan birini karıştırdı. Elspeth bir tane daha aldı ve körü körüne aramaya başladı. Kütüphane arandıktan sonra kalması için bir neden yoktu. Zaten geri kalan tüm odalara bakmıştı. Maighread'in günlüğü, eğer varsa bile, kesinlikle Adders'da değildi.

Ama Julian'ın annesinin kitabı öyleydi.

Elspeth irkilerek kirpiklerinin arasından ona baktı. Çok yorgun, neredeyse yenilmiş görünüyordu. Ama aradığı kitabı bulacaktı. Şu anda yatak odasıydı. Eğer-

Elspeth elindeki kitaba baktı, Julian'ın sayfayı görememesi için dikkatle eğdi. Kitabın içine bir oyuk açılmıştı. Ve içinde, nemden kaynaklanan izler dışında hiçbir iz bulunmayan sade kahverengi bir kitap yatıyordu.

Julian aniden ayağa kalktı ve son kitabı yere fırlattı. "Burada değil." Sırtını ona dönerek şömineye doğru yürüdü. "Tanrım, ne büyük kayıp."

Elspeth küçük kitabı saklandığı delikten çıkarıp içine hızlıca bir göz atarken parmakları titredi. İç kapağın üzerinde silik bir el vardı: *MAIGHREAD'İN KİTABI*. Ses çıkarmamak için nefesini tuttu.

"Evde gizli bölmeler ya da rahip delikleri arardım," dedi Julian, sırtı hâlâ ona dönük bir şekilde, "annemin ailesinin hiçbir zaman Katolik olmadığı gerçeğini saymazsak."

"Çok üzgünüm," dedi, küçük günlüğü cebine saklarken suçluluk duygusu damarlarında bir zehir gibi yayılıyordu. İçinden çıktığı kitabı da yerdeki cilt yığınının içine itti.

Dönüp ona baktı, yüzü acı içindeydi. "Ne kadar aptalmışım."

Kalbine bir ok saplandığını hissederek gözlerini kırıştırdı ve suçlulukla kirli ellerine baktı. Annesinin kitabını saklamak bu acıya değer miydi? Ama kitabı şimdi ona verirse, yalan söylediğini anlayacak ve ona kızacaktı. Onu gönderirdi. Onunla birkaç saat daha geçirmeyi istemek bu kadar korkunç muydu? "Aileni kurtarmak isteyecek kadar aptal olduğuna inanmıyorum."

Alay etti.

Dudaklarını yaladı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır." Adam kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Elspeth omuz silkerek ayağa kalktı. "Eğer aptal değilsem, o zaman benim fikrim de önemli olmalı ve bence sen çok cesur bir adamsın." Ona baktı. "Hayır."

bir aptal."

Sessizdi.

Elsbeth çaresizlik hissetti. "Kaç yıldır bir yandan aileni korurken bir yandan da dükle savaşıyorsun? Hiçbir soluklanma, müttefik ya da güvende hissedecek bir yer olmadan? Julian, nasıl akli başında kalabiliyorsun anlamıyorum."

"Belki de değilimdir," dedi sessizce. "Sizin deyiminizle bu kavga, zihnindeki her düşünceye bulaştı, ta ki orada başka bir şey kalmayana kadar. Ama hiç dinlenmediğimi söylerken yanılıyorsun." Adam ona baktı, gözleri deliciydi. "Sen. Yaralı başıma merhem oldun. Kısa bir süreliğine de olsa bana huzur getirdin."

"O zaman buna sevindim," diye cevap verdi usulca, onun güvenini hak etmediğini biliyordu. İçinin derinliklerinde korkunç, ağır bir his yatıyordu. Çünkü Julian artık onun için bir yabancı değildi. Şimdi buzdan kalkanının altındaki adamı görebiliyordu, yalnız ve titriyordu ama yine de görevine odaklanmıştı, ruhu donmuş olsa bile ilerliyordu.

Onun sıcaklığı olmak istiyordu. Onun ateşi.

"Başka bir insanla senin kadar samimi olduğumu hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Elspeth.

Yüzünü buruşturdu, bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Hayır," dedi nazikçe. "Fiziksel olarak demek istemiyorum. Yani ruhen. Bu..." Doğru kelimeleri aradı. "Dünyadan ayrı bir zaman. Neredeyse zihnimin bir fantezisi gibi görünüyor, sen ve ben sadece erkek ve kadın olarak birlikteyiz. Sanırım seninle geçirdiğim bu zamanın değerini her zaman bileceğim."

Adam onun önünde dururken sallanıyordu ve kadın kararını verdi.

"Ellerimi yıkamam gerekiyor." Plum peşinde koşarken kapıya döğ r u gitti ve kapı koluna dokunmadan önce durakladı. "Beni burada bekle."

Adamın uyup uymadığına bakmadı. Sakin bir şekilde nefes alarak koridorda yürüdü ve mutfığa girdi.

Aşçı ve Vanderberg sat at ve masa Dedikodu, ama ve uşak hemen ayağa kalktı. "Yardımcı olabilir miyim leydim?"

"Sadece bir leğen suya ve biraz sabuna ihtiyacım var," dedi ona.

Başıyla onayladı ve Plum'ı arka kapıdan çıkarırken sarnıca gitti. Dışarıdaki karanlığın içinde, ağaçların arkasında bir şey kımıldadı. Elspeth nefesini tuttu, duyuları aniden uyandı.

Figür döndü ve gözden kayboldu.

"Dışarıda mı?" Bayan McBride gelişigüzel sordu.

Plum içeri girerken Elspeth aşçıya baktı. "Kim?"

Bayan McBride omuz silkti. "Bir kadın. Onu bu sabah ve öğleden sonra tekrar gördüm. Ne yaptığını bilmiyorum, etrafta gizleniyor."

"Aynı kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ağzında bir bükülme var," dedi aşçı. "Çirkin bir şey."

Elspeth ürperdi. Bu, Bilge Kadınlar tarafından gönderilen suikastçı olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Kadın ne zamandır oradaydı ve Elspeth'i izliyordu?

"Buyurun," dedi Vanderberg, önündeki masaya bir leğen su koyarak. "İyi misiniz leydim?"

"Evet." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Yani, korkarım oldukça yorgunum."

Sabunu aldı ve ellerini suyun içine daldırdı. Ne kadar yıkarsa yıkasın parmakları tozdan daha fazlasıyla kirlenmişti ama sonunda onları kuruladı.

Sessizce ayrılırken hem aşçının hem de uşağın onu izlediğini biliyordu. Erik elbette mutfakta kalmaya karar vermişti. Ne de olsa yemekler oradaydı.

Julian kütüphanenin kapısına geldiğinde başını kaldırdı ve yüzünü ezberlemeye çalışarak inceledi.

Yarın gitmeliydi. Bedenine ve kalbine hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaşmalı. Bunu yapabileceğinden tam olarak emin değildi - Londra'ya ve normal hayata dönmek. Onunla bu yakınlık ve güvenin olmadığı bir hayat.

Ama bu yarın olacaktı, saatler sonra. Bu gece hâlâ birlikteydiler ve zamanlarını boşa harcamayı düşünemiyordu.

"Benimle gelir misin?" diye sordu. "Şimdi. Yatak odama mı?"

Adamın gözleri irileşti ve kadın onun itirazlarını düşünmeye başlayarak beyninin döndüğünü görebiliyordu.

"Hayır," dedi sertçe. "Düşünme. Duraksama. Şimdi benimle gel." O da öyle yaptı. İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve kütüphaneden çıkıp onu takip etti.

Elspeth yarı yarıya yolda Vanderberg'le karşılaşabileceklerini düşündü, ama ev sanki hâlâ tek sakinleri onlarmış gibi boş görünüyordu.

Odasına vardıklarında Julian yine tereddüt etti, sanki bir tuzakmış gibi kapısına baktı. Aynı zamanda Elspeth onun omuzlarındaki gerginliği ve gözlerinin sürekli onun ağzına kaydığını görebiliyordu.

"İçeri gel," diye fısıldadı. "Gel benimle ol, Julian."

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, hiç arkasına bakmadan, sanki adamın itiraz etmeden kendisini takip etmesini bekliyormuş gibi. Yine de kalbi beklentiyle çarpıyordu, ama aynı zamanda tereddüt edip onu orada yalnız bırakırsa hayal kırıklığına da hazırды.

Ama sevgilisi sanki esir alınmış gibi onu takip ediyordu.

Elsbeth karnında saf bir *arzunun* ürperdiğini hissetti. Her nasılsa bu gururlu adam üzerinde güç sahibi olma düşüncesi onu daha çok arzulamasına neden olmuştu. Onu soyup bedenene ve ruhen çınlçıplak bırakmak istiyordu, dikkati sadece onun üzerinde olacak, ihtiyaçları onun kaprislerine tabi olacaktı.

Bu düşünce karşısında dudağını ısırdı.

"Kıyafetlerini çıkar," dedi ve onu izlemek için bir sandalyeye oturdu.

Gözlerini indirdi, elleri ceketini silkmek için hareketlendi ama kadın onu durdurdu.

"Hayır," dedi, yumuşak ama kararlı bir sesle, "lütfe bana bak. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Adam keskin bir nefes aldı ve kadın elinde olmadan adamın sikinin pantolonuna doğru gerildiğini fark etti.

Gülümsemesini bastırdı.

Paltosunu dikkatlice çıkarıp katlayarak masanın üzerine koyarak yeniden başladı. Kadın onu izlerken gözleri kararmış, yanakları kızarmıştı ama ağzı neredeyse meydan okur gibiydi. Onun iradesini sınamak mı istiyordu? Parmakları pantolonunun paçalarına gitti.

Başını iki yana salladı. "Önce yelek ve gömlek lütfe."

Dudakları sinirlenmiş gibi kıpırdadı ama elleri yeleğinin düğmelerine gitti.

Adamın yeleğini ve gömleğini yavaşça çıkarmasını izledi ama küçük bir esnemeye engel olamadı.

Gözlerini ona dikti. "Beni sıkıcı mı buluyorsun?"

"Sen mi? Hayır," dedi dudaklarını kıpırdatarak. "Ama konuşabileceğini söylemedim."

Cevap vermek ister gibi ağzı seğirdi ama sessiz kaldı. Kadının gülümsemesi büyüdü. "Sırada çoraplarınız ve ayakkabılarınız var."

Ona sinirli bir bakış fırlattı ama sözünü dinlemek için harekete geçti.

Elsbeth adamın sikinin artık tam boyda olduğunu ve pantolonunun yırtmacını zorladığını görebiliyordu.

Yalınayak olduğu halde doğruldu ve talimat almak için onu izledi.

"Güzel," dedi onaylayarak. "Söylesene, rahatsız mısın?" Çenesi sıçradı. "Evet."

"Çok mu rahatsız?" diye sordu, adamın kasıklarını inceleyerek. Adam devasa görünüyordu.

Adam cevap vermedi ve kadın başını kaldırıp adamın kendisine ters ters baktığını gördü. Dudaklarını büzdü. "Cevap verin lütfen."

"Evet," diye mırıldandı.

Tatlı tatlı gülümsedi ve ayağa kalktı. "Bu daha iyi. Şimdi gel beni soy."

Ona doğru yaklaştı, ondan bir baş ya da daha uzun duruyordu. Güçlüydü, heybetliydi, zar zor dizginlenmiş görünüyordu. Ama kendini kontrol altında tutuyordu. Sanki huysuz bir aygır gibiydi, onu ezebilirdi ama dizginlerini tutan ellerinin önünde eğiliyordu.

Bu düşünce onu sıvı gibi hissettirdi.

Başını eğerek, elbisesinin korsajını çözen ve iki yanını açarak kalçalarını ortaya çıkaran adamın yüzünü izledi. Kara kaşları, zor ama önemli bir işin üstesinden geliyormuş gibi aşağıya doğru çekilmişti ve birden göğsünden bir sevgi seli aktı. Vücudu, tavırları her gün dünyanın geri kalanına gösterdiğinden o kadar farklıydı ki. Onu daha önce hiç bu kadar açık, bu kadar savunmasız gören olmuş muydu?

Evet, diye cevap verdi kafasının içindeki küçük, iğrenç bir ses. Julian yıllarca ücretli metreslerle oynamıştı. Muhtemelen şimdi Elspeth'e yaptığıının aynısını onlara da yapmıştı.

Bu düşünce buruk bir düşünceydi. Belki de bu yüzden "Sırada eteklerim var" diye emrettiğinde sesi keskindi.

Kaşlarının altından ona bir bakış fırlattı ama kolayca itaat etti, eteğini ve atletini çözdü.

Sonra, ayakkabılarını çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktüğünde onu övdü. "Bana karşı çok iyiydin," diye fısıldadı başını okşayarak. "Çok itaatkâr."

Adam cevap vermedi ama kadın onun omuzlarındaki gerginliğin gittiğini görebiliyordu.

Tekrar ayağa kalktığında, göz kapakları sanki ona uyku iksiri katılmış bir kadeh şarap içirmiş gibi sarkıyordu.

"Çoraplarım," diye fısıldadı. "Benim için bağcıklarımı çözer misin?"

Sanki bir zorlama altındaymış gibi hareket etti, ipleri gevşetirken elleri kadının göğüslerine dayandı. Parmaklarının her hareketini hissedebiliyordu, emin ve kesin ve ellerinin sıcaklığından ürperdi

ona sürtünüyordu. Kısa süre sonra sadece kombinezonunu giydi.

Adamın sağ elini bıraktı ve dudaklarına götürerek parmaklarını öptü. "Şimdi ne istiyorsun?"

Yutkundu, adem elması güçlü boğazında kayıyordu. Kadının göğüslerine baktı. "Bunu üzerinden çıkarmak istiyorum." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve kadın onun sandığı kadar evcil olmadığını görebiliyordu. O buz gibi gözlerin derinliklerinde bir yerde bir alev yanıyordu. "Seni ıplak görmek istiyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Nasıl isterseniz."

Bir çırpıda üstünü çıkardı.

"Dizlerinin zerine k," diye fısıldadı. "Ve kendine dokunmamaya dikkat et. Seni orada, önümde görmekten ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydim? Srtın eğik, başın eğik, bana doğru, istesen ikiye blebileceğin bir genç kız."

Onun önünde yere çökerken bile kaşlarını çattı. "Sana asla zarar vermem."

"Belki de hayır," dedi yumuşak bir sesle, elleri adamın başının üzerindeydi. "Ama eğer bunu yapmak istersen, yapabilirsin. Tüm bu gücün benim kaprislerime uygun olduğunu düşünmek beni ıslatıyor."

Yüzünün hemen önünde duran amının kokusunu içine eker gibi soludu.

"Ah, Julian," dedi neredeyse saygıyla, "beni uur."

İri ellerini kadının kalçalarına koydu ve sağ bacağını omzunun üzerinden sarkacak şekilde kaldırdı; bu, kadının bu geceden önce hiç düşünmediği bir pozisyondu. Sonra başparmaklarıyla kıvrımlarını ayırdı ve dilini doğrudan içine soktu.

İnledi, sesi odada yüksekti ve bir şey söyleyecekti ama adam tekrar yaptı ve düşünceleri aklından uçup gitti. Kız ona karşı kasılıyor, kendini onun yüzüne sürtüyordu ve adam tüm bunlar boyunca onu ağzına alıyor ve dilliyordu. İncisini sert ve şiddetli bir şekilde yalıyor, onu neredeyse aklından çıkartıyordu.

Bir an için, onu bu işte görmek isteyerek aşağıya baktı. Gözleri kapalıydı, kaşları çekilmişti ve yanakları bir maddeyle parlıyordu. Saf bir şehvet heyecanıyla fark etti ki, yüzüne sürdüğü şey onun zyd. Onun sıvısı, onun kokusu. Onu sanki eyerlenmiş, dizginlenmiş, dizginlenmiş ve kendisine ait bir aygırmış gibi işaretlemişti.

Bu imkansız düşünceyle başını geriye attı, adam onu öperken, emerken ve diliyle becerirken, onu tahrik ederken, onu tahrik ederken, o sıçramayı yapana kadar, bir uçurumdan atlamak kadar derin bir sıçrama yapana kadar nefesleri boğazında hızla geliyordu.

Uçurumdan denize düşerken tüm vücudu orgazm spazmlarıyla sarsılıyordu. Adamın üzerine kıvrıldı, adamın elleri onu destekliyordu, sertçe nefes alırken düşmesini engelleyen tek şey yıldızların gözlerinin önünde titreşmesiydi. Uzun bir an boyunca var olmadı bile, sadece sıcaklığın üzerinde süzüldü, zevkinin ardından sürüklendi.

Sonra başını kaldırdı ve tembelce amını mıncıklayan adama baktı. "Sanırım sıra sende."

* * *

Julian ağrıyordu, çok sertleşmişti ama Elspeth ona emir verene kadar hareket etmek istemiyordu. Ayaklarının dibinde diz çöktü, onun kokusuyla baş döndüren tatlı amcığına tapınıyordu, hürmet edilmesi gereken bir tanrıçaydı. Burada kendini huzurlu hissediyordu, düşüncesiz, acısız ya da endişesiz. Umursamadan.

Sadece onun varlığında var olmak.

"Gel," dedi bacağını adamın omzundan sallayarak. "Yatağa gel."

Ayağa kalktı ve onu takip etti, sertleşmiş aletinin üzerindeki kısıtlamanın hareket etmeyi zorlaştırdığının farkındaydı. Kadın yatağa tırmandı ve ona da tırmanmasını işaret etti.

Sonra yan yattı ve önünde diz çökmüş olan adamı inceledi. "Kendimi bir şekilde aldatılmış hissediyorum," dedi. "Senin sikine hiç dokunmadım."

Bu sözler hem yanaklarına hem de gerilen aletine kan hücum etmesine neden oldu.

Onun kendisine dokunmasını istiyordu -birdenbire

buna ihtiyaç duydu. "Yaklaş," diye emretti.

İtaat etmekten başka bir şey yapamadı ve pantolonunun müstehcen bir şekilde şişkin olan yakasını gösterdi.

Elini adamın aletinin dış hatları boyunca öyle hafifçe gezdirdi ki, adamın bunu hiç hissetmemesi gerekirdi ama hissetti. Parmakları arkasında bir şimşek izi bıraktı, onu şehvetle doldurdu, böylece inlemekten başka bir şey yapamadı.

Dudakları sinsice kıpırdadı, bakışları adamın pantolonundan hiç ayrılmadı. Parmaklarının rotasını tersine çevirdi, pantolonunun düğmelerine gelene kadar boyu boyunca boş boş oynadı. Gök mavisi gözlerini onunkilere dikti ve eğer adam ne yaptığının farkında olmasaydı, kız masum bir kız gibi görünecekti.

Düğmelerini açtı, kapağın düşmesine izin verdi ama başka bir şey yapmadı

pantolonunu çıkarmak için. Aleti, sadece küçük pantolonunun kumaşı tarafından engellenerek derhal içeri girdi.

"Zavallı, zavallı şey," diye mırıldandı, sanki onun aletini rahatlatıyormuş gibi. "Bütün bunların içinde çok mutsuz olmalısın."

Parmaklarını ceketinin yakasından içeri soktu ve küçük elbisesinin ikinci yırtmacını buldu. Kızın elinin, alev alev yanan aletin aksine serin bir şekilde onu sardığını hissetti ve kız onu ileri doğru çekti.

Yutkundu, onu izliyordu, elini itmek, dikkatini çekmek ya da en azından yaptıklarını kontrol etmek istiyordu, ama daha önceki öğütlerini hatırladı ve dürtüsünden vazgeçti. Kontrol ondaydı. Dizginleri ona bırakmış, ne yapabileceğine onun karar vermesine izin vermişti.

Kontrolün elden gitmesi onu kızdırmış, germiş ya da huzursuz etmiş olmalıydı. Diğer erkeklerin de böyle bir şey hissedebileceğini düşündü. Ama onun için düşünmek zorunda olmamak huzur verici bir şeydi. Ona karşı çaresiz olduğunu ve onun da kendisine rehberlik ettiğini bilmek. Uzman yoldaşları için para ödediğinde bunu hep hissetmişti ama Elspeth'le başka bir şey daha vardı. Endişeden arınmış bir halde yavaşça dönene kadar veren son bir seviye. Sadece bekliyor, itaatkâr ve acılı.

Şimdi onu inceliyordu, meraklı ve farkında olmadan kışkırtıcıydı. Önce uzunluğunu çok hafifçe okşuyor, sonra sünnet derisini aşağı kaydırarak bir parmağını ucundaki sıvı damlasına dokunduruyordu. Kızgın uzunluğuna hafifçe dokunduğunda çıldıracakmış gibi hissediyordu. Bir süre baktı ve sonra parlayan damlayı ağzına götürdü, tadına baktı ve sonra yüzünü buruşturup burnuna vurulan bir kedi yavrusu gibi başını geriye çekti.

Bu manzara onu çaresiz bıraktı. "Elspeth," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Hmm?" diye mırıldandı dalgınca ve sonra ona baktı. Yüz ifadesinden bir şey anlamış olmalıydı, çünkü eğlenmiş görünüyordu. "Oh, çok iyi."

Artık rahatlayabileceğini düşündü. Sonunda zirveye ulaşabileceğini. Ama sonra kadın ondan uzaklaştı, yastıklara yaslandı.

Ona daha fazla işkence etmek mi istiyordu? Uzanmış bir Venüs'e benziyordu, dolgun kıvrımları ve pembeleşmiş teni vardı, meme uçları göğüslerinin beyazına doğru yükseliyordu, tepesindeki ince kıvrıl tüyler mum ışığında nemli ve parıltılıydı. Kadının suları, adamın ona verdiği zevkin kanıtıydı. Özel hizmetçisinin kendisine üzüm ve şarap getirmesini bekleyen bir ahlaksızdı.

Böylece o dökülmemek için mücadele ederken, kadın onu rahatça izleyebilecekti.

"Şimdi," dedi, daha iyi bir görüş açısı elde etmek istercesine başını eğerek, "kendine dokunabilirsin."

Bu emir kalbinin teklemesine neden oldu. İlk gece yaptığı gibi onu sevmenin hararetiyle kendini bitirmek bir şeydi. Onun önünde diz çökmek ve o sakince izlerken kendini boşaltmak başka bir şeydi. Bu aşağılayıcıydı. İtaatkâr.

Arzunun taşaklarını sıkıca yukarı çektiğini hissetti ve daha kendini eline almadan aleti zıpladı.

Hafifçe, nefes nefese güldü. "Bence çok hevesli, sence de öyle değil mi?" Tanrıların bile hayal edemeyeceği bir siren gibi gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı. "Devam et."

Kendini kavrarken onun bakışlarını tuttu, hemen hızlı ve kabaca çekmeye başladı, şehvetinin ritmi karnında ve taşaklarında atıyordu. Uzun süre dayanamazdı. Eğer-

"Hayır," dedi sertçe. "O kadar çabuk değil. Yavaşça, lütfen." Neredeyse hırlayacaktı. "Ama ben-"

"Harcamak ister misin?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. Adam alaycı bir şekilde başını salladı. "Şüphesiz, ama bunun tadını çıkarmak istiyorum. Gözlerindeki ve sikiindeki her küçük değişikliği izlemek istiyorum. Ve sorumlu olan benim, değil mi?"

"Evet," diye tısladı, kadının dediğini yaptı, hareketlerini yavaşlattı, kendine hafifçe dokundu.

Tanrım, onu kendisiyle alay etmeye zorluyordu.

"Doğru," diye mırıldandı, kendini daha rahat hissetmek için. "Keşke kendini görebilseydin. Seni aynalı bir odaya götürmeli ve önünde durmanı sağlamalıydım. Çalışırken kendini seyret. Ya da belki de diğer hanımları seni görmeleri için davet etmeliydim. Hepimiz ipeklerimiz ve dantellerimizle çay içebilirdik, sen orada dururken, göğsün kızarmış, alnın ve siki ter içindeyken yelpazelerimizin arkasında titreyebilirdik. Güzel, muhteşem, *sert siki*. Onlardan bir dokunuş için para almalıyım. Ya da daha iyisi tatmaları için. Sen önlerinde dururken her birinin bir kez yalamasına izin verirdim. Elimde tam olarak ne olduğunu bilmeleri için küçük bir yudum."

Lanet olsun. Sahneyi hayal edebiliyordu, aşırı giyinmiş kadınlarla dolu bir değirmende çırılçıplaktı, terliyor ve kadın onu onlar için performans sergilemeye zorlarken zorlanıyordu. Sadece bu düşünce bile-

"Yavaş ol," diye uyardı. "Yavaşça dedim."

Ona ters ters baktı. Onun bir otomat olduğunu mu düşünüyordu? Hissiz ya da duygusuz? Kendini tutamadı. Bu imkansızdı.

Sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi dudaklarını büktü ve "Yapabilirsin. Demir gibi bir iradeye sahip olduğunu biliyorum. Eminim bedeninde hakimiyetin vardır?"

Dişlerini sıktı, zihnini boşaltmaya çalıştı, sadece parmak uçlarıyla aletine dokundu, her vuruş enfes bir ıstıraptı.

Bacaklarını iyice açarak amının koyu mercan rengini görmesine izin verdi, dolgun ve arzusuyla ıslanmıştı, dudakları her şeyi görebileceği şekilde açıktı.

Gözlerini ayıramıyor, kadının uzanıp kendini parmaklamasını izliyordu.

Nefes nefese kaldı ve hemen dökülmesini engellemek için ereksiyonunun tabanını sıktı.

"Çok yakın görünüyorsun," diye düşündü. "Çok sert ve ağır ve çok koyu kırmızı, neredeyse mor, değil mi?" Gözlerini onunkilere dikti. "Bence elini çekmelisin, biraz bakmama izin ver."

Nasıl yaptığını bilmiyordu ama itaat etti. Diz çökmüş, titriyordu, uçuşumun tam üzerindeydi, aleti müstehcen bir duruştaydı.

Baktı, bakışları adamın gerilen ereksiyonunu inceledi, dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Meme uçlarınız hassas mı? Erkeklerde neden olduğunu hep merak etmişimdir. Senin benimkini emdiğin gibi ben de birini emsem, hisseder miydin?"

Kadın cevap bekledi ve adam kendini zorlayarak başını salladı. Kadının sözlerinden beyninde canlanan görüntüyü düşünmemesi gerekiyordu, ama görüntü onun izni olmadan zihninden geçti: Elspeth, onun üzerine yayılmış, başı göğsünde, nazikçe meme ucunu emiyordu.

Aleti arzusuyla nabız gibi atıyor, tüm varlığı aynı *istek* ritmiyle çarpıyordu. Onun iznini beklerken sırtından ter damlıyordu.

Gelmesini emretti.

"Lütfen." Sesi bulanık bir yalvarmadan başka bir şey değildi. "Doruğa ulaşmama izin ver. *Lütfen.*"

"Mmm." Başı geriye eğikti, gözleri kapalıydı, ağzı çaresizce açıktı.

Kadının kaskatı kesilmesini, ayaklarını yere vurmasını, elleriyle çarşafı kavramasını ve uzun, çok uzun bir an boyunca titremesini izledi. Nefesinin altında inledi,

Ona dokunmak, kendine dokunmak, kendini bırakıp onu takip etmek istiyordu.

Vücudu gevşedi ve sonunda gözlerini açarak gülümsedi. "Çok iyiydin. Kendine dokunmadın, değil mi?"

Başını salladı, konuşma yetisini kaybetmişti.

"Ve sanırım bu acı veriyor olmalı," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Bence... evet, bence sadece ucuna dokunmalısın. Çok nazıkçe, lütfen."

Yutkundu ve parmak uçlarını aşırı hassas teninde gezdirdi. Kendini tutmaya çalışırken sadece bu küçük dokunuş bile ürpermesine neden oluyordu. Dayanmaya...

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, "uçurumun kenarında titriyorsun. Acaba seni orada ne kadar dengede tutabilirim? Bana ne kadar izin verirsin?"

Yarı kapalı gözlerle onu izledi. "Ne kadar istersen."

Başını salladı. "Mükemmel cevap. Bir ödülü hak ediyorsun. Kendini okşa."

Aşağıya doğru bir yumruk atması yetti ve boşaldı, umursamadan çarşaflara sıçradı, o kadar sertti ki vücudu sanki ölüm sancıları çekiyormuş gibi titredi. Nefes nefese, sarsıla sarsıla boşalırken penisi artçı şoklar yaratmaya devam ediyordu. Hayatında hiç bu kadar yoğun bir boşalma hissetmemişti.

Kendine geldi, hâlâ nefes almaya çalışıyordu, sanki bir tür metamorfoz geçirmiş gibi hissediyordu.

Sanki eskisi gibi bir adam değilmiş gibi.

* * *

Ertesi sabah yatak boştu.

Julian hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini biliyordu. Elspeth'in hizmetçi onları bulamadan gittiğine şüphe yoktu. Ama onu bu sabah tekrar görmeyi umuyordu. Belki de onu öpmeyi. Belki daha fazlasını.

Ama artık o zaman geçmişti.

Julian hızla giyindi ve Elspeth'in yatak odasından çıktı. En azından o gitmeden önce birlikte kahvaltı edeceklerdi. Onunla birkaç saati daha olacaktı.

Ama Julian kütüphaneye gittiğinde boştu. Kaşlarını çattı. Acaba

Hala mutfakta mısın?

Mutfakta, Vanderberg elinde bir demlik çayla masaya oturmuş, Bayan McBride'la sohbet ediyordu.

Julian'ın girişı üzerine uşak hızla ayağı kalktı. "Sizi uyandıramadığım için üzgünüm efendim, ama Leydi Elspeth daha fazla uyumak istediğini söyledi."

Julian onun açıklamasını bir kenara bıraktı. "Nerede o?" Vanderberg kararsızca Bayan McBride'a baktı.

Aşçı hamur yoğurduğu yerde doğruldu. "Leydimi kastediyorsanız, şafaktan önce ayrıldı."

"Sola." Julian kendisine bakan hizmetkârlara aptalca göz kırptı. Sonra döndü ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Elspeth'in odası aynen bıraktığı gibiydi; yatak toplanmamış, buruşuk çarşafklar arkaya atılmıştı. Onu bulmaya çok hevesliydi, odanın etrafına gerçekten bakmamıştı. Şimdi çantasının, yanında getirdiğı birkaç eşyayla birlikte kayıp olduğunu gördü; komodinin üzerinde duran tarak, yanındaki saç tokaları ve tabii ki Erik.

Köpeğin bu sabah onu merdivenlerin dibinde karşılamadığını hemen fark etmeliydi.

Gerçekten gitmişti.

Tüm olasılıkları kontrol etmesi gerektiğini söyleyen bir hisle kendi yatak odasına gitti. Boştu. Köpek yoktu. Gözlerinde güneş ışığıyla ona bakan tatlı bir kadın da yoktu.

Tam kapıya yönelmişti ki, yerinde olmayan bir şey dikkatini çekti. Lavabosunun üzerinde, tıraş bıçağının yanında bir kitap duruyordu.

Julian iki adımda ona ulaştı ve kitabın üstünde katlanmış bir kâğıt parçası gördü. Açarken gülümsedi. Ona bir veda notu bırakmıştı. Sonra okumaya başladı ve kaşları birbirine çatıldı.

Sevgili Julian,

Bir kargaşaya neden olmamak için en iyisinin erken kalkan otobüse binmek olduğunu düşündüm. Adders'ta seninle geçirdiğim zamandan çok keyif aldım. Sanırım bu kitap ilginizi çekecektir. İlk gece buldum. Umarım şimdiye kadar senden sakladığım için beni affedebilirsin.

-Elspeth

Julian kitabı yavaşça kaldırdı ve annesinin el yazısıyla yazılmış ilk satırı bulana kadar sayfaları çevirdi. Bunca zamandır ondaydı, ona yalan söylüyordu. Neşeyle, sonuçsuzca aramasına izin veriyordu.

Elspeth ona ihanet etmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ancak Leydi Uzun Burun ve Christina bir plan yapamadan, uzun boylu, zayıf bir peri karşılarında belirdi. Leydi Uzun Burun'un o güne kadar gördüğü en soğuk gümüş gözlere sahipti.
"Peri Kral, Sabinus'un gerçek aşkı tarafından yazılan mektubu okudu ve onunla tanışmak istiyor. Şimdi."
Christina büyük bir dehşet içinde Leydi Uzun Burun'a baktı....
-Lady Long-Nose'dan

"Yarın sabah yola çıkacaksınız," dedi Freya. "Kester seni İskoçya'ya götürmek için bir araba hazırladı ve senin için muhafızlar da tuttu. Her şey ayarlandı ama beni dinlemiyorsun, değil mi?"

Elsbeth suçlulukla başladı. "Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

Adders'dan döndükten sonra geçirdikleri iki günün ardından Harlowe Malikânesi'ne ancak o gün öğleden sonra varabilmişti. Artık akşam olmuştu, Freya'nın oturma odasında, yanan ateşin ısıttığı odada sadece iki kız kardeş uzanırken perdeler karanlık gökyüzüne karşı çekilmişti.

Elsbeth, Freya bunu planlıyor olsa bile odadan hiç çıkmak istemeyeceğini düşünüyordu. Ne de olsa Messalina'nın kardeşine ihanet ettiği için artık Fısıltılar'a geri dönemezdi ve Maighread'in günlüğünü nihayet bulduğuna göre onu İskoçya'ya götürmesi gerektiğinden hiç emin değildi. Bu ironik değil miydi? Görevini tamamlamış, yüzyıllardır olmasa bile onlarca yıldır kayıp olan bir hazineyi keşfetmiş, Bilge Kadınların umudunu ellerinde tutuyordu ama kıpırdıyamıyordu.

"Elsbeth?" Freya onu günümüze geri çağırdı. "Bir terslik var, biliyorum."

Gerçekten de yanlış bir şeyler vardı.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Elspeth boş boş. Plum koca kafasını kucağına itti ve Elspeth dalgınca onun başını okşadı.

"Yapmak mı?" Freya'nın sesi kızgındı. "Sadece döndüğünde günlüğü Cadılara nasıl sunacağın konusunda endişelenmen gerekiyor." Kaşlarını çatı. "Bu hiç kolay olmayacak. Belli ki Maighread'in yazdıklarını görmek istemiyorlar."

Evet. Evet, kesinlikle yapması gereken, her zaman yapmayı planladığı şey buydu, ama şimdi sorun şuydu... "Kester'la evlendiğinde nasıldı?" Elspeth yavaşça sordu.

Freya dönüp ona baktı. "Ne?"

Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Freya şimdi ona deliymiş gibi bakıyordu. "Ona aşık olduğunu nasıl anladın?"

"Bilmek mi?" Freya kaşlarını kırıştırdı. "Bir kere Kester beni dinliyor. Aynı fikirde olmasa bile düşüncelerim ve fikirlerimle ilgileniyor."

Elspeth biraz umutsuzca, "Bundan daha fazlası olmalı," dedi.

"Evet, doğal olarak," dedi Freya kuru bir sesle, "ama yatak maceramızı bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Elspeth sadece ona baktı.

Freya ayağa kalktı ve odanın köşesindeki dolaba doğru yürüdü. Dolabı açıp bir sürahi ve iki bardak çıkardı, sonra kanepeye dönüp ikisine de birer içki doldurdu.

Elspeth bardağını koklarken Freya, "Kanyak," diye açıklayarak dile getirilmeyen soruyu cevapladı. "Bayanların içmemesi gerekiyor, bu yüzden dolapta duruyor."

Elspeth bir yudum aldı ve boğazındaki sıcaklıktan dolayı iç çekti.

"Başta pek anlaşılmadık," dedi Freya. "Ran'ın sakat kalmasına yardım ettiğini düşünüyordum ve beni hatırlamamasından da pek memnun değildim." Homurdandı ve kadehinden bir yudum aldı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Ama sonunda birbirimizi keşfettik. Birlikte sahip olduğumuz şeyi dünyada hiçbir şeye değişmem."

Elspeth kaşlarını çatarak bardağına baktı. "'Birbirimizi keşfettik' derken ne demek istiyorsun?"

"Şey...", dedi Freya yavaşça, "sanırım birbirimizin kim olduğunu keşfettik demek istiyorum. Hayır, tam olarak öyle değil." Bir an düşündü ve sonra başını kaldırıp baktı. "Caitriona'nın eskiden evindeki gülleri hatırlıyor musun?"

Bahçe mi? Hani şu çiçek açtıklarında kat kat yaprakları açılan büyük, kabarık olanlardan?"

Elspeth başını salladı.

Freya düşünceli bir şekilde kadehini çevirdi. "Gülün dış yapraklarının tüm toplum olduğunu hayal edin - tanımadığınız herkes. Ve pistilin bulunduğu merkezin de sen olduğunu."

"Pistilin hangi kısım olduğunu asla hatırlayamıyorum," diye itiraf etti Elspeth.

Freya ona bir bakış attı. "Caitriona bunu sana kaç kere açıkladı? Pistil, tozlaştığında kuşburnuna dönüşen ortadaki kısımdır." Kız kardeşi içkisini bir kenara bıraktı ve ellerini birleştirdi. "Bunlar gülün dış kısmı, seni hiç tanımayan dünyaya karşı koruyan yapraklar." Parmaklarını yavaşça açtı. "İçeride daha fazla taç yaprağı var - onlar tanıdıklarınızı temsil ediyor. Sokakta selamlaştığınız ya da bir baloda konuşabileceğiniz insanlar. Sizi tanıyorlar ama muhtemelen en sevdiğiniz pudingin çilekli tart olduğunu söyleyemezler."

"Ohhh," dedi Elspeth, "anlamaya başlıyorum." Yine de gülün aşkla ne ilgisi olduğundan hâlâ emin değildi.

"Umarım öyledir," dedi Freya. "Ama unutmayın ki bunların altında daha da fazla taç yaprağı var." Elspeth'e alaycı bir ifadeyle gülümserken ellerini bıraktı. "Ellerimle gösteremem, o yüzden bu gülü tüm yaprakları birbirinin içinde kıvrılmış olarak hayal edin. Üçüncü katman en yakın arkadaşlarınız ve ailenizdir. Birlikte yaşadığınız insanlar. Birlikte büyüdüğünüz insanlar. Onlar sizi dıştaki iki yaprak grubundan daha iyi tanıyorlar, değil mi?"

Elspeth başını salladı. Halkalar içinde halkalar, her biri bir öncekinden daha küçük, her biri kendine daha yakın.

"Bu insanlar seni çok iyi tanıyor," dedi Freya. "Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığınızı, nasıl bir insan olduğunuzu biliyorlar. Ama son bir halka var." Burnunu kırıştırdı. "Hayır, yüzük değil. Belki de gülün tam ortasındaki pistilinizin yanında oturan ercik." Nedense yanakları pembeleşti ve gizlice gülümsedi. "Bu seni en iyi tanıyan kişi. Aklınızı, ruhunuzu ve kalbinizi bilen kişi. Kester benim için budur."

Elspeth bir an için Freya'nın sözlerini düşünürken hiçbir şey söylemedi.

Julian onu tanıyordu. Gülünün merkezindeki adam o olabilir miydi? Daha çok öyle olabileceğini düşündü. Nefesini tuttu. Ama eğer öyleyse

ilişkilerini çoktan mahvetmişti. Bencilce onun güvenini almış ve hiç düşünmeden ayaklar altına almıştı.

"Elspeth?"

Freya'nın sesindeki alarmı duyana kadar ağladığını fark etmemişti. "Ona ihanet ettim," diye hıçkırdı.

Freya her zaman hızlıydı. Belki de çok hızlıydı. "Julian Greycourt?"

Elspeth başını salladı. "O da oradaydı, Adders'daydı ve yakınlaştık. Çok yakın."

Freya'nın kollarının onu sardığını hissetti. "Onu onaylamıyorum, bunu biliyorsun ama üzgünüm."

"Ondan özür dilemem gerekiyor." Elspeth bunu biliyordu -onu terk ettiğinden beri biliyordu- ama kararlılığı artık kesindi.

Freya'nın başını salladığını hissedebiliyordu. "Belki de o gece Greycourt'ta neler olduğunu açıklığa kavuşturmalısın. Sen yokken Ran'dan aldığımız mektubu sana göstermedim. İnzivaya çekilmeye kararlı görünüyor. Eğer yapabilirsek bunu değiştirmek isterim."

Elspeth kendini daha kötü hissetti. Tüm bunların içinde en büyük kardeşini nasıl unutabilirdi? "Keşke yapabilsem-"

Sözleri, Freya'nın kucağına uzanmak için o anı seçmemiş olsaydı Elspeth'in kafasını uçuracak bir atışla kesildi.

Freya korkunç bir şekilde küfrederek ayağa kalktı ve kolundan çıkardığı uzun bıçağı salonun kapısının hemen önünde duran kadına fırlatırken bir Amazon gibi görünüyordu.

Bir çılgılık duyuldu ve ardından kadın yere yığılırken korkunç bir sessizlik oldu.

Gecikmeli olarak, Plum havladı.

Elspeth titreyerek ayağa kalktı ve yabancıya baktı ve dudağının yaralı olduğunu fark etti. Bıçak kadının boğazına saplanmıştı ve akan kana bakılırsa kadın ölmüştü. Elspeth yutkundu. "Bu çok iyi bir atıştı."

"Öyle değil miydi?" Freya hışımla sırttıktan sonra dudak büktü. "Bir tabancayla sadece tek bir atış yapabileceklerini hep unuturlar."

Kester koşarak odaya girdi. "Ne oldu?" Cesede baktı. "Kim?" Diz çöktü ve başını sallamadan önce parmaklarını suikastçinin boğazına bastırdı. "O öldü, her kimse." Yukarı baktı. "İyi misin, sevgilim?"

"Elbette," dedi Freya. "Elspeth'i öldürmek istiyordu." Başını eğerek cesedi inceledi. "Artık onun için endişelenmemize gerek kalacağını sanmıyorum. Yani..." Kocasına baktı. "Ondan kurtulmama yardım edeceksin, değil mi?"

Kester içini çekti. "Doğal olarak. Karım ne isterse. Yine de bir dahaki sefere salonunuzda birini öldürmeye karar verdiğinizde bana önceden haber vermenizi dilerim." Sesi sinirli geliyordu ama Elspeth onun Freya'ya gönderdiği küçük gülümsemeyi fark etmekten kendini alamadı.

Keşke Elspeth Julian'ın güvenini bu kadar kolay kazanabilseydi.

* * *

Ertesi gün Elspeth Julian'ı tekrar gördü.

St Martin-in-the-Fields'da Kester, Freya ve Holland ailesiyle birlikte oturmuş, Arabella Holland'ın Rookwoode Kontu ile evlenmesini izliyordu. Gelin, dirsekleri ve etekleri dantelli pembe elbisesiyle çok güzeldi; damat ise gümüş kadife elbisesi içinde çok şıktı.

"Çok romantik!" Regina Holland kız kardeşini izlerken kendinden geçmiş bir halde haykırdı. Yanında oturan nişanlısına döndü. "Bay Trentworth, gerçekten de güneşli bir sabah evlenmeliyiz. Güneş ışığının onları bir tablodaki gibi nasıl aydınlattığını görüyor musunuz?"

Bay Trentworth oturduklarından beri belki de beşinci kez, "Evet, gerçekten," diye mırıldandı.

Normalde Elspeth düğünü ilgiyle izlerdi. Londra'da ya da Bilge Kadınlar'ın dışında bir düğüne hiç gitmemişti. Ama dikkatini vermek için çaba sarf edemediğini fark etti. Güneşin aydınlattığı kilisede bile her şey gri görünüyordu.

Kilisenin arka tarafından bir tıkırtı duyuldu ve Elspeth ne olduğunu görmek için döndü. Arkasındaki insanların çoğu düğünü izliyordu elbette, ancak çoktan uykuya dalmış, çenesini göğsüne dayamış çiçekli bir adam vardı. Başka kimse etrafa bakmıyordu, belki de-

Elspeth'in kafasındaki karmaşa durmuştu, çünkü Julian'ın gözleriyle karşılaşmıştı. Kardeşi dışında tek başına kilisenin arka tarafında oturuyordu ve ona dik dik bakıyordu. Kadın yutkundu. Gözlerindeki soğuk ışığa rağmen ona duyduğu özlemin göğsünde yükseldiğini hissetti.

Elspeth etrafındaki tüm insanların farkında olarak öne doğru baktı. Ama dikkatle baktığında kimse ona aldırış etmiyor gibiydi. Bu en azından bir rahatlamaydı. Londra'ya döndüğünden beri Julian'ı aramıştı. Aramış ama bulamamıştı. Messalina ona Julian'ın kardeşiyle birlikte kaldığı bir hanın adresini vermişti ama Julian orada değildi. Sadece ondan özür dilemek istemişti. Aralarında başka bir şey olmasa bile, ona ne kadar üzgün olduğunu söylemeliydi. Kitabı bulduğunda neden ona vermemişti? O zamanlar mantıklı görünmüştü ama şimdi aptal olduğunu biliyordu.

Şimdi sadece bencil bir kadının haklılığını görüyordu.

Elspeth, Freya'nın fark etmeyeceğini umarak gözlerine bir mendil bastırdı. Endişelenmesine gerek yoktu.

Freya kaşlarını çatarak, "Kendinden çok memnun görünüyor," diye mırıldandı. "Sanki onunla evlenerek ona bir iyilik yapıyormuş gibi."

Elspeth gözlerini kırptırdı ve düğün çiftine baktı.

Arabella neredeyse sevinçten parlıyordu ve kocasına sanki o bir tanrı, kendisi de bir yalvarıcıymış gibi bakıyordu. Sanki onun için seve seve ölecekmiş gibi, öyle aşık ki.

Kont gelinine gülümsüyordu ama yüz ifadesi hoşgörölüydü ve Elspeth baktığı için biraz da kendini beğenmişti.

Kız kardeşi haklıydı. Birbirlerine olan saygılarında bir dengesizlik var gibi görünüyordu.

Ama uyum içindeki bir kadın ve erkeğin birbirlerine nasıl bakabileceklerini gerçekten anlıyor muydu? Julian'la sadece birkaç gün geçirmişti. Kendini çok önemli hissetmişti, varlığında sismik bir değişim olmuştu. Ama Julian için de aynı şey geçerli miydi? Şimdi ona bu kadar soğuk bakmasının bir önemi var mıydı?

Bu düşünce kalbinde bir sarsıntı yarattı, neredeyse gülün merkezine sahip olacaktı, o kadar değerli, o kadar nadirdi ki, ama onun yerine parmaklarının arasında ezmişti.

Seyirciler aniden ayağa kalktı ve Elspeth gecikmeli olarak ayağa kalktı. Gelin ve damat çoktan koridordan aşağı inmeye başlamışlardı. Yeni Rookewoode Kontesi sevinçle gülümsüyordu. Kont ise sanki uzun zamandır arzuladığı bir araziye satın almış gibi sırıtıyordu. Bir kez gördükten sonra, duygularındaki eşitsizliği unutmak imkânsızdı. Bunun farkına varmak onu inanılmaz derecede üzdü.

Düğün konukları yavaş yavaş kiliseden çıkmaya başladı, kalabalık

biraz itişip kakıştı. Elspeth bir an için Kester'in omzunun üzerinden tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir kadın yüzü gördü. Sonra bir beyefendi kımıldadı ve kadın gitti.

Elspeth kendi kendine kaşlarını çattı. Neredeyse- "İyi misin?" Freya Elspeth'in yanında sordu.

Elspeth başını salladı ama sonra başını iki yana salladı. "Bilge Kadınlar'dan birini gördüğümü sandım."

"Kim?" Freya hemen insan kalabalığını araştırmaya başladı. "Deidre Dungrave," dedi Elspeth yavaşça.

Freya'nın gözleri tekrar ona döndü. "Nemain mi?"

"Sanırım öyle." Elspeth yavaşça başını salladı. Etrafına bakmaya devam etti. Peşinde başka bir suikastçı daha mı vardı? Bunu umursamakta çok zorlanıyordu.

Freya nefesinin altında küfretti.

Kapıya vardıklarında Elspeth Freya'ya doğru eğildi. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Freya. "Karga Nemain' in nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Hâlâ Cadılara sadık olabilir mi?" Elspeth sordu. "Onu onlar göndermiş olabilir mi?"

Freya dudağını ısırdı. "Umarım öyle değildir."

"Elspeth'e ne fısıldıyorsun böyle?" Kester sormak için eğildi.

Kester Bilge Kadınlar'ı bildiği için Freya anlamlı bir şekilde, "Benim-diğer hayatım," diye cevap verdi.

Başıyla onayladı. "Düğün kahvaltısına katılacak kadar ara verebilir misin?"

Freya onun koluna girerek kocasına yaklaştı. "Sanırım bunu yapmak zorundayız, değil mi? Şimdi bizi arabaya götür lütfen. Elspeth'in açıkta olmasından hoşlanmıyorum."

Kester başını salladı. "Hemen."

Dükün arabası hemen köşeyi dönünceydi ama oraya varmaları birkaç dakika sürdü çünkü sadece düğün davetlilerinin değil, kontun hizmetkârlarının attığı bozuk paraları yakalamak için toplanan sıradan insanların arasından da geçmeleri gerekiyordu. Elspeth tüm bu süre boyunca sırtından aşağı ter boşandığını hissedebiliyordu.

Arabaya vardılar ve Kester şoföre yerleştiklerini haber vermek için tavana vurmadan önce arabaya bindiler.

Elsbeth, "Belki de Cadılar için başka işler yapıyordur," demeden önce arabanın uzaklaşmasını bekledi.

Freya düşünceli bir ifadeyle, "Belki," dedi. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Haglar dış dünyadan ayrıldıklarını ilan ettikten sonra olmaz."

"Neden **b a h s e t t i ğ i n i z i** sorabilir miyim?" Kester alışılmadık bir çekingenlikle sordu.

"Elsbeth'ten sonra olası bir ikinci suikastçı," dedi Freya açıkça.

Kester yüzünü buruşturdu. "Bilge Kadınlar hakkında ne kadar çok şey duyarsam, o kadar ölümcül görünüyorlar."

Freya kocasının elini okşayarak, "Sadece bazen," dedi.

Elsbeth kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Maighread'in günlüğüyle birlikte Bilge Kadınlar'ın yerleşkesine dönmek için henüz plan yapmamıştı. Tereddütlerinin bir kısmı, döndüğünde başkalarının da onu desteklemesini istemesinden kaynaklanıyordu. Diğer kısmı ise, itiraf etmeliydi ki, tamamen erteleme isteğinden kaynaklanıyordu.

Aslında yerleşkenin dışında yaşamayı daha çok seviyordu. Onun için yabancı bir dünyaydı, bu doğrudu ama çok fazla özgürlüğü vardı. Hayatının gidişatına onun adına karar verecek kimse yoktu. Dilediği gibi hareket edebiliyor, dilediği gibi insanlarla konuşabiliyor, dilediği gibi bir şeyler görebiliyordu. Londra'da yaşamayı seviyordu. Ve küçük, umursamaz bir parçası, İskoçya'nın uzak kuzeyi yerine burada olsaydı, belki Julian'la uzlaşmayı deneyebileceğini fısıldadı.

Her ne kadar olası olmasa da.

Araba durdu.

"Gidelim mi?" Kester aşağı inerek önce Freya'ya sonra da Elsbeth'e elini uzattı.

Rooke House'un binasına bakmadan önce eteklerini silkeleyerek aşağı indi. Klasikti ama kornişleri süsleyen abartılı buklelerde ve girişin üzerindeki büyük timpanumda barok bir hava da vardı.

Evin içi, çılgınca oyulmuş masalar, sandalyeler ve aynalar ve doğal olarak boyalı bir tavanla barok tarzında cömertçe döşenmiştir.

"Neden hep çıplak bebekler?" Elsbeth merak etti. "Ne var canım?" Freya dalgın dalgın sordu.

Konuklar, muhtemelen Kont'un atalarının portreleriyle kaplı bir yemek odasına buyur ediliyordu. Çiçekler ve tatlılarla çevrili gerçek boyutlu bir şeker kuğu, uzun masanın en önemli parçasıydı.

"Messalina ve Hawthorne şurada." Freya el salladı ve sonra masanın başına doğru ilerledi. "Ne yazık ki onlarla oturamayacağız. Sen çok yüksek rütbelisin, Kester."

Elsbeth etrafına bakındı. Julian düşündeyse, kahvaltıya da katılırdı herhalde? Ama onu göremedi. Morali bozuldu.

Elsbeth Freya'ya, "Ben gerekli olanı ziyaret edeceğim," diye mırıldandı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı kız kardeşi. "Deidre'yi görmüyorum ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmez."

Elsbeth döndü ve yemek salonunun bir köşesindeki gizli bir kapıya yöneldi. Hanımların kendilerini yenilemeleri için ayrılmış küçük bir odaya girdi. Neyse ki ilk kapının karşısında küçük bir koridora açılan başka bir kapı daha vardı.

Elsbeth dışarı çıktı.

Belki de Julian kahvaltıyı atlamaya karar vermişti. Ya da diğer erkek konuklarla birlikte bir yerlerde olabilirdi. Beyefendiler böyle durumlarda istediklerini yapmakta çok daha özgürdü. Damadın şerefine kadeh kaldırıyor bile olabiliyorlardı.

Oh, bu aptalca bir işti.

Ama kendini durduramadı. Onunla konuşmak, gri gözlerini görmek ve dikkatinin üzerinde olduğunu bilmek için sadece bir şans daha.

Aşk korkunç bir ıstıraptı.

Elsbeth kimseyle karşılaşmamayı umarak koridorda parmak uçlarında ilerledi. Bir sonraki koridorun dolu olup olmadığını görmek için köşeden bakıyordu ki omzunda bir el hissetti.

Karanlık bir odaya çekildi ve etrafında döndü.

Julian ona ters ters baktı. "Bana söylediğin her şey yalan mıydı?"

* * *

Onu St Martin-in-the-Fields'da gördüğünden beri öfkeliydi, o kadar gösterişsiz oturuyordu ki, görkemli saçları kalabalık kilisede bir fener gibi göze çarpıyordu. Hayır, ondan önce bile. Adders'daki mektubunu keşfettiğinden beri. Sürünen, kin dolu, umutsuz bir öfkeydi bu.

Nasıl yapabildi?

Oda karanlıktı, ama onun genişlemiş gözlerinin akını görebiliyordu.

"Çok üzgünüm, Julian."

Adam kadının omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Neden?"

"I..." Boğazını temizledi. "Yani, sanırım tanıştığımız andan itibaren sana yalan söyledim, ama bunun nedeni Maighread'in günlüğüydü. O-o -Benim için önemli." Dudaklarını yaladı ve fısıltıyla, "Belki de fazla önemli, çünkü senin yerine ona öncelik verdim," dedi.

"Bana güvenebilirdin." Onu sarsmak istiyordu. Neden şimdi, çok geç olduğunda özür dilesin ki?

"Yapmalıydım," diye hemen kabul etti. Gözleri çok üzgün görünüyordu ama onlara güvenebilir miydi? "Bu benim hatamdı. Ama... ama kesinlikle sen de bana yalan söyledin, hiç değilse ihmal ederek. Benden sır saklıyorsun."

"Bu daha önceydi," diye homurdandı, kendini ona ifşa ettiğinin farkındaydı. "Adders'da birlikte olmadan önce, sana ailemden ve tehlikeye ne kadar yakın olduğumuzdan bahsetmeden önce, ayaklarının dibinde diz çökmeden önce."

Dudağını ısırды ama onun öfkesi karşısında cesurca devam etti. "Ya Ran? Sanırım o gece ne olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Onu dövmeye yardım ettin mi? Geri çekilip başkalarının senin yerine iş yapmasına izin mi verdin?"

Sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Suçluluk duygusu neredeyse onu eziyordu. Sonuç olarak sesi alçak ve sertti. "Dikkatleri kendi yalanlarından başka yöne çekmeye çalışıyorsun."

"Oh," diye nefesi kesildi. "Ben asla-"

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?" Göğsü parçalanıyormuş gibi hissetti. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydum?"

"Julian," diye fısıldadı, çok tatlı, çok yumuşak bir sesle, "özür dilerim. Annenin kitabını asla saklamamalıydım. Ama görüyorsun, Maighread'in günlüğünü bulmam gerekiyordu ve annenin kitabı bulunduğu kalmama izin verip vermeyeceğinden emin değildim. Seninki senin için ne kadar önemliyse benim arayışım da benim için o kadar önemliydi."

"Öyle miydi?" diye hırladı. "Kız kardeşlerin tehlikede mi?"

Nefes aldı, gözleri şok olmuş gibi irileşmişti ve bir an hiçbir şey söylemedi.

Sevinmişti. Onun şok olmasını, kendisine yaptığı haksızlığın farkına varmasını istiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, otoriter tanrıçası alçalmıştı. "Kız kardeşlerin günlükten daha önemli. Ben bir aptaldım. Ama Ran-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Burada olmaz." Artık Adders'da değillerdi. O rüya paramparça olmuştu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Düşündüm ki..."

"Ne?" diye acı acı cevap verdi. "Ne düşünüyordun?" Dışarıdaki koridordan hızla geçen ayak seslerini ve daha uzaktan yemek odasından gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordu. Burada çok uzun süre kalmışlardı.

Julian Elspeth'in elinden tutarak onu kapıya doğru sürükledi.

"Julian, bekle," diye itiraz etti Elspeth, çok yüksek sesle.

"Sus," diye tısladı. "Partiye dönmemiz gerekiyor."

"Hayır," diye itiraz etti. "Burada biraz daha kalamaz mıyız?"

Çok geç, çok geç, çok geç. Sahip oldukları her şey harabeye dönmüştü. Kapıyı yavaşça açtı. Tanrı'ya şükür, koridor boştu. "Git."

Işığın altında onun isyankâr yüz ifadesini görebiliyordu. Şu anda bile kalbi korkuyla çarparken, onu kollarının arasına almak ve mantıklı düşünene kadar öpmek istiyordu.

Ta ki kadın yalanlarını bırakıp onu öpene kadar.

Ama o an geçmişti. Artık onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Elspeth koridora adım attı ve gitti.

Julian bir süre daha bekledi ve sonra ters yöne doğru yürüdü. Neredeyse yemek odasına varmıştı ki Rookewoode Kontu Leander Ashley ile karşılaştı.

"Greycourt," diye haykırdı yeni evli adam. "Tam da görmek istediğim adam."

Julian kendini toparladı. "Tekrar tebrikler. Gelininiz çok güzel."

"Öyle, değil mi?" Rookewoode sırttı. "Ama sakıncası yoksa sizinle iş konuşmak istiyorum."

"Kontesiniz sizi özlemeyecek mi?"

Rookewoode yeni karısının endişelerini elinin tersiyle itti. "Sadece bir dakikalığına. O aldırılmaz. Çalışma odama gel. Hemen şurada."

Kont koridorun sonundaki bir odayı gösterdi. İçeride perdeler çekildi ve ateş yakıldı.

Rookewoode, Jacobean dönemine ait, ağır ve sağlam bir masaya benzeyen bir şeye yaslandı. "Şimdi, Lord Amiral Swanson'la konuştum ve yaşlı adam annenizin sözlerini okuyunca kan portakalı rengine döndü. Windemere'in yaptığı pek çok şeyi görmezden gelebilirdi ama cinayet -kardeşinin karısını öldürmek- bambaşka bir konuydu. Swanson'ın orada felç geçirip düşebileceğini ve o zaman bizim

planları var mı?" Kont alaycı bir yüz ifadesi takındı.

"Ama yaşlı çocuk toparlandı ve sonraki bir saat boyunca Windemere'e atıp tutmaya ve küfretmeye devam etti. Hiç böyle sözler duymamıştım. Ama tabii ki donanmadaydı."

"Güzel." Julian dalgın dalgın başını salladı. Aklı hâlâ Elspeth'teydi. Ayrıldıkları gün. Kilisede ona attığı o masum bakış. Ama o masum değildi, belki de hiç olmamıştı. Böyle düşünmesi bile kendi kör aptallığıydı. Elspeth onu eski bir iskambil kâğıdı ustalığıyla idare etmişti.

"Pek heyecanlı görünmüyorsun," diye düşüncelerini böldü Kont, gözleri fazlasıyla zekiydi. Rookewoode'un olayı buydu; ani bir söz ya da algılama eylemiyle sizi şaşırtana kadar dikkatsiz bir haydut gibi davranırdı. "Seni rahatsız eden ne, Jules?"

Julian başını salladı. "Bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Onu yakaladığımızı biliyorsun," dedi Rookewoode. "Amcan, annenin kendi el yazısıyla yazdığı cinayet suçlamasından kaçamaz. Parlamento önüne asla çıkarılmayabilir ama mahvoldu."

Julian'ın bildiği bir şey vardı. Sonunda amcasına karşı kazanmanın eşiğindeydi ama yine de tek düşünebildiği Elspeth ve onun ihanetiydi.

Onu kaybetmekten.

Julian doğruldu. Elspeth'e hiç sahip olmamıştı. Bu kendi hayal gücünün bir yanılgısıydı. Bunca zamandır onu kendi çıkarları için kullanıyordu.

Rookewoode'a ciddiyle baktı. "Teşekkür ederim. Sizin bağlantılarınız olmadan bunu başarabilir miydim bilmiyorum."

Rookewoode omuz silkti. "Sadece biraz daha fazla zaman alırdın. Sonu yine aynı olurdu." Ama kont sırtıttı, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Kahvaltıya dönelim mi?" Julian sordu. "Size ve kontese kadeh kaldırmak isteyeceklerdir."

Kont neşeyle, "Ben ayrılmadan önce başlamıştım bile," diye cevap verdi. "Ama evet, hadi dönelim. Yaşlı kadın akrabalarımızı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz." Abartılı bir korku titremesi taklidi yaptı.

İçeri girdiklerinde yemek odası gürültülüydü, insanlar komşularıyla konuşuyordu. Gelin Rookewoode'u gördüğünde yüzü aydınlandı ve

ona sırtıarak baktı. Julian masanın biraz aşağısında, gelin çiftten uzakta, kendisine ayrılan yere doğru ilerledi. Otururken Kester'in ölçen gözlerini yakaladı ve Julian aceleyle -suçlulukla- başka tarafa baktı. Elspeth haklıydı. Gerçeğı hak ediyordu.

* * *

Elspeth ertesi gün öğleden sonra bir parça kekle uğraşırken Freya sordu: "Dün düğün kahvaltısında ne oldu? Bana hiçbir şey anlatmadın ve ben oldukça sinirliyim."

Freya'nın salonunda oturuyorlardı, güneş pencerelerden içeri giriyordu, Plum uyur gibi yaparken Daisy kulaklarına vurarak diğer köpeğı oynatmaya çalışıyordu. Elspeth ve Freya'nın önünde bir tepsi dolusu kek, turtalı ve tuzlu küçük turtalar duruyordu ve her şey mükemmel olmalıydı.

Ama Julian onu kovmuştu ve Elspeth'in bunu nasıl düzelterceğıne dair hiçbir fikri yoktu. Ya da düzelterbileceğini bile.

Omuzları çöktü. Dünkü kahvaltıda çok sinirlenmişti. Her şey umutsuz görünüyordu.

"Elspeth?"

Kız kardeşine baktı. "Evet?"

"Ne oldu canım?" Freya başıyla tabağı işaret etti. "O zavallı tohumlu keki mahvettin ama sana bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Benim favorim değil." Elspeth tabağındaki kırıntılara bakarak burnunu kırıştırdı ve tabağını bir kenara koydu.

"Peki bu sabah kahvaltıda mezgıt balığı?" "Şey, *balık*."

"Balığı seviyorsun." Freya ona sert bir bakış attı. "Dün gece yemekte jambon ve patatese dokunmadın ve bir dilim elmalı tartı reddettin. Elmalı tart, Elspeth."

Elspeth iç çekti. Kız kardeşlerin sorunu çok fazla gözlemci olmalarıydı. Ve burunlarını başkalarının işlerine sokmaktan çekinmezlerdi.

Freya dudağını ısırıldı. "Sevgilim, seni rahatsız eden bir şey var. Lütfen söyle bana." Ve çok fazla önemsedı.

Elspeth parmaklarını kucağında birbirine doladı. "Korkarım ki

oldukça aptalca bulacağın bir şey."

Freya başını eğdi ve bekledi. Ve bekledi.

Çıldırııcı. Freya her zaman Elspeth'i konuşturma yeteneğine sahip olmuştu. "Julian Greycourt'a aşık oldum."

Freya çay fincanını düşürdü.

Elspeth minnetle, "Ah canım," diye haykırdı, "bir hizmetçi çağırmalıyım."

"Hayır." Freya elini uzatarak onu durdurdu. "Şimdilik dökülmeyi bırak. Biraz daha konuşalım."

Elspeth biraz somurtkan bir şekilde yerine oturdu.

Freya çok dikkatli bir şekilde, "Bazen bir kadın bir erkekle yattığında, kendini bu eylemin duygusuna kaptırır," dedi. "Burada da böyle bir durum söz konusu olabilir mi?"

"Yatakta yaptıklarımızdan çok keyif aldım." Elspeth gözlerini kapadı ve anıları dikkatle bir kenara itti. "Ama onu sevmemin nedeni bu değil. Julian çok gururlu bir adam. Ailesine çok değer veriyor, belki de çok fazla. Yoğun bir şekilde seviyor ve ben buna hayranım. O kadar çok şeyi seviyor ki -kitaplar, köpekler, tatlılar- ve yine de sevdiklerini gizliyor çünkü onları zayıflık olarak görüyor. Patates soymayı bilmez ama benim için denedi. Sözleri o kadar keskin olabilir ki kesebilir, ama içinde o kadar yumuşak ve şefkatlidir ki sonunda kanayan o olur." Gözlerini açtı ve çaresizce kız kardeşine baktı. "Onu seviyorum. Ve sanırım o da beni sevmiş olabilir."

Freya mırıldandı. "Ama?"

"Ama ben özür diledim ve o bunu kabul etmeyecek." Elspeth sesinin gözyaşlarıyla kalınlaştığını hissetti. "Güven onun için belki de en önemli değer ve ben bunu kırdım."

Bir hıçkırık onu ürpertti ve Freya aniden onun yanında, kollarını Elspeth'e dolamıştı.

"Seni ağlattığı için onun bağırsaklarını deşeceğim," diye hırladı Freya.

"Hayır," diye soludu Elspeth, kız kardeşinin verdiği mendili gözlerine bastırarak. "Yapamazsın. Onu seviyorum ve bana kızgın olması gerçekten benim hatam. Yalan söyledim. Ve ondan önemli bir şey sakladım, böylece Adders'ta daha uzun süre kalıp günlüğü arayabilecektim."

"Bu eserin kötü adamının sen olduğuna inanmayı reddediyorum," dedi Freya şiddetle.

"Ben kesinlikle kadın kahraman değilim." Elspeth başını kaldırıp Freya'nın tavanına baktı,

gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. "Kötü adam ya da kahraman olduğunu düşünmüyorum. Sadece o benim gibi hissetmiyor. Beni karşılıksız sevmiyor ve"-bir hıçkırık onu yakaladı, sesi kırıldı-"ve ben onsuz yaşamak zorundayım. Ve Freya, *nasıl* yaşayacağımı bilmiyorum."

Duyguları yine onu ele geçirdi, üzüntü ve gözyaşları nefesini kesmesine neden oldu. Göğsündeki bu ağrı dayanılmazdı. Haftalar önce Julian'la konuşmamışken neden böyle bir acı hissetmeliydi? Onunla hiç tanışmamış, hiç konuşmamış, hiç gülmemiş, ağzını kendi ağzında hiç hissetmemiş gibi davranamaz mıydı?

Ama aşk kalbe bulaşan bir enfeksiyon gibiydi; bir kez yerleşti mi temizlenemezdi, tedavi edilmeden yerleşir, tüm vücut onunla zonklayana kadar etkisini sürdürürdü.

Ta ki bu yüzden ölene kadar.

Elspeth daha sonra Freya'nın kollarında ne kadar kaldığından emin değildi, gözyaşları ve kederle yıkılmıştı ama sakinleşmeye başlamıştı. Kaşınan gözleri ve kızarmış yanaklarıyla gevşek gevşek oturmaya.

Sonra kapı açıldı.

Messalina aceleyle içeri girdi. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Bunu bir saat önce Leydi Greenhill'in salonunda öğrenene kadar bilmiyordum. I..." Kısa bir süre durdu, onları görünce gözleri büyüdü. "Oh, zaten duymuşsunuzdur. Çok özür dilerim."

"Neyi duydun?" Freya sordu. "Ne için üzgünsün?"

Elspeth dik oturdu, ıslak mendili hâlâ burnuna bastırıyordu.

Messalina gözlerinde acıma duygusuyla onu izliyordu. "Kardeşimin yatak odasında alışılmadık zevkleri olduğu söyleniyor. Seni baştan çıkarmış, Elspeth."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne yapacağım ben?" Christina inledi. "Ya periler beni de alıkoyarsa?"

Leydi Uzun Burun perinin dudaklarını göremeyeceği şekilde döndü ve fısıldadı, "Gitmelisin. Sabinus'un hayatı buna bağlı olabilir.

Al." Mektuplarından birini Christina'nın eline tutuşturdu. "Daha fazla şiir isterse bunu Peri Kral'a ver."

*Bunun üzerine Christina, "Lütfen, benimle gelmelisin!" diye feryat etmeye başladı...
-Lady Long-Nose'dan*

Quinn, Lord Mulgrave'in sabahın erken saatlerinde Londra'dan ayrıldığını görmüştü ve öğleden sonra Julian'ı meşgul eden de bu haberdı. Lucretia'dan iyi ya da kötü hiçbir haber almamışlardı. Julian bunun yakalanmadığı anlamına geldiği konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Ama o zaman Mulgrave neden Londra'yı terk etsin ki? Onu kendisi aramak için mi? Pek güven verici bir düşünce değildi.

Londra'da yürürken, Julian Mulgrave'in peşinden kendisinin mi gideceğini yoksa Quinn'i mi göndereceğini kendi kendine tartıştı. Belki de bu yüzden Opal'ın Kahve Evi'ne gelene kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti.

O içeri girdiğinde kafalar döndü. Birkaçı bir şeyler mırıldanmak için komşularına yaklaştı.

Bir adam ona sırttı.

Julian hakkında konuşulduğu hissinden sıyrıldı. Lekeli şöhretinin dillere düşmesi ilk kez olmuyordu. Augustus, Julian ve Quinn'i Londra'ya ilk getirdiğinde bunu görmüş ve herkesin Ran'ın dövüldüğünü bildiğinden ve onu suçladığından emin olmuştu.

Julian tankardını aldı ve köşedeki masaya getirdi. Archway zaten yakındaki ocağın yanında oturuyordu ama Julian otururken ayağa kalktı.

Archway şapkası ve sopasıyla uğraşırken başını çevirip bakmadı ama Julian onun mırıldandığını duydu. "Burada olmaz, şimdi olmaz. Para paradır, ama seninle birlikte görünemem. Senin tuhaflıkların kapalı kapılar ardında kalmalıydı."

Julian diğer adam giderken dönmedi. Gözünü kırpmadı ya da bir şey duyduğunu belli etmedi ama duyuları aniden alevlenmişti. Yanındaki fısıltıların tıslaması, odanın öbür ucundan gelen kıkırdamalar, kesilen bir kahkaha.

Tuhaflıklar.

Bu onun en büyük korkusunun gerçeğe dönüşmesiydi.

Kafasındaki çarpıntıyı, kanının akışını, köşeye sıkıştığında kaçmak için duyduğu hayvani arzuyu duyabiliyordu. Ama kaçmak sadece bir yırtıcıyı kovalamaya iterdi. Julian kendine bir yudum kahve içirdi, sıvının tadı kaynamış bulamaç gibiydi. Yavaşça bir gazete açtı ve ne yazdığı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bir köşe yazısını okuyormuş gibi yaptı. Bunu yapabiliirdi. On ya da on beş dakika bekleyebilirdi. dakikalar. Onlara korkmadığını gösterdi.

Ama omurgasından aşağı süzülen ter damlalarına engel olamıyordu. Kaç kişinin onu izlediğini görmek için başını kaldırıp bakma isteğini sürekli bastırmak zorundaydı.

Bir yudum daha.

Bunu yapabiliirdi.

Bunu yapardı.

O bir Greycourt'tu ve bu adı ne kadar lekelemiş olursa olsun, gururla taşıyordu.

Böylece Julian oturdu ve midesi ekşimesine rağmen yudumladı ve bardağı bittiğinde kâğıdı yavaşça katlayıp ayağa kalktı.

Herkes. Herkes onu izliyordu; dolgun peruklu yaşlı bir adamdan, üç kuruşa ayak işlerini yapan çocuğa kadar herkes bir köşede alay ediyordu.

Julian duraksamadı, tereddüt etmedi ya da bakışların farkında olduğunu gösteren herhangi bir işaret yapmadı. Şapkasını başına yerleştirdi ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Sararmış dişleri olan bir adam "Dizlerinin üstünde mi seviyorsun?" diye mırıldandığında neredeyse oraya varmıştı.

Julian döndü ve soğuk bakışlarının ardında sekiz nesillik bir aristokrasiyle aşağıya baktı. "Affedersiniz?"

"Dedim ki...", diye başladı adam ama Julian'ın buz gibi bakışları altında sustu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı ve masasına geri döndü.

Julian ne demek istediğini açıkça anlatabilmek için bir süre daha adamı izledikten sonra, "Gerçekten de," dedi.

Dışarıda rüzgâr köşeleri kırbaçlıyor ve Windemere Evi'ne doğru dönerken yüzünü yakan yağmur püskürüyordu, çünkü söylentiyi bu kadar hızlı yayabilecek güce sahip tek bir kişi vardı.

Dük nereden biliyordu?

Julian her zaman olabildiğince ketum davranmış, neredeyse takıntı derecesine varmıştı. Mümkün olduğunca kimliğini gizlemiş ve işlerini Londra yerine Adders'da yürütmüştü. Satın aldığı kadınların sadece referansla alındığından ve iyi para ödendiğinden emin oluyordu. Adders'da sadece üç hizmetçi vardı: hizmetçi, Bayan McBride ve Vanderberg.

Kurallarını çiğnediği tek an Elspeth'le olanıydı.

Bu... bu tesadüf olmalıydı. Evet, kitap hakkında yalan söylemiş ve onu seviştikleri yatakta soğukta bırakmıştı. Ama ona bu şekilde ihanet etmek o kadar aşağılık bir şeydi ki, Elspeth'in bunu yaptığını anlayamıyordu. O çok nazik, çok tatlıydı. Ama eğer o değilse, geriye sadece yıllardır onunla birlikte olan hizmetçiler kalıyordu -Vanderberg ve Bayan McBride onlarca yıldır.

Vanderberg olmalı. Uşak Londra'daydı, Elspeth'i Adders'da görmüştü ve bunca yıldan sonra Julian'ın taşrada neler yaptığına dair bir ipucundan daha fazlasına sahipti.

Bu düşünce ona acı verdi, daha fazla acı. Kahvehane bir savaş alanında mücadele etmek gibiydi ve henüz baş düşmanı ile tanışmamıştı bile.

Hainin olabileceği başka kimse yoktu. Vanderberg değilse, o zaman kim? Bayan McBride ya da adı her neyse, ikisi de Dydle'dan hiç ayrılmamış olan hizmetçi kız mı?

Ya da Elspeth.

Eğer Elspeth ona bu şekilde ihanet ettiyse, asla iyileşemezdi.

Julian başını salladı. Windemere Evi görüş alanındaydı ve kendini zırlandırmalıydı. Sonunda ona kimin ihanet ettiğinin bir önemi yoktu.

Kimseye güvenemezdi.

Aklında bu düşünceyle Julian Windemere'in kapısını çaldı.

Johnson kapıyı açtı ve Julian'ı görür görmez ağzı kötü bir alaycı ifadeyle çarpıldı. "Ne istiyorsun?"

Julian cevap verme zahmetine girmedi. Uşağı kenara itti ve yürüdü.
içinde.

"Şimdi!" Johnson arkasından bağırdı ama Julian durmadı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve koridordan amcasının odasına doğru ilerledi.
çalışma.

Kapıyı iterek açtığı anda Augustus'u peruklu ve yarım ay gözlüklü bir
adamlarla görüşürken buldu.

Diğer adam sıçradı ama Augustus sadece gülümsedi ve sümüksüklüböceklerle
beslenmiş, kendinden memnun bir kertenkele gibi sandalyesinde arkasına
yaslandı.

Dük, "Yeğenime aldırmamalısınız, Doktor," dedi. "Sinirli bir mizacı var
ve doğal olmayan dürtülere eğilimli."

Doktor nefesini içine çekerek gözlüklerinin üzerinden Julian'a baktı.
"Bu...?"

Augustus mide bulandırıcı bir acıma duygusuyla başını salladı. "Hakkında bir
şeyler duyduğun.
Evet."

Doktor öksürdü ve ayağa kalktı. "O halde sizi daha fazla rahatsız
etmeyeceğim, Majesteleri, çünkü... şey... ilgilenmeniz gereken aile
meseleleriniz var. Talimatlarımı majestelerinin hizmetçisine bırakacağım.
Düşes büyük ihtimalle bir leydinin hassas midesine uymayan bir şey yemiştir.
Eminim kısa sürede iyileşir. İzninizle?"

Doktor kapıdan çıkarken dük nezaketle başını salladı.

Julian kasıtlı olarak bir sandalyeye oturdu, amcasına bakmadan önce
şapkasını ve bastonunu dizlerinin üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Kazandığını
sanıyorsun. Ama kazanmadın." "Hayır mı?" Augustus güldü. "Benim açımdan
kesinlikle zafer gibi görünüyor
görüş. Utanç verici sapkınlıklarınız Londra'daki herkes tarafından biliniyor.
Yakında tüm İngiltere'de. Bu dedikodu çok lezzetli! Kadınların ayaklarını
yalamaktan hoşlanan bir dükün yeğeni mi? Aşağılanmadan ayakta bile
duramayan biri mi?" Küçümsedi. "Evlat, bu tür şeylerden hoşlandığını
bilseydim, benimle yaşarken seni eşek sudan gelinceye kadar döverdim.
Sanırım ikimiz de bundan zevk alırdık."

Sözler Julian'ın beklediğinden başka bir şey değildi. Kendi zihninde
yıllarca hayal ettiği şey. Artık pek önemi yoktu. Bu neredeyse bir tür
rahatlamaydı: sırrı havadaydı, onu geri almak ya da durdurmak mümkün
değildi. Bu felaketi düzeltmek için yapabileceği, söyleyebileceği ya da umut
edebileceği hiçbir şey yoktu.

Neredeyse özgürleştiriciydi.

Bu düşünceyle Julian rahatladı ve yaşlı adama gülümsedi. "Hikâyeler. Basit hikâyeler. İtibarım mahvoldu, evet. Bir daha asla sosyetenin sularında yüzemeyeceğim, ama bu küçük bir kayıp, sanırım." Omuz silkti. "Ne de olsa zamanımı başka şeylerle değerlendirebilirim. Okuyabilirim. Seyahat edebilirim. Oh, ve iş yapabilirim. Çünkü bir erkeğin iş yapabilmesi parayla ilgilidir, kişisel meselelerle değil."

Augustus sırtarak parmaklarını masaya vurdu. "Elbette. Ama yatırım yapacak para olmadan iş yapmak neredeyse imkânsız. Sizde çok az olan bir şey."

"Doğru." Julian alaycı bir hayranlıkla eğildi. "Ne kadar bilge olduğunu unutmuşum amca. Ama sanırım bir erkeğin iş yapmak için sahip olması gereken bir şeyi daha unuttun."

"Bana işle ilgili düşüncelerini anlat yeğenim. Yıllar boyunca ne kadar az şey yaptığın düşünülüğünde, çok fazla fikrin olmalı."

"Evet," dedi Julian hafifçe, "seni buna inandırmak için çok uğraştım."

Augustus sustu.

"Ama sorunuza gelince..." Julian dudaklarında vahşi bir gülümsemenin genişlediğini hissetti. "Sanırım bir adamın itibarının iş için hayati önem taşıdığını kabul edersiniz. Örneğin bir beyefendi baldızını zehirleyerek öldürse ve gerçek ortaya çıksa...?"

Dük boğuldu ve Julian bir an için onun felç geçirebileceğini düşündü. Sonra yaşlı adam, "Ne? Ne yaptın sen?"

İlgisizmiş gibi bile davranamadı.

Julian ellerini iki yana açtı. "Geçen haftayı iş ortaklarınızla konuşarak geçirdim. Onlara annemin bıraktığı ve onu nasıl öldürdüğünüzü anlatan notları gösterdim. *Senin* sırrının da ortaya çıktığını duymamış olmana şaşırdım."

Augustus tükürmeden önce bir süre çılgınca baktı, "Mary. Kaltak annen çok sinsiydi."

Julian ayağa kalktı. "Annem hiçbir zaman senin dediğin gibi biri olmadı, ama son derece zeki bir kadındı. Evet. Ne yaptığınızı fark etti. Ne yaptığınızı fark etti ve bulmam için bana kanıt bıraktı. Gerçekten, senin çöküşünün yazarı o."

Gitmek için döndü.

"Bekle!" Augustus bağırdı.

Julian arkasına dönüp baktığında amcasının oturduğu yerden yarı kalkmış, ağır ağır masaya yaslandığını gördü, yüzü kıpkırmızı bir öfkeyle doluydu. "Evet?"

Dük, "Kime söyledin?" diye sordu. "Kim bilir?"

"Herkese," dedi Julian. "Seninle iş yapan tüm beylere tam olarak ne yaptığını açıkladım. Artık iş yapmadıklarınıza bile. Ne de olsa bir adamın itibarı iş dünyasındaki ilk para birimidir. O olmadan mı?" Julian omuz silkti. "Beş parasız da kalabilirsin."

Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

* * *

Julian o akşam gölgelerden memnun bir şekilde Whispers'a doğru yola çıktı. Bundan sonra şehri terk edecek, Lucretia'ya yardım edecek ve yaralarını saracak bir yer bulacaktı. Ama önce onunla yüzleşecekti.

Whispers'a giden merdivenleri koşarak çıktı ve kapıyı yumrukladı. Kapı açıldığında Hawthorne ortaya çıktı.

"Elspeth nerede?" Julian sordu.

Hawthorne kaşlarını kaldırdı. "Kütüphane."

Doğal olarak.

Julian merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Bunun bitmesini istiyordu. Bitmesini. Ve sonra bir şekilde onun güneş ışını gülümsemesini ve gülen gözlerini unutacaktı.

Kütüphanenin kapısını açtığında Elspeth'i yerde tek başına otururken buldu ve bir an için kalbi sıkıştı. Tıpkı Adders'a baktığı gibi bakıyordu.

Sadece Adders'ı geride

bırakmışlardı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Elspeth başını çevirip ona baktı. "Ne yapmak?"

Gözlerini tam olarak görebilmek için yanına çömeldi. "Bana ihanet et. Tekrar. Sana emanet ettiğim sırrı tüm Londra'ya anlattım."

Gözlerini hızla kırptırdı. "I-"

Üst dudağı kıvrıldı. "Aurelia'yı Ran'ın öldürmediğini sana söylemediğim için suçluluk duyduğumu düşünmek."

"Sen ne?" Şaşırmış görünüyordu.

Başını salladı. "O oraya varmadan önce ölmüştü. Cesedini gördüm."

Kadının gözlerinde yükselen öfkeyi görebiliyordu. "Tüm dünyaya onun

bir katil, ve sen daha iyi biliyordun? Başından beri?" "Evet."

Ona bir tokat attı ve darbenin şiddetiyle yüzünü çevirdi. "Ran senin yalanların yüzünden münzevi oldu! Ona nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

Ona baktı, o kadar yakınına eğildi ki burunları neredeyse birbirine değecekti. "Nasıl. Nasıl. Sen?"

"Söylemedim!" diye bağırdı. "Adders'tan kimseye bahsetmedim. Neden kimseye I?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Saf kötülük mü?"

Başını geriye doğru salladı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Tereddüt etti, belki de sadece bir saniyeliğine.

Ama o yakaladı. "Yapamazsın."

Gözlerini kaçırdı. "Bana ihanet ettiğini biliyorum. Sadece kendimi Buna inan."

"Buraya gel," dedi.

Ve kendini onun bakışlarından ayıramadı. Ona doğru geldi.

Birlikte oturup bir süre sadece nefes aldılar ve adamın buradan nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Çok yorulmuştu.

Dudaklarını yaladı. "Aurelia'nın öldüğü gece neler olduğunu anlat bana."

Güldü, sert bir hava esintisi. "Bilmiyorum, tam olarak değil. Belki annemin notları bana bir şeyler anlatır diye düşünmüştüm. Aurelia'nın nasıl öldüğünü bildiğini ve amcamı bu işe bulaştırdığını." İçini çekti. "Sanırım aklımın bir köşesinde, beni bir şekilde daha az suçlu kılacak bir bilgi arıyordum."

Ran hakkındaki gerçeği dünyadan sakladığını bile bile neden ona bir daha dokunmak istesin ki? Onu rahat bırakmalıydı.

Ama kadın onun elini tuttu ve her nasılsa, eli onunkinin yarısı kadar olmasına rağmen, adam ondan uzaklaşamadı.

"Açıklaman gerekiyor," dedi nazikçe. "Ne oldu?"

"Zaten bir fikriniz olmalı," diye yanıtladı sabırsızca. O gece hakkında konuşmaktan hoşlandığını mı sanıyordu?

Başını iki yana salladı. "Yapmayacağıma yemin ederim."

Gözlerini kapattı. "Kardeşin, kız kardeşimi öldürdüğü için neredeyse ölene kadar dövüldü ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım."

"Neden olmasın?"

Ona yorgun bir bakış attı.

Elini nazikçe salladı. "Gerçekten, Julian. De Moray versiyonunu duydum. Aurelia'nın kardeşimi evinize çektiğini, orada öldüğünü ve bu yüzden dayak yediğini. Şimdi de seninkini duymak istiyorum."

"Bence Greycourt hikâyesi zaten çok iyi biliniyor," dedi acı acı. "Augustus bundan emin oldu."

Başını salladı. "Ama senin hikayeni hiç duymadım. Senin dudaklarından değil."

Bir an için sadece güneş ışığında sürüklenen zerrelere baktı. Bu aptallıktı. Tüm dünya hikâyenin iskeletini biliyordu. Neden tüm o korkunç geceye kas, kan ve deri verelim ki?

Belki de bu bir kefaretti. Günahlarının son bir itirafı.

"Birbirlerine aşıklandı," dedi o yazı hatırlarken. O geceye kadar her anı gün ışığıyla doluydu. "Benim kız kardeşim ve senin erkek kardeşin. O daha on yedi, Aurelia daha on altı yaşındaydı. Hepimiz Ran'ın bir gün evlenme teklif edeceğini biliyorduk. O, Kester ve ben, gelecekte bir gün evlenecekler, ailelerimizi ve mülklerimizi birleştirecekler, mutlu olacaktı."

Aurelia *mutlu*.

Kendini toparlamak için gözlerini kapadı ve devam etti: "Ama babam o yaz aniden kriz geçirerek öldü ve Augustus'u bize -kız ve erkek kardeşlerimle anneme- vasi yaptı. Dük hemen geldi, gülümseyerek nazik bir amca rolü oynadı ve Aurelia'yı çirkin, yaşlı bir adamla nişanladı."

"Ama bu kısım bana hiç mantıklı gelmedi," dedi Elspeth, muhtemelen dikkatini çekmek için tekrar elini çekiştirerek. "Bir düklüğün varisiyle zaten anlaşmışken neden bir nişan daha yapsın ki?"

Omuz silkti. "Saf nefret mi? Augustus ailemizin kederinden ve öfkesinden beslendi. Aurelia telaşlandı elbette, ama Augustus'u maçıtan vazgeçirebileceğimizi düşündü. Mantıklı düşünmesini sağlayabileceğimizi. Haftalar geçtikçe ve düğün tarihi belirlendikçe, Aurelia giderek çılgına döndü. Dük birkaç günlüğüne ayrıldı ve döndüğünde Aurelia'yı anlaştığı adamı da yanında getirdi."

Julian yüzünü buruşturdu ve Elspeth'e baktı. "Sadece yaşlı değil, aynı zamanda kokuyor da. Zavallı adamın bacaklarında ülserler vardı ve çürük kokusu odaya kadar geliyordu. Yemekte oturmuş, Augustus'un Aurelia'nın kocası yapmak istediği talibe şaşkın şaşkın bakıyorduk. O zaman bir şey söylemeliydim. Ayağa kalkıp Augustus'un evi terk etmesini ve seçimini de yanında götürmesini talep etmeliydim."

Nefes aldı, hatırladı, yaptıklarını yeniden gözden geçirdi ve hepsini kurtarmış olabileceğini biliyordu.

"Ne oldu?" Elspeth yumuşak bir sesle sordu.

"Onun yerine Aurelia onunla yüzleşti. Ben düşünürken, deli amcamızı bu korkunç rezaletten vazgeçirmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, Aurelia ayağa kalktı ve Augustus'a bağırdı. Onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü ve o yaşlı adamla evlenmeden önce öleceğini söyledi."

"Çok cesur görünüyor," dediğini duydu Elspeth, "ve çok genç."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin şu anda bulunduğun yaştan sadece beş yıl uzaktaydı."

"Yine de çok farklı yetiştirildiğimizi düşünüyorum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve benim çocukluğum taşralı olsa da, belki de kız kardeşininkinden daha az korunaklıydı."

Ona baktı. Sadece iki hafta önce, bir insanın hayatının çoğunu gizli bir yerleşkede geçirmesinin korunaklı olmanın özeti olduğunu iddia edebilirdi. Ama belki de yanılıyordu. Elspeth'in toplum hakkında tuhaf görüşleri olabilirdi ama son derece pratik biriydi. "Peki siz onun yerinde olsaydınız ne yapardınız?"

Omuz silkti. "Muhtemelen konuşmakta tereddüt ettim, tıpkı senin gibi. Kendimi uysal ve korkak gösterirdim, sonra da taşıyabileceğim kadarını toplar ve geceleyin oradan ayrılırdım."

Aurelia'nın daha az parlak yanmış olsaydı hayatta olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Julian başını salladı. "Augustus daha okuldan yeni çıkmış bir kızın böyle şeyler söylemesine çok kızdı. Annemin yüzüne karşı azarladı ve ölmüş babamıza küfretti. Şiddetin eşiğine gelmiş gibiydi. O zaman Aurelia'yı öldürebileceğini düşündüm. Ama onun yerine Aurelia'yı sürükleyerek odasına götürdü ve kilitledi." Julian yutkundu. "Kız kardeşimi en son o zaman canlı gördüm."

Elspeth'in gözleri yaşardı. "Çok özür dilerim."

"Olma." Başını salladı, kendi sözel çemberinden sabırsızlanıyordu. Ona gerçeği söylemek istemişti.

Julian bakışlarını onların birbirine dolanmış ellerine odakladı. "Ran'a hemen söyledim ve Kester'a da. Ran Greycourt'a saldırmak istedi ama onu beklemeye ikna ettim. Augustus yanında sadece hizmetkâr olmadıkları belli olan bir düzine ya da daha fazla adam getirmişti. Çatışmadan kaçınmak istedim. I

Augustus'un ne yapmak istediğinden endişeliydi. Aurelia'ya Ran'ın onu kurtarmak istediğini söyledim, böylece kendi başına kaçmaya çalışmayacaktı." Başını sallamak için durdu. "İşe yaramalıydı. Ran ve Aurelia kimse öğrenmeden çoktan uzaklaşmış olmalıydılar."

"Ne oldu?" Elspeth fısıldadı.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi, "ama o gece Aurelia'nın odasına gittiğimde kapı çoktan açılmıştı. Augustus içeride duruyordu, arkasında Aurelia kanlar içinde ve kıpırdamadan yatıyordu. Ölmüştü."

Onun elini sıktı ama başka bir şey söylemedi.

Gözlerini kapattı. "Uşakları çağırmalıydım, *bizim* uşakları. Niyetim buydu ama Augustus bana doğru ilerledi, gözleri kan çanağına dönmüştü. Bundan sonra ne yapacağımı dikkatlice düşünmemi söyledi çünkü annem, diğer kız kardeşlerim ve erkek kardeşim evdeydi. Adamlarıyla birlikte."

"Senin davranışlarına karşı onları rehin aldı," diye nefes aldı.

"Evet. Augustus bana Aurelia'nın kaçmaya çalışırken öldüğünü, bir şekilde pencereden düştüğünü söyledi." Başını iki yana salladı. "Ona inanıp inanmayacağımı bilemedim. Ölen kız kardeşimin ardından hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve... Ondan sonra bir şey düşündüm mü bilmiyorum."

"Nasıl yapabildin?" diye mırıldandı.

"Augustus kaçma planından haberdardı. Onu dışarıda, Ran ve Kester'in Aurelia ve benimle buluşacakları evin ve bahçelerin arkasındaki ahır avlusuna kadar takip ettim." Nefes aldı, göğsünün o gece olduğu gibi gerildiğini hissetti. "Kullanmam gereken bir işaret vardı - Ran ve Kester'a bahçeye girmelerinin güvenli olduğunu söylemek için kırmızı bir kumaşla örtülü yanan bir fener." Yutkundu. "Augustus bana Ran'ın geldiğinden emin olmamı emretti, yoksa adamlarına en küçükleri Lucretia'dan başlayarak ailemin geri kalanını öldürtecekti. Ben de öyle yaptım. İşareti verdim ve en iyi arkadaşlarıma ihanet ettim."

* * *

Elspeth, Julian'ın günahları olarak gördüğü şeyleri ona itiraf ederken çizilen yüzünü izledi ve bu hikâyeyi başka birine anlatıp anlatmadığını merak etti. Hayır, diye düşündü. Bu korkunç, ruhunu yok eden sırrı içinde saklamış ve kimsenin bilmesine izin vermemişti.

"Dur," dedi elini onun yanağına koyarak. "Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Suçlamayı reddediyorum."

İfadesi değişmedi ama yüzü sanki sıcaklık arıyormuş gibi avucuna bastırdı.

Ya da af.

"Kimseye söyleyemezdin," dedi sesi titreyerek. "Augustus bizi Greycourt'a adeta hapsetti. Aurelia gizlice gömüldü. Annem Aurelia için çok üzülmüyordu. Bir daha yatağından kalkamadı ve ertesi hafta öldü. Messalina ve Lucretia yaşamaları için yaşlı bir erkek akrabasının yanına gönderildi. Quinn ve ben, amcamızın bizi arabasına sürükleyip Windemere Evi'ne doğru yola çıkmadan önce evi yağmalamasını izlemek zorunda kaldık. Londra'ya vardığımızda haber tüm kasabaya yayılmıştı: Aurelia, Ran tarafından öldürülmüştü ve ailemin intikamı yüzünden bir elini kaybetmişti." Dudakları büküldü. "Bazıları onun elini benim keseceğimi bile söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Korkunç bir şey olmalı."

"Evet, öyleydi," dedi duygusuzca. "Ama bunu hak ettim. Benim hareketsizliğim elinin yaralanmasına ve dolayısıyla enfeksiyon kapmasına neden oldu."

Elsbeth onun gözlerinin içine baktı. "Söyleyeceğin hiçbir şey beni, ailesinin öldürülmesi tehdidi altındaki on yedi yaşındaki bir çocuğun, amcanın emrettiği dayaktan herhangi bir şekilde sorumlu olduğuna inandıramaz. Olan her şeyin sorumlusu Dük'tür ve Ran'ı yaralayanın sen olduğuna seni inandırmak da onun kötülüğünün bir parçasıdır."

İç geçirdi, başı eğilerek onun omzuna yaslandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yeniden arkadaş olabilir miyiz?" diye sordu. "Bana Adders'a baktığın gibi bakmanı istiyorum. Sanki beni tanıyormuşsun gibi. Sanki beni istiyormuşsun gibi."

"Seni istiyorum," dedi sessizce. "Seni hep istedim, hep isteyeceğim ama artık Adders'ta değiliz. Her şey değişti."

Gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. Bir çocuk gibi feryat etmek istedi. Neden her şey değişmek zorunda? Neden tek istediği... tek istediği... onu kendinden uzaklaştırmaktı?

"En azından beni öpmeyecek misin?" diye fısıldadı,

kıpırdamadan. "Elsbeth..." İçini çekti. "Yapamayız. Artık

olmaz." "Neden?" diye sordu. "Burada yalnızız."

Gözlerini kapattı. "Sana yapamayacağımı söyledim."

"Ben..." Dudaklarını yaladı, tereddüt etti çünkü tam olarak

Tabii. "Sana sipariş vereyim mi?"

"Yüce Tanrım, demek istediğim bu değil." Kendini yere atarken sesi çatlayarak güldü. "Anlamıyorsunuz. Seni kasabanın diline düşürdüm, en kötü skandallara sürükledim ve hatta bunun da ötesinde..."

"Ne?" diye sordu. "Bana ne yapacağımı söyle. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

"Skandalın, Londra'nın ve toplumun tüm lanet kurallarının ötesinde..." Adam kızın parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve kız ilk kez onun yenilmiş gibi görüldüğünü gördü. "Bu. Seninle benim aramdaki bu şey. Bu zorlanabilecek ya da baştan çıkarılabilecek bir şey değil. Ben diğer erkeklerden farklıyım. Bunu en başından beri biliyorsun. İçimde bir şeyler garip, tuhaf ve farklı hale geldi. Emir olmadan yükselemem, sert el-"

"O zaman izin ver sert el ben olayım," diye yalvardı, gözleri yaşlıydı. "Bırakın kontrolü ben alayım."

"*Ama*," dedi ellerini nazikçe sıkarak, "*ama* bir hanımefendiye güvenemezsem ona itaat edemem."

Anlamsızca baktı.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve neredeyse özür dilercesine her birini öptü. "Sana çok değer veriyorum, Elspeth. Sadece gülümsemen bile yaşamak için yeterli ve bana büyük bir neşe getirdin." Hüzünle gülümsedi. "Ama sevgilim, sana güvenmiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Perinin soğuk gözleri Leydi Uzun Burun'a kaydı ve "Sabinus'un gerçek aşkına eşlik edebilirsiniz," dedi.

Bir anda dünya tersine dönmüş gibiydi ve şimdi garip bir ağaç topluluğunun ortasında duruyorlardı. Hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir yaratık kıpırdamıyordu ve en kötüsü hiçbir şeyin rengi yoktu. Perinin giysileri gümüş zırlara dönüşmüştü ve başına insan parmak kemiklerinden bir taç takmıştı....

-Lady Long-Nose'dan

Freya, Elspeth'i ertesi sabah Freya'nın odasının karşısındaki odada toplanırken izledi. "Biraz aceleci davranmıyor musun, sevgilim?"

"Hayır," diye yanıtladı Elspeth. Konuşmak istemiyordu, düşünmek istemiyordu. Sadece gitmek istiyordu.

Kalbi kırılmıştı. Bu her zaman aşırı dramatik bir ifade gibi görünmüştü - kalp kırılması- ama tam olarak böyle hissediyordu. Sanki içinde bir şey kırılmıştı ve onarılamazdı.

Ve şimdi yine ağlıyordu.

"Eğer istersen gerçekten de onun bağırsaklarını deşerim," dedi Freya sıkıntılı bir ses tonuyla. "Sadece söyle bana."

"Julian'ı öldürme." Elspeth burnunu çekerek gözlerini sıvazladı. "O bunu hak etmiyor. Bağırsaklarının deşilmesini hak eden biri varsa o da benim."

Freya kaşlarını çatı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu gerçekten anlamıyorum." "Çünkü ona ihanet ettim," dedi.

"Nasıl?"

Ama Elspeth yine ağlamaya başlamıştı, bu yüzden sadece elini salladı.

Yatak odasının kapısı alındı. Hizmetçi kapının arkasından baktı ve "Majesteleri, bir ziyaretçi var-" dedi.

"Bizi yalnız bırakın," diye koridordan buyurgan bir ses geldi ve Deidre Dungrave odaya girdi.

Freya'nın avucunda aniden bir bıçak belirdi. "Ne istiyorsun?"

Deidre sadece kaşlarını kaldırarak bıçağı baktı ve "Sakin ol. Buraya ikinizi de incitmek için gelmedim. Tam tersine."

Bilge Kadın Nemain, soluk sarı saçları ve şaşırtıcı yeşil gözleri olan uzun boylu bir kadındı. Sanki Freya'yla fiziksel olarak dövüşmek hiç sorun olmayacakmış gibi duruyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, sesi biraz eğlenmiş gibiydi.

Freya bıçaklı eliyle bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen."

Nemain başını salladı ve zarıfe oturdu. "Sana Eve'in seni öldürmekle görevlendirildiğini söylemeye geldim Elspeth de Moray ve seni ondan koruyacağım."

Elspeth temkinli görünen Freya ile bakıştı. "Eve?"

"Oh," dedi Deidre, sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyordu, "onu tanımıyorsunuz. Eve benden biraz daha kısa, kahverengi saçlı ve yüzünün tam şurasında kötü dikilmiş bir yara izi var." Üst dudağını işaret etti. "Benim yerime geçmesi gerekiyordu." Deidre'nin sesi küçümseyiciydi.

"Onun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Elspeth. Deidre'nin kaşları birbirine çarptı. "Neden olmasın?"

"ünkü onu ben öldürdüm," dedi Freya kesin bir ifadeyle. "ay ister misin?"

Deidre gözlerini kırıştırdı. "Evet."

"Elbette," diye cevap verdi Freya ve kapıya yöneldi. Bir hizmetçi çağırdı, çay istedi ve gözlerini Deidre'den ayırmadan kapıyı tekrar kapattı. Gelip yerine oturdu ve "Şimdi bize Cadıların Elspeth'in ölümü için neden bu kadar hevesli olduklarını anlat," dedi.

Nemain omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Elspeth bir günlük aradığı için mi üzgün görünüyorlardı?"

"Maighread'in günlüğü," demek için öne doğru eğildi Elspeth.

Deidre bir el salladı. "Oldukça. Ama bu gerçekten idam için bir neden gibi görünmüyor."

"Ya ben bulursam?" Elspeth, Freya'nın sessiz olmasını işaret etmesine aldırmadan sordu.

"Bu ilginç olurdu," dedi Nemain. "Özellikle de Hag'ların bunun ortaya çıkmasını ne kadar istemediklerini düşünürsek."

Kapı bir kez daha çalındı ve hizmetçi çay getirdiğinde sessiz kaldılar.

"Hizmetçi tekrar uzaklaştığında Freya, "Sanırım size teşekkür borçluyuz," dedi. Deidre'ye bir çay fincanı uzattı.

"Hmm." Deidre'nin sesi kuşkuluydu. "Rica ederim, eminim, ama Eve'i ben öldürmedim. Erm. Tam olarak nerede-?"

"Thames Nehri," dedi Freya keskin bir sesle. Cesetler ve nerede yattıkları sorusunu bir kenara bıraktı. "Bilge Kadınlar'a geri dönecek misin?"

"Hayır," dedi Nemain. "Nasıl yaşamaya karar verdiklerini sevmiyorum." Tereddüt etti. "Yine de Maighread'in günlüğünü teslim etmek gibi önemli bir şey için olsaydı yapabilirdim."

Freya memnun görünüyordu. "O zaman belki Elspeth'e eşlik edersin?"

"Onur duyarım," diye yanıtladı Deidre. "İsterseniz bu gece gidebilirim."

Elspeth, o zaman her şeyin hallolduğunu düşündü. Daha fazla geciktirmek için bir neden yoktu. Bu gece İskoçya'ya gitmiş olacaktı.

Muhtemelen Julian'ı bir daha göremeyecekti.

Elspeth çay fincanını yere bıraktı ve gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı. En azından dışarı çıkana kadar. "O halde eşyalarımı Fısıltılar Evi'nden alsam iyi olacak."

"Arabayı al, canım," dedi Freya.

Elspeth sadece başını sallayabildi.

Arabanın gelmesi için dışarı çıktığında hava çok güzel ve serindi. Gözlerini kapattı ve sıcak yanaklarını serinletmek için yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Bugün hayatının en mutlu günü olmalıydı. Maighread'in günlüğünü bulmuştu, İskoçya'ya gidecek bir eskortu vardı ve bu gece Bilge Kadınları kurtarmak için yola çıkacaktı. Londra'ya geldiğinde hayal ettiğinden bile daha fazlasıydı bu.

Başarmıştı.

Ve Julian ona açıkça, ona güvenemeyeceğini söylemişti.

Yalanları buna değer miydi? Bilge Kadınlar'ı yeniden bir bütün haline getirmek Julian'ın güvenini kaybetmeye değer miydi?

Doğru cevabı biliyordu: Evet. Ailesini, evini ve inandığı her şeyi kurtarmak, elbette bir adamın hayatını kaybetmesine değerdi.

Saygılar.

Tabii ki.

Ama o tek adam -Julian- onun için dünyadan daha ağırdı. Kalbi ona bir hata yaptığını söylüyordu.

Elsbeth kasvetli düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kapı açılmadan önce yanındaki arabayı fark etmedi bile.

Döndü ve bir kadın gördü, tanıdık bir kadındı ve bir an için beyni onu tanımaya çalıştı.

Ve sonra fark etti. *Alice*. Adders Hall'dan Alice.

Hizmetçi.

Bağırmak için ağzını açtı ama iri yarı bir adam elini başına doladı, pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru çekerek onu kıvrımların içinde boğdu.

Savaştı tabii ki.

Sert bir mideye dirsek attı. Onu kaldıran elleri pençeledi. Onu arabaya sürükleyen bedeni tekmeledi. Ama sorun nefes alamamasıydı. Gözlerini siyah noktalar kapladı ve kısa süre sonra hiç mücadele edemez hale geldi.

* * *

Julian otel odasının etrafına göz gezdirerek gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir eşyayı aradı. O ve Quinn burada bir aydan fazla kalmışlardı ama Londra'ya gelirken yanlarında çok az şey getirmişlerdi. Olanlar da ayaklarının dibinde duran bir sandığa sığıyordu.

Bekleyen hamala başıyla işaret etti. "Aşağı getirin."

Alt odada Quinn'in hancı ile hesabı kapatması gerekiyordu ama Julian onu merdivenlerin dibinde bir mektup okurken gördü.

Julian ona yaklaşırken kardeşi başını kaldırdı. "Leydi Elspeth'i en son ne zaman gördün?"

Julian kaşlarını çattı çünkü Quinn sesini alçaltmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı ve taverna kalabalıktı. "Dün gece. Neden?"

"Onu amcam aldı."

Julian'ın kalbi durdu. Sadece durdu ve dünya da onunla birlikte. Augustus yapamadı-

Quinn her zamanki harekete geçme hazırlığıyla kapıya döndü, ama Julian

onu kolundan yakaladı. Düşünmek zorundaydı. "Mektupta ne yazıyor?"

Kardeşi kâğıdı toparlayıp cebine soktu, gözleri endişeliydi. "Okumasan daha iyi olur. Augustus seni Windemere Evi'nde istiyor."

Julian nefesini içine çekti. Quinn mektubu okumasına izin vermediğine göre durum çok kötü olmalıydı.

Tüm kontrolünü kullanarak sabit bir sesle "Yaşıyor mu?" diye sordu.

Hakkını yemeyelim, Quinn şüphesini gizlemeye çalışmadı. "Dük öyle olduğunu yazıyor."

Augustus yalan söylerdi. Bu onun en belirgin özelliği idi. Ama Elspeth öldüyse... oda dönmeye başladı.

Hayır.

Hayır. O yaşıyordu. Güzeldi, yara almamıştı ve gülümsemesi hâlâ gün ışığı saçıyordu. Başka bir sonuç düşünülemezdi. Akli başında kalmalıydı.

Quinn'in kolu Julian'ın parmaklarının altında esnedi ama geri çekilmek için bir hamle yapmadı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Julian'ın kardeşinde en çok sevdiği şey de buydu: Quinn'in Julian'ı savaşta sorgusuz sualsiz takip etme isteği. "Hawthorne'a git. Söyle ona. Adamlarını getirsin. Hepsini ve silahlı olduklarından emin ol."

Quinn başını salladı. "Peki ya sen?"

Julian çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Windemere Evi'ne gidiyorum. Elspeth'i geri getirmek için."

Arkasından kardeşi homurdandı. "Ben oraya varmadan ölme." Ve sonra Julian kapıdan çıktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*"Kimsin sen?" Leydi Uzun Burun periye sordu.
Ona uzun, düşmanca bir bakış attı. "Ben Peri Kralıyım, elbette."
Christina çığlık attı ve Leydi Uzun Burun kolunu çimdiklememiş
olsaydı bayılabilirdi.
Peri Kralı insan kemiklerinden yapılmış bir tahta oturdu ve o bunu
yaparken çevredeki ormanlardan periler belirdi....
-Lady Long-Nose'dan*

Julian onu Windemere Dükü'nün oldukça deli olduğu konusunda defalarca uyarmıştı ve Elspeth de ona inanmıştı. Ama şimdiye kadar ne kadar deli olduğunu tam olarak anlamamıştı.

Windemere'in kütüphanesindeydiler, Julian'la haftalar önce tanıştığı yerde, bu ironik ve belki de komik bir durumdu ama Elspeth içinde eğlenecek bir şey bulamıyordu. Dükün ayaklarının dibindeki ateş ızgarasına zincirlenmişti. Kelimenin tam anlamıyla bir asma kilitle zincirlenmişti ve Windemere düello tabancasını sadece birkaç santim öteden kafasına doğrulturken onu yere çömelmeye zorluyordu.

Majesteleri kapıya bakan süslü bir sandalyede oturuyor ve ona hiç aldırış etmiyordu. Ocağın üzerindeki bir kedi olabilirdi. Ya da daha azı, belki de halı. Bu da sözlerini daha da ürpertici kılıyordu çünkü kesinlikle onunla konuşmuyordu.

Ve odada başka kimse yoktu.

Dük açıkça, "Lanet olası piç," dedi. "Kazanabileceğini sanıyor. Tıpkı babası gibi. Tıpkı orospu annesi gibi. Swanson ve Richfield'a gitti. Kim

başka kimlerle konuştuğunu biliyor. Hepsiyle mi? Hayır, konuştuğunu söyledi ama bu mümkün değil. Zaten bir önemi de yok. Benimle iş yapmamaya cesaret edemezler." Windemere'in gözleri Elspeth'e kaydı ama hâlâ onu tanıımıyordu. "Ona izlettireceğim. Adamlarımın her biri sırayla ona baksın, fahişesinin nasıl paylaşacağını göstereyim. Hayır. Onu kendim alacağım. Onu yatağıma zincirlerim. Onu lanet duvara zincirlerim. Çocuğumla birlikte olana kadar onu sikerim, sonra ikisini de öldürürüm."

Adam delirmiş, dedi Elspeth kendi kendine, yavaşça dönerek cebine ulaşmaya çalışıyordu. Windemere'in adamları onu buraya getirdiğinde üstü bile aranmamıştı. Dük deliydi ve ona asla dokunamazdı çünkü Julian gelir ve-

Ama Julian gelirse, Dük ona izletirdi. Ya da Julian'ı öldürürdü.

Nefesi kesildi.

Böyle bir şey olamazdı. Elspeth, Julian eve girmeden önce küçük tabancasına ulaşmak zorundaydı. Zekiydi. Dük'ün ona söylediği hiçbir şeye kanmazdı... ama...

Julian'ın en çıldırtıcı şekilde asil olması dışında ve onun gerçekten tehlikede olduğunu düşünürse, pekâlâ gelip kendini takas olarak sunabilir, güvenemeyeceği bir kadın için kurban edebilirdi.

Aptal. Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Hayır. Tabanca. Odaklanması gereken tek şey buydu.

Ama Windemere onun hareketini görmüş olmalıydı çünkü neredeyse mesanesinin kontrolünü kaybetmesine neden olacak ani bir *patlama sesi* duyuldu ve dizinin yanında yerde bir delik belirdi.

Kafasını kaldırdı ve Dük'ün ilk tabancayı bırakıp ikizini çıkarırken ona baktığını gördü. "*Kıpırdama dedim.*"

Elspeth dondu kaldı, zorlukla nefes alıyordu çünkü bu adam ona sanki yatak odasında bulunduğu bir fareden farksızmış gibi bakıyordu. Onu vurmak için bir kıpırdama yetecekti.

Koridorda bir kargaşa vardı, yaklaşıyordu ve bu Julian'ın bir tuzağa doğru gelişi olmalıydı ve daha fazla bekleyemezdi, yapamazdı.

Dük'ün gözleri kapıya kaydı.

Elspeth kışkırtıldı ve dizine olabildiğince sert bir tekme attı.

Dük refleks olarak yarasının üzerine doğru kıvrıldı ama aynı anda tetiği çekti.

Bir öfke ve çaresizlik çılgılığı duyuldu ve Elspeth ayağa kalkarak Julian'ın düzinelerce adamla dövüştüğünü ve daha fazlasının da gelmekte olduğunu gördü. Gözleri vahşiydi, dudağı yarılmıştı ve Elspeth onu izlerken adamlardan birinin kafasını acımasızca duvara çarparak düşmanının yere yığılmasına neden oldu.

O kazanıyordu. Gülümsedi. Julian- Kolunda bir şey sızladı ve yere baktı. Kucağında kan birikiyordu.

* * *

Elspeth kanlar içindeydi, ocağın karşısında yatıyordu ve kanlar içindeydi ama yine de ona gülümsüyordu. O güzel gülümsemesi, güneşli ve sıcak. Sonra gözleri kapandı ve her şey kıpkırmızı oldu.

Julian kontrolünü kaybetti.

İki adam onu tutarken üçüncüsü ona vuruyordu. Yana, sağındaki adama doğru eğildi ve Julian yanağını ısırmadan hemen önce gözlerinin açıldığını gördü. Ağzına sıcak sıvı doldu ve çılgılık attı.

Elspeth hareket etmiyordu.

Elinde bir bıçak vardı ve kanlıydı, adam yere düşerken bile bir başkasının karnına girip çıkıyordu. Önünde başkaları vardı ama şimdi geri çekiliyorlardı, onu ve bıçağını yaklaştırmamaya çalışıyorlardı ama görünüşe göre ona dokunmaktan çekiniyorlardı.

Julian'ın böyle bir endişesi yoktu.

İlkinde saldırdı, bıçağı yumrukladı, olabildiğince sert ve acımasızca sapladı. İtti, tekmeledi, parmaklarını gözlerine, başparmaklarını boğazlarına soktu. Umurunda değildi. Önemi yoktu.

Elspeth hareket etmiyordu.

Augustus'a, sesine ya da salladığı diğer silaha hiç dikkat etmeden sendeleyerek ona doğru yürüdü. Julian'ın elleri Elspeth'in üzerindeydi, onu kaldırmaya çalışıyordu ama bir şekilde bağlıydı, pis amcası onu bir canavar gibi zincirlemişti ve çıplak parmaklarıyla asma kilidi yırttı çünkü Elspeth hareket etmiyordu ve onu kaldıramıyordu.

Arkasında bir yerde Quinn'in sesini duydu. "Julian." Ve sonra daha acil bir şekilde, "*Julian*, hareket etmen gerek. Seni siper olarak kullanıyor."

Quinn için bile. Başını kaldırıp bakamadı, kardeşi için bile.

Bir el daha ateş edildi, bu seferki çok daha yakındı, kulakları çınladı, burnuna keskin bir barut kokusu geldi.

"Tanrı'nın kanı," dedi birisi belli belirsiz.

Augustus sandalyesine yığılmıştı, başı yana eğikti ve yüzünün yarısı yoktu; düşes ise solgun, kanlar içinde ve garip bir şekilde sakindi. "Beni öldürmeye çalıştı."

YIRMINCI BÖLÜM

*Perilerin arasında Sabinus da vardı ve oldukça şaşkın görünüyordu.
Christina hemen adama doğru koşmaya başladı.
Peri Kral ellerini çırpı ve kızın donup kalmasına neden oldu. "Bana
bir şiir ver," dedi ona. "Yeni bir şiir, cebindeki değil." Christina
ağzını açtı ve sonra gözyaşlarına boğuldu.
Leydi Uzun Burun kalbinin korkuyla sıkıştığını hissetti....
-Lady Long-Nose'dan*

Elsbeth uyandığında oda güneşliydi ve Julian ona bakıyordu. Gri gözlerinde yaşlar vardı.

"Kımıldama," diye fısıldadı. "Vuruldun. Seni kaybettiğimi sandım."

Ona bir tokat attı, bu da kolunun çok acımasına neden oldu. "Ah!" Geç de olsa kolunun sargılı olduğunu fark etti.

Kaşları birbirine çarptı. "Ne-?"

"Tam bir tuzağa düştün," dedi sesi titreyerek. "Seni vuracaktı. Sana izletecek ve sonra... sonra seni vuracaktı!"

Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca adam onu kollarının arasına aldı ve nazikçe azarladı. "Sana hareket etmemeni söylemiştim. Kurşun koluna girdi."

"Bu kadar aptal olmasaydın vurulmazdım," dedi anlamsızca. "Seni koridorda duydum ve bu yüzden amcanı tekmelemek zorunda kaldım. Bunun bir tuzak olduğunu göremedin mi?"

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi, kaşları hâlâ birbirine çarpıktı. "Çok cesursun."

"Evet, öyleyim," dedi yanaklarındaki gözyaşlarını silerek. Gözleri

asla iyileşemeyecek. "Eğer sadece zekânı kullanır ve beni kurtarmaya çalışırken tuzaklara düşmezsen, bunu bir daha yapmak ve vurulmak zorunda *kalmayacağım*. Söz ver bana."

Onun burnunu öptü ve mırıldandı, "Sana neredeyse her şeyi vaat edebilirim ama bunu değil. Tanrı korusun, bir daha böyle bir durumda kalırsan, tuzığa düşerim. Yapamam. Sen benim kalbimsin ve ben kalpsiz yaşayamam."

Burnunu çekti, gözleri *tekrar* doldu ve "Ah Tanrıça, bir aptala aşık oldum" dedi.

"Öyle mi?" diye sordu, neredeyse utanarak.

"Evet." Dudağını ısırđı, gözlerini kaçırdı ve oldukça sert bir sesle, "Bana güvenmediğini biliyorum, yine de-" Adam bir şeyler söylemeye çalıştı ama kadın sadece onun üzerine daha yüksek sesle konuştu. "Ama sana güvenmeye karar verdim. Güvenin özgür olması gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Güveni sonsuza dek elinde tutabilmek umuduyla onu dizginleyemez ya da hapsedemezsin. Sadece gitmesine izin verebilir ve kalacağına yürekten inanabilirsin." Titreyerek nefes aldı ve ona döndü. "Bu yüzden sana güvenmeye karar verdim, Julian Greycourt."

"Elspeth," diye fısıldadı dudaklarına, onu usulca öperek, nefesi vücudunu terk edip onunkine girerek, "Ben de sana güveniyorum aşkım. Güveniyorum. Ve sana karşı duyduğum öfke için çok üzgünüm. Sanırım bunun bir kısmı seni kaybetmiş olmanın verdiği kederdi."

"Beni kaybetmedin," diye mırıldandı, gözlerini kapattı ve nihayet aralarındaki bu anın tadını çıkardı.

Ama yine de nefes alması gerekiyordu, bu yüzden geri çekildi. "Dük konusunda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Sesi tuhaftı. "Augustus öldü. Ann onu aralarında kayınbiraderim ve Rookwoode Kontu'nun da bulunduğu bir düzineden fazla tanığın önünde vurdu. Görünüşe göre onu zehirliyormuş."

"Ne?" diye sordu belli belirsiz ve sonra konuyu değerlendirdi. "Oh, iyi gösteri, Ann."

Adam homurdandı. "Katılıyorum, ama ne yazık ki tanıklar vardı."

"Ah, canım," dedi Elspeth, kocasından çok Ann'in kaderi için endişeleniyordu. "Ann'e ne olacak?"

"Amcamı kimin öldürdüğünü saklayamayız," dedi, "ve bir düşes olarak bile -belki de özellikle bir düşes olarak- bir insanın kocasını öldürmesi İngiltere'nin gözünde ağır bir suçtur."

Elsbeth endişeyle kaşlarını çattı. "Ölüm cezasına çarptırılmayacak, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Rookewoode'un bir arkadaşı olan bir doktor çağırdık ve adam mahkemeye Ann'in kriz geçirdiğini, zihinsel ve fiziksel olarak iyi olmadığını söyledi. Ağabeyinin malikanesinde onunla birlikte yaşamak istiyor. Tabii ki toplumun çoğu onun hapse atıldığını düşünecek ama ben ona böyle bir şart koşmayacağım."

"Ya ona iyi davranmazsa?" Elspeth sordu.

"Ağabeyinin onu çok sevdiğinden emin görünüyor," dedi Julian. "Onu Augustus'la evlendirmek ailelerinin fikriydi, onun değil."

Başını salladı. "Güzel." Elspeth'in aklına birden bir şey geldi. "Hizmetçi! Adders Hall'dan Alice, beni götüren arabadaki insanlardan biriydi."

Ama Julian başını sallamaya başlamıştı bile. "Ve Augustus'a yatak odasında ne yaptığımı ilgili tüm bilgileri verdi. Merak etme, tutuklandı."

Bu haber üzerine içini çekti ve uyandığından beri ilk kez Julian'a gerçekten bakmak için yastıklarına yaslandı. Gözlerinin altında koyu lekeler ve yanağında morun hoş bir tonuna dönüşen bir morluk vardı. "Ne zamandır benimle oturuyorsun?"

Adam gözlerini kaçırdı ve kadın onun lafı dolandırmak istediğini sandı, ama sonra, "Vurulduğundan beri," dedi. Şu anda saat altı."

"Elbette yeni dükün yapacak daha iyi işleri vardır," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu yeni dük değil." Elini sıkıca kendi elinin içine aldı. "Öldüğünü düşündüğümde Elspeth... Tanrım, sanırım bir süreliğine akıl sağlığımı kaybettim." Alnını onunkine dokundurdu. "Seni asla kaybedemem."

"Oh, *Julian*."

Sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve kadın, fırtınadan sonra bulutların dağılması gibi saf bir hazzın içinden geçtiğini hissetti. Dünya yeniden renklenmişti. Umudu vardı.

Onun alt dudağını hafifçe çekiştirdi ve sonra ağzına doğru fısıldadı, "Sanırım artık bir dük olduğuna göre bir düşes arıyor olacaksın. Sıradan, düzgün bir hanımefendi."

Nefesi dudaklarına çarptı. "Sıradan bir düşes isteseydim, sana asla aşık olmazdım."

SONSÖZ

"Gel," dedi Peri Kral. "Bana sadece bir şiir ver ve Sabinus özgür kalsın. Aşkını bizim kötülüğümüzden kurtarmak istemiyor musun?"
"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı Leydi Uzun Burun Christina'ya.
"Lütfen dene."

"Yapamam," diye bağırdı Christina. "Yapamam çünkü o mektupları yazan Leydi Uzun Burun'du."

Bunun üzerine Sabinus'un farkındalığı artar gibi oldu. Şaşkınlıkla başını kaldırıp önce Christina'ya, sonra da Leydi Uzun Burun'a baktı.

"Ne?" Peri Kralı yavaşça ona döndü. "Bunu biliyor muydun?"
"Ben... Ben o mektupları Christina'nın yazdığını sanıyordum."
Peri Kral tek kaşını şüpheyle kaldırdı ve Leydi Uzun Burun'a döndü. "Bize bir şiir söyle."

Ve öyle de yaptı, kelimeler dudaklarından yere savrulan mücevherler gibi akıyordu. Sabinus gözlerini kapadı, o okurken gülümsedi, ama ne zaman

Leydi sözlerini bitirdiğinde, adam gözlerini açtı ve onu görünce yüzünü buruşturdu. "Sen bir aptalsın," dedi Peri Kral ve Leydi Long'a döndü

Burun. "Bu adamı seviyor musun?"

Kalbi kanıyordu ama Leydi Uzun Burun çenesini yukarı kaldırdı.
"İstiyorum."

"O zaman sana Sabinus'un gerçek aşkına teklif ettiğim pazarlığın aynısını teklif ediyorum: Eğer onun yerine sarayıma olan bir yıllık borcunu üstlenirsen, bu aptalın gitmesine izin vereceğim. Kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi Leydi Uzun Burun basitçe.

Christina ağlayarak Sabinus'un elini tuttu. "Oh, lütfen bırak beni

onu!"

"Eğer onunla giderse," dedi Peri Kral, bakışları Leydi Uzun Burun'unkilerden hiç ayrılmadan, "o zaman borç üç yıl olur." "Neden fazladan bir yıl?" Leydi Uzun Burun sormadan edemedi. Kral omuz silkti. "Çünkü ben öyle istiyorum. Normalde bir ölümlünün borcu peri diyarında on yıl geçirmektir, ya da eğer ölümlü Özellikle de hayatları boyunca. Ama buradaki adam" - Sabinus'a bakmadan el salladı - "özel bir şey değil. Belki de güzel, ama onun dışında bir ahmak. Onunla, kemiklerini tahtıma eklemekten başka bir şey yapamam."

Christina çılgık attı ve Sabinus'un kollarında bayıldı. Sabinus yalvaran gözlerle Leydi Uzun Burun'a baktı ama kalbinde bir sızı dışında bunun pek önemi yoktu, çünkü kararını çoktan vermişti.

"Evet, üç yıl boyunca peri krallığında kalacağım. karşılığında Majesteleri Christina ve Sabinus'un gitmesine izin verecek." "Mükemmel," dedi Peri Kral ve ellerini çırpı.

Anında aşıklar gitmişti.

Peri Kralı tahtından indi ve Leydi Uzun Burun'a elini uzattı. "Gel. Sana krallığımı göstereceğim."

Şimdi, Fairylands çok geniş, ormanları ve tarlaları, okyanusları ve nehirleri, kayalık ve karlı dağları ve çok uzaktaki mağaraları kapsıyor Oradaki havuzlarda yaşayan balıkların gözleri yokmuş. Gittikleri her yerde periler vardı. Bazılarının ipekten kanatları vardı; bazıları benekli kürklerle örtünmüştü; bazılarının vücutlarında pullar vardı.

Ağaçların arasında yaşayan gökyüzü perileri varmış. bulutlar ve talihsiz yolcuların üzerine yağmur yağdırmaktan zevk alırlardı. Bataklık toprakların perileri vardı, her biri siyah gecelerde sazlıklarda dans ettikleri küçük parlayan bir ışığa sahipti. Orada Gri likenlerle kendilerini gizleyen ve kayalık tepelerde yaşayan periler.

Karşılaştıkları her peri Peri Kralı'nın önünde eğiliyor, meraklı ama düşmanca olmayan gözlerle Leydi Uzun Burun'a bakıyordu. Günler, haftalar, belki de yıllar sonra, çünkü peri dünyasında zamanı söylemenin bir yolu yoktur, Peri Kralı'nın kendi topraklarına döndüler, sade ve renksiz.

Leydi Uzun Burun kasvetli ormanda etrafına bakındı ve şöyle dedi

Diğer peri diyarları rengarenk ve hayat dolu. Sizin ülkeniz neden bu kadar soğuk?"

"Bu bir lanet," dedi Peri Kral. "Uzun zaman önce kuzenimle taht için savaştım, pek çok perinin öldüğü korkunç bir savaştı, sonunda ona öldürücü darbeyi indirdim. Ama kuzenim düşerken beni lanetledi." Uzun Burunlu Leydi bekledi ama Peri Kralı başka bir şey söylemedi. Bunun üzerine "Lanet neydi?" diye sordu.

"Ah," dedi Peri Kral umursamaz bir el sallayışla, "artık pek önemi yok."

İlk yıl, Leydi Uzun Burun her sabah bir ya da iki dize şiir okumaya çağrıldı ve yıl ilerledikçe daha fazla peri onun resitallerine katıldı. Peri Kral gözlerini hiç ayırmadı

Yüzünden.

Bal ve süt, küçük gümüş balıklar, taze toplanmış meyveler ve yemişler ve güzel ve şarap tadında enfes pastalar yemeyi öğrendi.

İkinci yıl, Leydi Uzun Burun periler gibi dans etmeyi öğrendi; yavaş ve görkemli, hızlı ve sıçrayarak, ahlaksız ve vahşi. Kısa sürede o kadar iyi dans etti ki periler onun partneri olmak için yarıştı, ancak Peri Kralı her zaman son dans için onun elini tuttu.

Şafak.

Üçüncü yıl, Leydi Uzun Burun vahşi avın vahşi peri atlarına binmeyi öğrendi. Atını kalçası ve topuğuyla kavradı ve oklarını attığında her seferinde hedefini vurdu. Peri Kralı onun yanında at sürüyordu, gözleri neredeyse sıcacıktı.

Ama sonunda üç yıl sona erdi.

Peri Kral kemik tahtına oturdu ve Leydi Long'u çağırdı Burun. "Benim mahkememde cezayı çektin," dedi, yüzü bir kez daha boş ve soğuk. "Sarayımdan bir peri size yukarıdaki dünyaya kadar eşlik edecek."

Leydi Uzun Burun ona baktı. "Hepsi bu kadar mı? Üç yıl boyunca senin yanında yaşadım, dans ettim ve avlandım ve sen bir veda bile etmeden beni kovacak mısın?"

"Eğer istediğin buysa," diye karşılık verdi.

"Öyle değil," diye bağırdı Leydi Uzun Burun. "Burayı seviyorum. Kimse burnumu umursamıyor gibi görünüyor."

Bunun üzerine Peri Kral'ın kaşları birbirine çatıldı. "Senin... burnun mu?" Kendi yüzünü işaret etti. "Kocaman." Gözlerini kırıştırdı. "Ve?" Ellerin neredeyse histerik bir şekilde salladı. "Yukarıdaki dünyadaki herkes bana hep bunun ne kadar çirkin olduğunu söyledi." Peri Kral başını yavaşça eğdi. "Bazen insanları hiç anlamıyorum." "Sence bana neden Bayan Uzun Burun diyorlar?" "Bunun sadece açıklayıcı olduğunu düşünmüştüm," dedi Peri Kral. "Hoşuna gitmedi mi?" "Evet," dedi Leydi Uzun Burun. "Bu benim gerçek adım bile değil." "Gerçek adın ne o zaman?" "Roxane," diye fısıldadı. Peri Kralı hızlıca başını salladı ve elini uzattı. "O halde Roxane, krallığımda benimle kalacak, benim için şiirler okuyacak, benimle dans edecek ve kraliçem olarak sonsuza dek yanımda at süreceksin?" "Evet," dedi Roxane, "çünkü buradaki ilk yılımda sana aşık oldum. Her ne kadar bunu söylememiş olsan da, sanırım sevgime karşılık veriyorsun." "Seni gökteki yıldızlardan daha çok seviyorum. Balım ve kalp atışlarımdan daha fazla," dedi Peri Kral hararetle. "Lütfen benimle kal." Roxane onun elini tutarken gülümsedi. Ve orman rengârenk çiçek açtı.

-Lady Long-Nose'dan

BİR AY SONRA
ADDERS HALL

Sevgili Ran,

Adders Hall'da yaptığımız iyileştirmelere inanamazsınız. Daha şimdiden doğu kanadındaki kırık pencereleri değiştirdik ve revak, en berbat peruğu takan sevimli bir yerel adam tarafından onarıldı. Geçen gün içinde bir böcek gördüğümü sandım.

O korkunç anatomi kitabını okumayı bitirdin mi?

Son mektubunda bahsetmiştin? Belki de bir dahaki sefere hafif bir şeyler okumalısınız. Pek çok kişinin The Compleat Angler'ı sevdiğini duydum, ancak nedenini gerçekten bilmiyorum. Öteki Dünya adlı muhteşem kitabı yeni bitirdim: Cyrano de Bergerac adında bir adamın yazdığı Öteki Dünya: Ay'daki Devletlerin ve İmparatorlukların Komik Tarihi adlı kitabı yeni bitirdim ve oldukça ilginç...

"İşte buradasın!" Messalina, Elspeth'in çalışma odasına girdi -aslında birinci kattaki kullanılmayan odalardan biriydi, ama buraya çalışma odası demek istiyorsa diyebilirdi- ve pencerenin yanındaki masanın üzerine bir kucak dolusu yaprak dökmeyen dal bıraktı. "Sence bu yeterli mi? Hawthorne yeşillik toplamaya ara verdiğini açıkladı ve kütüphanede bir bardak konyakla oturuyor. Eğer tekrar dışarı çıkmamız gerekirse, çok rahatlamadan gidip onu almalıyım."

Elspeth kalemini bırakıp baldızının ödülüne baktı. "Belki mi? Gerçekten bilmiyorum. Julian'ın Noel kutlamalarından bu kadar keyif alması beni şaşırttı. Sanırım ona sormalıyız."

"Kime ne soruyorsun?" Quintus ikinci bir yaprak dökmeyen ağaç yığını getirirken sordu. "Majesteleri mi? Majestelerine bir soru mu sormak istiyorsunuz? Eğer öyleyse, bence Londra'daki avukatlarına bir mektup göndermeli ve Majesteleri'nin zamanı olup olmadığını öğrenmelisin."

"Tanrı aşkına Quinn," diye seslendi Julian kapının yanından usulca, "beni şereflelendirmeyi bırakacak mısınız?" Şöminenin yanında tembellik etmekte olan Plum onu selamlamak için ayağa kalktı.

Quintus sözünün kesilmesine aldırmadan, "Hayır," diye cevap verdi.

"Zarafet. Grace. Grace," dedi Messalina nefesinin altında dalgınca. "Daha fazla herdem yeşilliğe ihtiyacımız var mı? Ne dersiniz?"

Julian dal yığınınına baktı. "Sanırım bu salonu ve yemek odasını süslemeye yeter ve eğer daha fazla kesersen ağaçlarım tamamen yok olacak."

"Oh, güzel," dedi Messalina. "O zaman Hawthorne uykuya dalmadan önce kütüphaneye gidiyorum."

Kız kardeşi yanından geçerken Julian küçük bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. Quintus'a baktı. "Karımı ödünç alabilir miyim?"

"Yani Ekselansları, Ekselanslarını ödünç almak istiyor, böylece

Zarafetler, tüm zamanlarını senin zarafetine harcayabilir..."

Elsbeth kocasıyla kapıda karşılaştığında kıkırdadı. Erik tekrar ocağın üzerine yerleşmişti. "Quintus'un şerefine ne kadar itiraz edersen, o da bunu o kadar çok yapar, biliyorsun."

Julian nefesinin altında homurdandı. "Şimdi daha saygılı olacağını düşünebilirsin, ama yine de..."

Elsbeth onun kolunu sıktı. Kocası şikâyet edebilirdi ama ailesinin nazikçe takılmasından gizliden gizliye hoşlandığını düşünüyordu. Quintus ve Julian her zaman yakın olmuşlardı ama kız kardeşiyle -umarım Lucretia Noel'de onları ziyaret edebilirdi- aralarındaki bu kırılğan uyum yeni ve güzel bir şeydi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu koridorun bir köşesini dönerlerken. Yatak odalarına yaklaşıyorlardı -büyük yatak odasının tadilatı bitene kadar şimdilik Julian'ın eski yatak odası.

Julian ona doğru eğildi. "Leydime ihtiyacım var."

Kalçalarının arasında hoş bir sıcaklık hissetti. "Gerçekten mi? O zaman umarım sormanın doğru yolunu düşünmüşsünüzdür."

Artık kapılarına gelmişlerdi. Julian kapıyı iterek açtı, Elspeth'i içeri soktu ve kapıyı sıkıca kapattı.

Kadın döndü ve ona baktı.

Julian dizlerinin üzerine çöktü.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Hoyt, yaralı, düşünceli kahramanlar ve onları seven zeki ve şefkatli kadın kahramanların yer aldığı yirmiden fazla tarihi romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ailesiyle birlikte güzel Minneapolis, Minnesota'da yaşıyor ve yazlarının çoğunu bahçesindeki tavşanları alt etmeye çalışarak geçiriyor. Kışın ise içeride kalıp kar yağışını izliyor.

ELIZABETH HOYT YAZAN DİĞER YAZILAR

Kuzgun Prens
Leopar Prens Yılan
Prens
Buz Prensesi (novella)
Baştan Çıkarmanın
Tadına Varmak Bir
Günahkârı Baştan
Çıkarmak Bir
Canavarı Kandırmak
Bir Şeytanı
Arzulamak Kötü
Niyetler
Kötü Niyetli Zevkler
Skandal Arzular
Gölge Hırsızı
Karanlıklar
Lordu Gece
Yarısı Dükü
Sevgili Canavar
Sevgili Düzenbaz
En Tatlı Alçak
Günah Dükü
Ay Işığında Bir Gece (novella)
Zevk Dükü
Once Upon a Maiden Lane (novella)
Once Upon a Christmas Eve (novella)
Duke of Desire
Dükün Sevgilisi Değil Bir
Serseri Eşiyle Karşılaştığında

ELIZABETH HOYT'A ÖVGÜLER

"Hoyt'un yazıları neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi."

-Lisa Kleypas, *New York Times* çoksatan yazarı

"Hoyt'un öykülerinde aşkın büyüüne inanmanızı sağlayan bir büyü var."

-RT *Kitap Yorumları*

"Tehlikeli entrikaları ve yoğun duygusallığı gerçekten bayıltıcı bir aşk hikâyesine katmak söz konusu olduğunda Hoyt rakipsiz."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

GREYCOURT SERİSİ

Bir Serseri Eşiyle Karşılaştığında

"Hiç kimse bir ilişkideki kalp kırıklığı ve umut anlarını Hoyt does kadar zarif bir şekilde yakalayamaz.... İleri duygusallık ve şiddetli romantizmde bir başka ustalık sınıfı."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

"İnandırıcı karakterler, ateşli bir romantizm ve yürek hoplatan bir aksiyon bu romantizmi diğerlerinden ayırıyor."

-Publishers Weekly (Yıldızlı Eleştiri)

Dük'ün Sevgilisi Değil

"Hoyt... karşı konulamaz esprili yazım tarzını, canlı şakalar ve yoğun duygusallıkla cömertçe baharatlandırılmış entrika dolu bir olay örgüsüyle birleştiriyor."

-Booklist

MAIDEN LANE SERİSİ

Arzu Dükü

"Entrika bölümleri hissedilir bir gerilim ve tehlikeyle doluyken, daha ateşli bölümler çatırdıyor ve yanıyor."

-Entertainment Weekly

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Okurlar bu dokunaklı intikam ve kefaret öyküsüyle büyülenecek."

-RT Kitap Yorumları

Zevk Dükü

"Hoyt bir kez daha karşı konulmaz edebi üçlüsünü başarıyla kullanıyor; fevkalade ilgi çekici karakterler, cesurca şehvetli aşk sahneleri ve tam kıvamında kuru bir zekâyla parlatılmış zarif bir üslup."

-Booklist

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Her zaman benzersiz, harika romantik ve son derece şehvetli olan Hoyt'un hikayeleri okuyucuların nefesini kesiyor."

-RT Kitap Yorumları

Günah Dükü

"Tam bir zafer."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Hoyt birçok açıdan eşsiz bir okuma sunuyor: bir aşk hikâyesi, bir kefarete öyküsü ve okuyucuların nefeslerini kesen duygusal derinlikle dolu bir olay örgüsü. Usta bir hikâye anlatıcısına tebrikler!"

-RT Kitap Yorumları

En Tatlı Hergele

"4½ yıldız! Hayranların arzu edebileceği kadar büyüleyici.... nefesinizi kesen ve sizi canlandıran bir hikâye. Hoyt yine başarıyor!"

-RT Kitap Yorumları

Sevgili Rogue

"[Bu] mükemmel bir şekilde uygulanmış tarihi aşk romanı, RITA Ödülü'ne aday gösterilen bu yazarın azalmayan bir güç ve yetenekle yazmaya devam ettiğinin kanıtı."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

"Çarpıcı bir romantizm."

-Publishers Weekly

Sevgili Canavar

"Hoyt'un son derece incedelikli karakterleri, canlı bir şekilde detaylandırılmış ortamı ve görünüşte zahmetsiz ve zarif yazımı, bir başka büyüleyici romantik aşk hikayesini şekillendirdiği muhteşem malzemeyi sağlıyor."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Harikulade, büyü ve neşeli... Unutulmayacak bir kitap."

-RT Kitap Yorumları

Gece Yarısı Dükü

"Bu duygu yüklü gizem ve romantizm karışımının sayfalarını zengin çizilmiş karakterler dolduruyor."

-Publishers Weekly

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Maiden Lane serisinde büyü var, sadece Hoyt'un unutulmaz aşklara kattığı peri masalları değil, tutkuyla birleşen aşkın mucizesi, benzersiz olay örgüleri ve unutulmaz karakterler."

-RT Kitap Yorumları

Karanlığın Efendisi

"Hoyt'un yazıları büyük bir duygu derinliğiyle dolu.... Yürek parçalayıcı.... Gerilim dolu bir olay örgüsü."

-Publishers Weekly

"Hoyt'un sınırsız hayal gücüne ışık tutuyor.... Okurlar bu hikâyeye bayılacak."

-RT Kitap Yorumları

Gölge Hırsızı

"Bu hayal kırıklığına uğratmadı."

-USA Today

"Sürükleyici bir romantizm ve gizemin ustaca harmanlanması.... türünün zirvesi."

-Publishers Weekly (Yıldızlı Eleştiri)

"Hoyt'un imzası niteliğindeki tüm edebi unsurlar -zekice diyaloglar, son derece incelikli karakterler, tehlike ve yakıcı cinsel kimya- nefes kesici romantik bir aşk hikâyesi yaratmak için yerli yerine oturuyor."

-Booklist

"[Onlar] nihayet bir araya geldiklerinde, arzu ve uzun zamandır inkâr edilen duygusallık sayfada patlıyor."

-Library Journal

Skandal Arzular

"Tarihi romantizmin en iyi hali."

-Publishers Weekly (Yıldızlı Eleştiri)

"Hoyt'un Georgian döneminde geçen Maiden Lane serisinin zarif bir şekilde işlenmiş son kitabı *Scandalous Desires*, yoğun duygusallığı, ustalıkla işlenmiş düzyazısı ve son derece karanlık olay örgüsüyle hazine değerinde bir aşk romanı."

-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

Kötü Niyetli Zevkler

"Duygusal açıdan çarpıcı.... Hoyt'un kurnaz, sivri dilli kadın kahramanı ile skandalcı, seksi kahramanı arasında yarattığı günahkâr derecede şehvetli kimya saf romantizm."

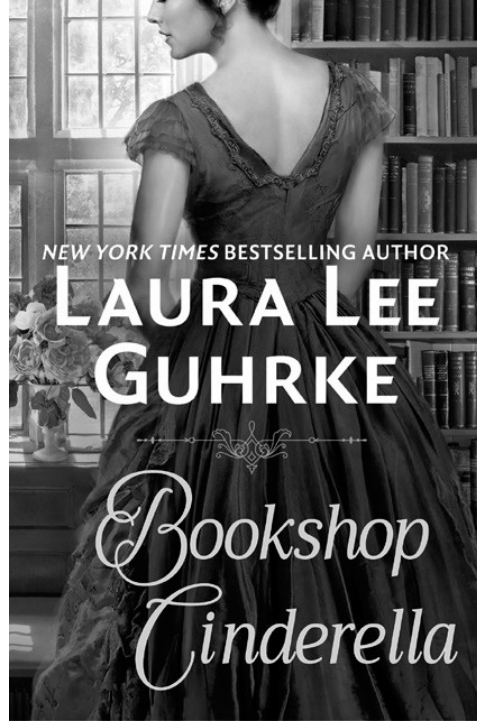
-Booklist (Yıldızlı Eleştiri)

Kötü Niyetler

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Sadece büyülemekle kalmayan, aynı zamanda büyüleyen, muhteşem bir şekilde işlenmiş bir hikaye."

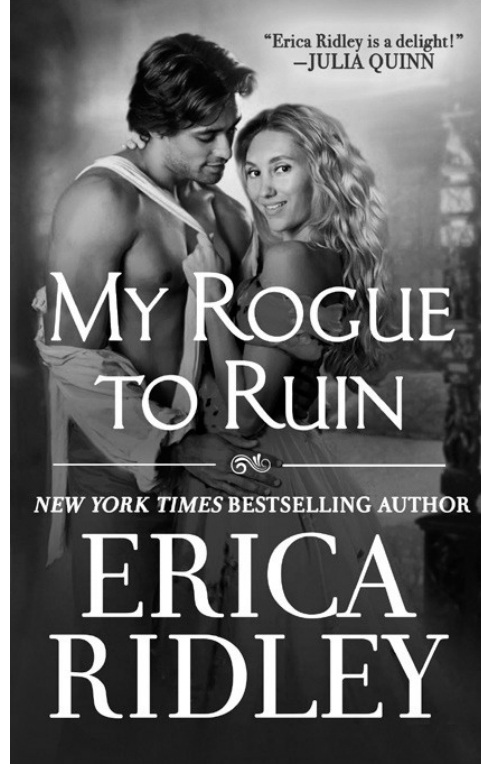
-RT Kitap Yorumları

*Forever'in bu büyüleyici tarihi aşk
romanlarında büyüleyici düklere ve keskin
zekalı kadınlara aşık olun!*

KİTAPÇI SİNDİRELLA
tarafından Laura Lee Guhrke

Evli olmayan ve hiçbir beklentisi olmayan Evie Harlow, şirin kitapçısını işletmekle yetinmektedir. Ta ki şeytani bir çekiciliğe sahip Westbourne Dükü Maximillian Shaw bir teklifle gelene kadar: Bir bahsi kazanmak için onu sezonun elmasına dönüştürecektir. Evie yavaş yavaş Max'in peşinden gider ve sosyetenin yıldızı olur, hatta birlikte geçirdikleri zaman Evie'nin daha önce hiç hissetmediği bir kimyayla sonuçlanır. Ancak Evie'nin itibarı tehlikeye girdiğinde, Max'in ona karşı olan hislerinin bir iddiadan daha fazlası olduğuna inanabilecek midir?

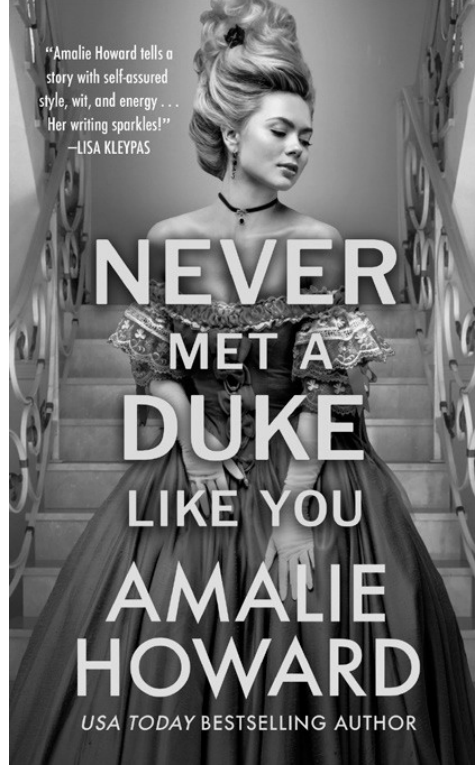

BENİM HAYDUT MAHVETMEK İÇİN
tarafından Erica Ridley

Lord Adrian Webb bir sahtekârlık planına bulaşmayı hiç istememişti. Ama şimdi bir şantajcı onu mahvetmek için peşinde ve şimdiye kadar tanıştığı en çekici kadın onu parmaklıklar ardına atmaya çalışıyor. Marjorie Wynchester ne zaman Adrian'ı çözdüğünü düşünse, varsayımları tersine döner. O kalpsiz bir alçak. Sadık bir kardeş. Yumuşak bir yalancı. İyi bir öpücü. Peki onun sevgisini kazanmak, kanundan kaçmak için başka bir girişim midir? Ya da belki de o kadar da haydut değildir?

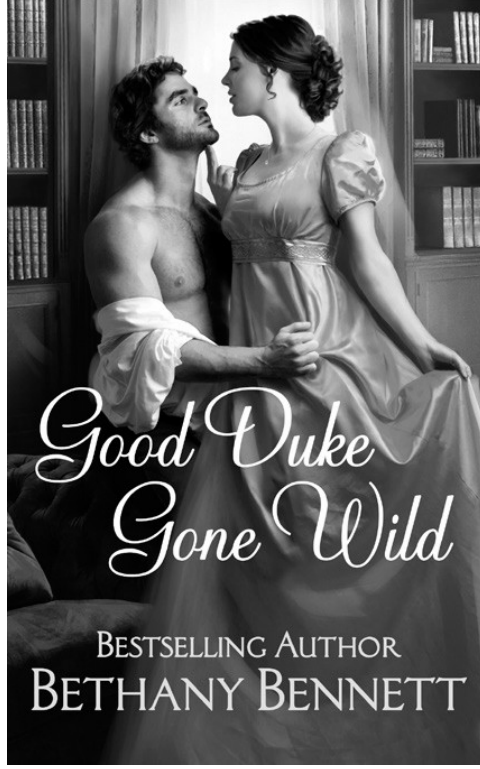
Bizimle [Facebook.com/ReadForeverPub](https://www.facebook.com/ReadForeverPub) adresinden iletişime geçin

Bonus içerikleri ve daha fazlasını read-forever.com'da keşfedin

SENİN GIBİ BİR DÜKLE HIÇ TANIŞMADIM.
tarafından Amalie Howard

Aşka tövbe etmiş olabilir ama Leydi Vesper Lyndhurst zeki ve popülerdir ve bir dükün kızı olarak her türlü lükse sahiptir. İflas etmiş bir mülkle karşı karşıya kalan Greydon Dükü'nün, ailesinin servetini canlandırmak için son bir girişimde bulunmak üzere İngiltere'ye dönmekten başka çaresi yoktur. Yandaki güzel ve can sıkıcı varis de dahil olmak üzere, Ton'la ilgili pek bir şey değişmemiştir. Ancak bir kaza, birbirine düşman ve tamamen zıt olan bu ikiliyi tavan arasına hapsedince, aralarındaki patlayıcı çekimi görmezden gelmek imkânsız, hatta karşı koymak daha da zor hale gelir.

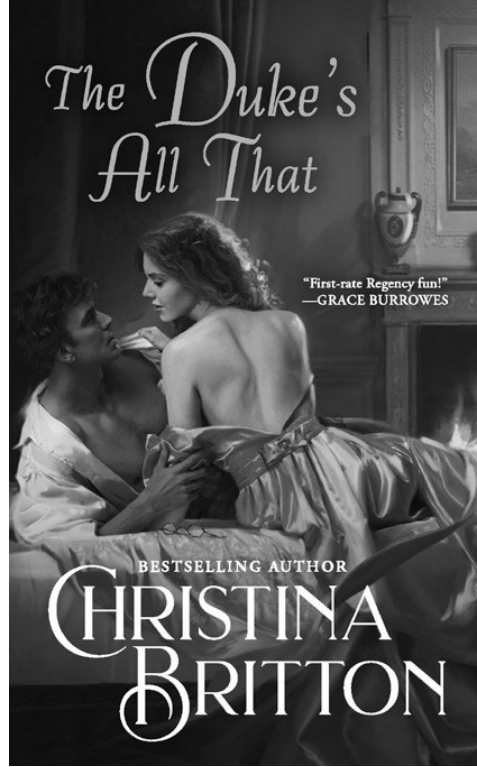

İYİ DÜK VAHŞİLEŞTİ
tarafından Bethany Bennett

Hollanda Düğü Dorian Whitaker'ın, sözde "peri masalı evliliği" felaketle sonuçlandıktan sonra bir varise ihtiyacı vardır. Ancak merhum karısının kütüphanesini tasfiye etmesi için tuttuğu ilgi çekici kitapçı, bir ilişkiyi ortaya çıkaran aşk mektupları bulunca, göz kamaştırıcı zekâsı onu tonun dışında maceralar hayal etmeye cesaretlendiren ve kendi sırları kalbini tehdit eden bir kadınla birlikte bir gizemin içine çekilir.

TikTok'ta @ReadForeverPub ile bir sonraki favori kitabınızla tanışın

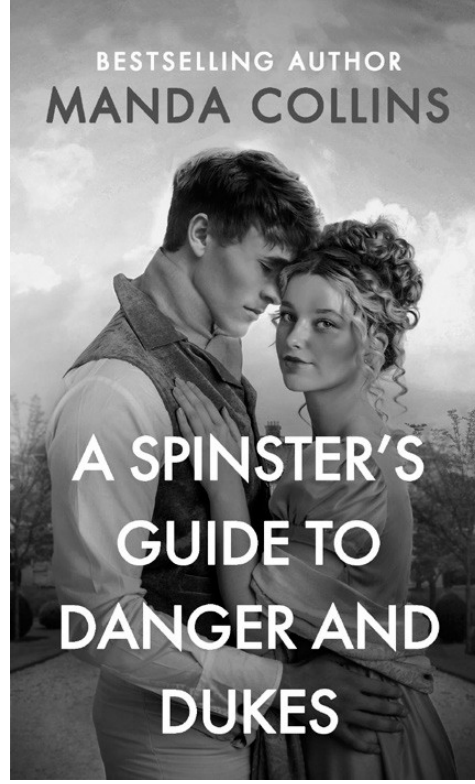
Instagram'da @ReadForeverPub ile daha fazla harika okuma bulun

DÜK'ÜN HEPSİ BU.

tarafından Christina Britton

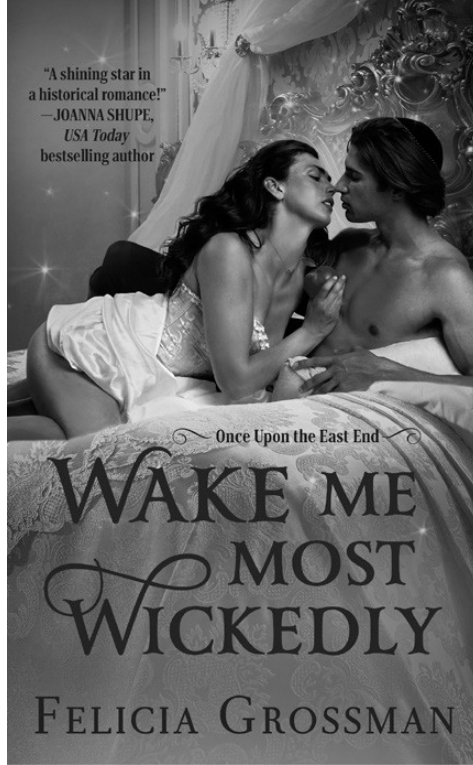
Bayan Seraphina Athwart kocasını asla terk etmek istemedi ama kendisini ve kız kardeşlerini güvende tutmak için gerekeni yaptı. Iain'i özlese de onsuz mutlu bir hayat kurmuştur. Ancak Iain'in Synne Adası'na gelip boşanmak istemesiyle tüm bunlar riske girer. Uzun süreli ayrılıklarına rağmen aralarındaki sevgi ve çekim hâlâ güçlüdür. Ancak çok fazla acı ve ihanet de kaynarken, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulabilirler mi?

BİR KIZ KURUSUNUN TEHLİKE VE DÜKLER REHBERİ
tarafından Manda Collins

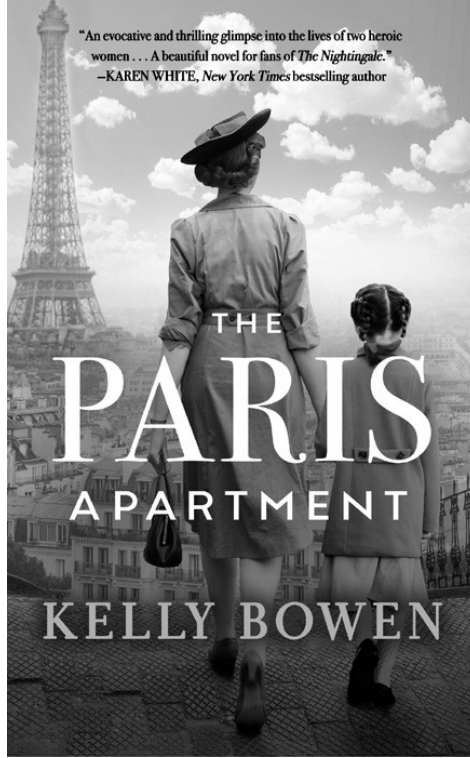
Bayan Poppy Delamare iğrenç bir nişandan kaçmak için ailesini terk etmiştir ama kız kardeşi cinayetle suçlanınca uzak kalamaz. Kibirli Langham Düğü ile seyahat etmek zorunda kalsa bile. Düğü onu şaşırtacak şekilde, her iki taraf için de faydalı bir anlaşma teklif eder: Sahte bir nişan hem Poppy ve kız kardeşini koruyacak hem de sosyetenin Langham'ı özlemesini engelleyecektir. Ancak gerçek duygular büyümeye başladığında, Poppy bir sonraki kurban olmadan önce gerçeği bulup nişanlarını gerçeğe dönüştürebilecekler midir?

*X'te @ReadForeverPub'ı takip edin ve
#ReadForeverPub kullanarak sohbet katılın*

BENİ EN KÖTÜ ŞEKİLDE UYANDIR
tarafından Felicia Grossman

Solomon Weiss üvey kardeşine borcunu ödemek için seve seve para ve nüfuz peşinde koşar; ta ki dışlanmış Hannah Moses hayatını kurtarana kadar. Onun güzelliği ve zekâsı Solomon'u karşı konulmaz bir şekilde kendine çeker ama Hannah ona kurtarıcı olmadığını söyler. Kız kardeşine bakmak için Londra'nın bel altı bölgelerinde acımasızca suçlu avlamaktadır. Yani Sol onun için fazla saygıdeğerdir. Ancak ikisi de arzularına karşı koyamaz; ta ki Hannah, Sol'un kalbini kırarak bir ihaneti keşfedene kadar. Sol'u kendisine güvenmeye ikna edebilecek midir? Yoksa korku ve şüphe aşklarını zehirleyecek midir?

PARİS APARTMANI
tarafından Kelly Bowen

LONDRA, 2017: Aurelia Leclair'e Paris'te zengin bir daire miras kaldığında, büyükannesinin ünlü sanat eserleri ve couture elbiselerden oluşan bir hazine de dahil olmak üzere sırlarını keşfedince şok olur.

PARİS, 1942: Göz kamaştırıcı Estelle Allard, savaşın zorluklarından ayrı bir dünyada gelişmektedir. Ancak Naziler arkadaşları için geldiğinde, Estelle ne pahasına olursa olsun değer verdiği kişilere yardım etmekten çekinmez. Hem Estelle hem de Lia, tarihi ve ailelerinin geleceğini sonsuza dek değiştirirken gizli cesaretlerini toplamak zorundadırlar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.